

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР

ШАНС

Част 23 от „Детектив Спенсър“

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 2001

chitanka.info

ДЖОАН:

*Всеки град е Париж,
всеки месец е май.*

Всичко щеше да си дойде по реда. Коктейлите, кристалните чаши, белоснежните салфетки и тихите неделни утрини с портокалов сок и украсени с цветя покривчици. Ябълки, потънали в пролетен цвят. Вечери, когато Той ще се прибира от работа с разкопчана яка и разхлабена вратовръзка, с все още ослепителнобяла риза, приятно контрастираща с тъмния загар на лицето и ръцете Му. През нощта тя ще прислонява глава на мускулестото Му рамо. Първо ще си купят спортна кола, после ще им се родят русички хлапета с розови бузки и ще си вземат голямо комби. Щеше да се облича в леки памучни рокли, да носи високи токчета, на врата ѝ да виси перлена огърлица.

Застанала на паркинга в топлата лятна нощ, тя огледа отражението си в тъмните витрини на клуба. Буйната ѝ червена коса бе прибрана назад, стегната със синя панделка. Бе облякла къси панталонки, синя тениска без ръкави и тъмни обувки на бос крак. Ярво червило, много грим и грижливо сложен фон дьо тен, скриващ луничките ѝ и горе-долу белега, където я бе ударил баща ѝ. Извади цигара от чантичката си, запали я, тикна я в устата си и отново се огледа да провери как изглежда лицето ѝ зад виещия се пред него дим. Под стрехите на клуба бяха монтирани живачни лампи и синкавата им светлина придаваше на редиците коли по паркинга призрачен вид. Когато вратата на заведението се отвори, отвътре долетя плътният тътен на оркестъра, равномерният шум от тълпата, мекият полъх на алкохолни пари и острата миризма на марихуана. Тя разкъса опаковката на една дъвка, пъкна я в устата си и я сдъвка. Много се харесваше така — челюстите ѝ се движат равномерно, цигарата между устните ѝ се подмята нагоре-надолу, чертаейки причудливи фигурки дим във въздуха.

Тази вечер Той може да е тук. Ако е така, ще я намери и ще си запробива път към нея през тълпата с онази лекота, присъща само на силните мъже. Нужда от думи няма да има, тя ще Го познае още щом Го види и Той ще бъде непоклатимата скала, на която тя ще се опре. Той ще бъде нейната сила, нейната радост, животът ѝ, крепостта ѝ.

Вратата отново се отвори и навън се изсипа група шумно говорещи хора.

„Ето ме и мен“, каза си тя, хлътна в гърмящата и воняща зала и вратата се затвори зад нея.

ПЪРВА ГЛАВА

Духът ми витаеше в облаците.

Току-що бях взел астрономически хонорар от една гигантска застрахователна фирма, която спокойно можеше да си го позволи, за да разплета възела на огромна застрахователна измама. Седях си в офиса в топлия есенен следобед, отворил прозореца зад гърба си, държах чековата книжка в ръцете си и се наслаждавах на банковия си баланс, мислейки дали да се оттегля вече от занаята, или да си купя нов пистолет, когато в кабинета ми влезе много важна клечка от дебеловратите главорези, придружена от намусена млада блондинка.

— Как я караш? — попита ме Вентура.

— Летя из облаците — отвърнах кратко.

Вентура беше от ония типове, които толкова обръщат внимание на страховития си външен вид, че не им остава време да мислят за нищо друго.

— Имам да говоря нещо с теб — каза той.

Беше як мъжага, започнал вече да напълнява, с гъста черна коса, която сресваше право назад, и с голям нос, спускащ се право надолу към устата му без никаква извивка. Бе облечен в двуреден черен костюм и сива риза, с вратовръзка на райета, стегната в здрав възел плътно до гърлото му. Нацупената жена бе много по-млада от него. Имаше огромна коса и издадена напред долна устна — отлично го съзнаваше, защото я подчертаваше, навлажнявайки я непрекъснато с език. Бе облечена в едно от ония тъпи костюмчета — блузка, комбинирана с къси панталонки, скроени така, че да приличат на поличка. Костюмчето бе червено. На краката си бе обула също такива обувки с високи токчета.

Магнах на Вентура да седне на един от столовете за клиенти. Какъвто си бях оптимист, имах пет такива в офиса. Той седна на един от тях и си пое дълбоко дъх, сякаш това усилие бе изчерпало сетните му сили. Младата жена седна до него. На пръста си имаше халка и пръстен с огромен диамант.

Бутнах чековата си книжка в лявото чекмедже, облегнах се назад в стола и им се усмихнах дружелюбно.

— Колко вземаш? — попита Вентура.

Бе седнал на стола, отпуснал двата леко раздалечени в коленете крака на пода, и коремът му почиваше удобно в скута.

— Зависи от това каква е работата — отвърнах. — И за кого я върша.

— Нямах ли почасова тарифа?

— Имам, разбира се — кимнах аз и се усмихнах на жената.

Тя обаче не ми върна усмивката. Беше прекалено заета с долната си устна.

— Е, и каква е? — попита отново Вентура.

Казах му я.

— За осемчасов работен ден ли става дума? — продължи той с въпросите.

— Става дума за всеки час, прекаран от мен в работа — отвърнах. — Може да са повече от осем. Докато спя, пари не вземам.

Младата жена бе всмукнала долната си устна и лекичко я хапеше с горните си зъби.

— А кой ти държи сметка за това колко часа работиш?

— Аз сам си държа сметка.

— Хм — изхъмка Вентура. — Доста добра сделка за теб, а?

— Доста добра — съгласих се.

Замълчахме. Отвън полъхна лек септемврийски ветрец и размърда листовите по бюрото ми. Младата жена издаде устната си навън, сякаш се канеше да подсвирне. Обаче не го стори, разбира се. Просто я поддържа малко така, после отново я пое с горните си зъби. Доста забавна гледка.

— Чувал съм за теб — каза Вентура.

Кимнах скромно.

— Говорих с някои хора за теб.

— Аха.

— Като например с Хоук.

— И той е от „хората“ — забелязах.

— Каза ми, че си таралеж в гащите.

— Завижда — отвърнах. — Щото мацките ме харесват повече от него.

— Всъщност го помолих той да ми свърши работата.
— О! — безучастно подхвърлих аз. — Тази работа.
— Може би — рече Вентура. — Хоук казва, че щял да я свърши, ако и ти го сториш.
— Когато мога — отвърнах. — Искам всичко да е законно.
— В тази работа няма нищо незаконно — възрази Вентура.
— Тъхъ.
— Искаш ли я? Плащам тарифата без пазарлъци, допълнителни разходи — никакъв проблем. Ако искаш, в брой. Може би две-три седмици работа.
— Е, тогава защо Хоук вика, че няма да я свърши, ако аз не се заема?
Вентура сви рамене:
— Не ми каза.
— Вярно, че понякога не казва — отбелязах. — Думай сега каквото имаш.
Вентура хвърли кос поглед към жената.
— Мъжът на дъщеря ми духнал нанякъде — каза той.
— Тате — обади се най-после русата. — Не си сигурен дали е духнал. Може просто нещо да му се е случило.
— Това дъщеря ти ли е? — попитах аз.
— Аха.
Изправих се и протегнах ръка през бюрото.
— Здравейте.
Пое ръката ми и я стисна.
— Аха — каза тя. — Как я караш?
— Знаете името ми? — попитах.
— Е, как.
С бързо движение на езика тя отново облиза долната си устна.
— Името ѝ е Шърли — обади се Вентура.
— Прекрасно име — отбелязах аз.
Долната устна отново бе в зъбите ѝ. Пуснах ръката ѝ и жената седна отново.
— Значи искаш да намеря зетя ти, а?
— Не го наричай така — каза Вентура. — Дъщеря ми го е взела. Аз нямам нищо общо с тази работа.
— От колко време го няма? — попитах.

— От три дни.

— Само от толкова и вече търчите при мен?

— На дъщеря ми ѝ е мъчно за него.

— Викаш, че бил духнал. Тя казва, че може да не е. Някой от вас не иска ли да допълни нещо по този въпрос?

Шърли хвърли поглед към баща си. Вентура вдигна рамене.

— Пълен некадърник — каза безизразно той. — От дъжд на вятър му подхвърлям да свърши по някоя работа, но не го пускам близо. Защото е пълен некадърник. Според мен е духнал с някоя гъска, дето ще го изтръска и ще го захвърли, като свърши всичко.

— Не е вярно, тате. Антъни ме обича.

Вентура не каза нищо.

— Брачни проблеми? — подметнах аз.

— О, не, никакви. За мен той е готов да се изправи и на челна стойка.

— Тогава какво може да е станало?

Тя впери безизразен поглед в мен. После показа горните си зъби. Бели, блестящи и равни, сякаш залепени един за друг. Връхчето на езика ѝ се стрелна изпод тях и загали долната устна. Очите ѝ ме гледаха разсеяно.

— Не знам. Може да го е блъснала кола. И да е избягала след това. Нещо от този род.

Кимнах.

— Ченгетата?

Вентура изхъмка.

— Никакви ченгета — отвърна той.

— Изчезнал е човек. Защо не им се обадите?

— Знаеш по-добре от мен защо — каза.

— Но ти имаш хора — продължих аз. — Защо за такива семейни работи, и то за изчезнал само от три дни съпруг, отиваш при Хоук?

— Тук става въпрос за дъщеря ми. Искам най-доброто.

— За някакво си изчезнало мъжленце? Хоук? И той няма да го направи, ако аз не го сторя?

— Искаш ли я тази работа или не? Доста народ ще подскочи до тавана, ако им я предложи.

Изправих се, обърнах им гръб и се загледах навън през прозореца към Бъркли стрийт — там, дето пресича „Бойлстън“.

Харесва ми тази гледка. По „Бойлстън“ можеш да гледаш, докдето ти поглед стига, а също така и по „Бъркли“ чак до реката. В Блек Бей работеха много привлекателни жени, като по-голямата част от тях минаваха именно оттук, и аз с всички сили се стараех да не изпускам нищо от тазгодишната есенна мода.

Не харесвах Вентура. В прелестната главичка на дъщеря му май нямаше никой. Не вярвах ни на нея, ни на баща ѝ. Нямах нужда и от пари. Не съществувахе никаква причина да се заема със случая, само че... ами че това ми беше работата. А и в коридора нямаше опаска, та да избирам.

— Имате ли негова снимка? — попитах, без да се обръщам, зареял поглед нататък по улицата.

— Да — отвърна Шърли зад гърба ми.

Обърнах се и отново седнах зад бюрото. Шърли бръкна в чантичката си, извади от нея сватбена снимка и ми я подаде. Ето я в целия ѝ блясък — с бяла сватбена рокля, було и претенциозна тиара на главата. Той също в целия му блясък — със сив смокинг с черна яка, папийонка... Бе с тясно и остро лице, с остър нос и тесни цепки за очите. Черната му коса бе въздлъжка, гладка и блестяща от гела, сресана на средата, със сърцераздирателна къдрица, почиваща на челото му.

— Божествен е — казах аз. — Кога за последен път го видях?

— В понеделник сутринта на излизане от къщи — отвърна Шърли.

— Винаги ли е тръгвал по това време?

— Да. Антъни се отнасяше много сериозно към работата си. Чувстваше отговорността да е зет на татко.

Хвърлих поглед към Вентура. Той си замълча.

— Да не сте се карали, преди да излезе?

— О, не.

— Какъв е адресът? — попитах я аз.

— Адресът ли? — колебливо произнесе Шърли и се озърна към баща си.

— Защо ти трябва да знаеш къде живее? — попита ме той.

— Просто си помислих, че няма да е зле да започна най-напред оттам.

— Никак не обичам хората да знаят който и да е от адресите ни.

— Добре — кимнах аз. — Разбирам. Няма защо да ми казваш нищо. Просто ще си подам главата от прозореца и ще извикам: „Ей, Антъни.“ И той сигурно ще дотърчи веднага.

— Бизнесът ми е малко особен — каза Вентура. — Не обичам хората да си врат носовете наоколо.

Върнах снимката на Шърли.

— Тогава си вземете снимката и идете да се разходите. Щом ми възлагате да намеря Антъни, ще се наложи да си вра носа наоколо.

Шърли не помръдна от мястото си.

— Ще трябва да прегледам личните му вещи. Да поразпитам из квартала. Да поприказвам с хора, които го познават.

— Ще поприказваш, ама друг път — озъби се Вентура.

— Имаме апартамент — обади се Шърли. — На Пойнт ъф Пайнс.

Тя ми даде адреса. Вентура се изправи и дръпна снимката, която още протягах към жената.

— Хайде, Шърли. Сделката се отменя — каза той. — Това е семейна работа.

Лицето на Шърли почервения, сгърчи се и по бузите ѝ потекоха сълзи. Стисна ръцете си в скута, наведе глава — сякаш да види добре ли ги е стиснала — и захълца. Седях си на стола и гледах.

— Хайде — повтори Вентура.

Тя продължаваше да хълца, без да променя позата си.

— По дяволите, Шърли...

Тя хълцаше упорито. Седях си на бутнатия малко назад стол и чаках.

— Уф, мамка му! — изпъшка отчаяно Вентура, хвърли снимката на бюрото ми и отново седна.

Извадих от едно чекмедже кутия салфетки и я сложих в края на бюрото, където Шърли можеше да ги достигне. Тя се пресегна, измъкна две-три и си избърса очите.

— Подхващаме ли работата? — попитах Вентура.

— Да.

Шърли вдигна глава, усмихна му се и каза:

— Благодаря ти, тате.

Вентура кимна, без да я погледне. Гледаше право към мен. Със страховит поглед. Така, че да ми внуши колко е опасен. Обаче само си

губеше времето. Отдавна знаех колко е опасен.

— Знаеш с какво се занимавам, нали? — попита той.

— Аха.

Впереният му в мен поглед стана още по-страховит, ако това изобщо бе възможно. Успях да се удържа на ниво.

— Ако научиш нещо... може и да се случи да... тъ-тъ... проблем някакъв или нещо такова... ще си държиш езика зад шибаните зъби, ясно?

— Досега не си ли имал случай някой да припадне, като го гледаш по този начин? — попитах аз с любопитство.

Вентура не отговори. Продължаваше да ме гледа.

— Ами... не знам... сещаш се, нали? Да ахне от ужас, да се свлече от стола с изплезен от страх език? Ето така.

Демонстрирах му какво точно имах предвид. Шърли се изкиска в салфетката, с която още си бършеше очите.

— Млъквай, Шърли, не е кой знае колко забавен — каза Вентура, без да отмества страховития си поглед от мен. — Знаеш го, Спенсър — продължи, говорейки вече на мен. — Никак не си забавен. Мислиш, че си. Смяташ се за голяма работа, нали? Да, ама не си. Дъщеря ми иска да намериш мъжа й. Добре, откриваш го, аз ти плащам, ти си вземаш шапката и си отиваш. Никакъв проблем. Ама хъ си започнал да се заглавикваш нещо с мен, хъ ти се е случила някоя случка, дето няма да е никак забавна.

Свлякъл се в стола с килната настрана глава и изплезен език, все още пародирайки смъртния ужас, аз отворих едно око и погледнах към Шърли. Тя отново се изкиска. Прибрах си езика шумно и отново седнах изправен.

— Хубаво — казах. — А сега е мой ред. В тази сделка има много неясноти, защото има много неща, които не ми казвате. Нямам нищо против това, свикнал съм. Ще се заема с работата. Но когато разбере какво сте скрили от мен и ако то не ми хареса, запазвам си правото да се откажа веднага.

Репертоарът на Вентура не бе особено богат. Страховитият му поглед отново бе на линия.

— Каква работа ти вършеше Антъни? — попитах го аз.

— Работеше за мен.

— И какво правеше?

— Каквото му наредя.

Погледнах Шърли. Очите ѝ вече бяха сухи, макар че все още стискаше салфетките в двата си юмука. Просто така, за всеки случай.

— Антъни беше по финансовата част — каза тя, стараяйки се с всички сили да изглежда запозната с бизнеса на баща си.

Погледнах Вентура. Без да продума, той впери отведен поглед в мен.

— Аха — казах аз. — Да е женкар?

— О, не — убедено каза Шърли. — Никога не е бил такъв. Изобщо не беше такова момче.

— Хазарт?

Очите на Шърли едва забележимо трепнаха към баща ѝ, после отново се вторачиха в моите. Беше толкова бързо, че не бях сигурен дали изобщо е станало.

— Не — отвърна тя твърдо. — Искам да кажа, да, седаше да поиграе за дребни пари с приятели на по някоя и друга бира от дъжд на вятър, но така... истински хазарт, в никакъв случай.

— А изобщо някакъв порок? Каквото и да е. Дрога, алкохол, много кафе?

— О, не. Погрешна представа сте си създали за него. Антъни е много добър и за мен е готов да направи челна стойка.

Продължихме в същия дух може би още четиридесетина минути. Аз задавах въпросите. Шърли отговаряше, Вентура седеше мълчаливо като каменна статуя и не свалеше от мен страховития си поглед. В края на тези четиридесетина минути стана ясно, че Антъни няма никаква причина да духва накъдето и да било. Напротив, налице бяха всички причини той да си стои вкъщи и да пие шампанско от чехъла на Шърли. А ето че бе изчезнал.

И тъй като бях врял и кипял в детективския занаят, замириса ми на гнило.

ВТОРА ГЛАВА

В късния съботен следобед двамата със Сюзън търчахме нагоре-надолу по стъпалата в Харвард Стейдиъм. На най-горната площадка на секция 7 спряхме за малко да поемем дъх. Долу на пистата, обикаляща цялото игрище, тичаха няколко души. В далечния край на спортния комплекс, на другия бряг, където Чарлс Ривър правеше една от многобройните си извивки, играеха футбол.

Сюзън бе облякла блестящо черно трико от спандекс със зелено горнище. Гъстата ѝ тъмна коса бе прибрана със зелена лента, а на краката ѝ, обути в маратонки, последен кръсък на модата, проблясваха светлоотразители — също зелени. Бедрените ѝ мускули се плъзгаха плавно под прилепващата материя на трикото. Същите движения се наблюдаваха и отзад по плешките ѝ, а лицето ѝ бе окъпано в пот. Ако не бях свършил тази работа в един офис в Смитфийлд още преди двайсетина години, сега щях да се влюбя в нея без никакви задръжки.

— Не мога да разбера защо си се навил да го търсиш този... как му беше името — каза запъхтяно Сюзън.

— Антъни Мийкър — отвърнах аз не по-малко запъхтяно. — Зетят на Джулиъс Вентура.

— Да — кимна тя. — Именно.

Отново поехме надолу по стълбите. Беше краят на септември, времето все още бе приятно. Листата на дърветата край реката бяха започнали леко да пожълтяват, но не всичките. Разчертаната с бели линии трева на игрището долу обаче бе яркозелена, сякаш бяхме в началото на май.

— Такава ми е работата — казах.

— Работа, която Хоук е отказал? Работа, при която самият поръчител ти е казал, че може да загазиш, ако почнеш да разследваш?

Стигнахме до най-долната площадка на секция 6 и отново поехме обратно нагоре.

— Хоук не я е отказал — възразих аз. — Казал, че ще приеме, ако аз я поема.

— И каква причина е посочил?

— Не знам. Още не съм се виждал с него.

— Но нали го познаваш? Каква според теб е причината?

— Че това не е неговият тип случай, но ако аз свърша черната работа по разследването, той ще се навърта наоколо, може даже да чукове някого и накрая да вземе половината хонорар.

— А не мислиш ли, че господин Вентура може би те лъже?

— Не мисля. Сигурен съм.

— А той не е ли опасен тип?

— Наема опасни типове — отвърнах.

— Смяташ ли разследването за черна работа?

— Не.

Бяхме стигнали до най-горната площадка на секция 4. Далече на изток се виждаха двата небостъргача в Блек Бей, където съвсем близо до тях се намираше и моята кантора. Мускулите ми вече бяха започнали да треперят, обаче Сюзън не даваше ни най-малък намек за намаляване на темпото и, разбира се, не бих могъл и да си помисля да спра преди нея. По-скоро смърт, отколкото безчестие. Обърнахме се и отново поехме надолу.

— То е част от това, нали? — попита тя.

— Кое? Че не смятам разследването за черна работа ли?

— Да. Ти просто изпитваш любопитство. В случая има някаква потулена истина. И ти искаш да я откриеш.

Свих рамене, което не се оказа съвсем лесна работа, като се има предвид, че в момента вероятно минавах вече хилядното си стъпало.

— А другата част е това, че не можеш да понасяш да ти нареждат какво да правиш. Когато господин Вентура те е предупредил, че не бива да правиш това, това и това, той фактически е подпечатал сделката.

Отново свих рамене. Човек свиква и с трудните неща в живота.

— Моят бизнес е да продавам акъл и топки^[1] — казах аз. — А по-голямата част от хората ценят повече второто.

— За твой късмет — промърмори Сюзън.

Не обърнах внимание на подмятането.

— И бизнесът ми сериозно ще пострада, ако хората останат с впечатлението, че съм човек, който лесно се плаши.

Пак стигнахме до най-долната площадка и отново поехме нагоре. Започнах да чувствам мускулите си така, сякаш бяха направени от желе. По гърба на горницето на Сюзън се очертаваше огромно влажно петно от пот. Беше най-елегантната жена, която познавах, а се потеше като кон.

— Това няма значение — каза тя. В гласа ѝ нямаше ни най-малък признак от умора. Все още дишаше равномерно. — Дори и да няма опасност бизнесът ти да пострада, ти пак няма да се оставиш някой да те изгони с каквито и да било заплахи.

Да свия рамене, докато тичам нагоре, се оказа още по-трудна работа. Цялото ми внимание бе съсредоточено в усилието да вдигам първо единия крак, после другия. Започвах да гасна. Изобщо не ми беше ясно как мускулите първо се превръщат в желе, а след това се стягат на възел.

В края на стълбите горе Сюзън спря, облегна се на перилата и се загледа в движението по Уестърн Авеню под нас.

— Стига ми толкова — каза тя. — Край за днес.

— Само толкова? — възкликнах аз. — Ееех, слабост, слабост, твоето име е жена.

Тя не отговори, но ме погледна с крайчеца на очите си, както винаги правеше, и разбрах, че съм ѝ напълно ясен. Двамата с нея бавно тръгнахме покрай перилата на най-горната площадка, докато денят постепенно си отиваше.

— Кога ще се видиш с Хоук? — попита Сюзън.

— Хенри каза, че бил извън града.

— Тогава какво смяташ да направиш най-напред?

— Най-напред смятам да те потупам по дупето и да прошепна: „Хей, сладур, какво ще кажеш за един път?“

— Това може да се окаже резултатно — отвърна тя. — Но за намирането на изчезналия съпруг едва ли. Какво смяташ да направиш най-напред?

— Да депозирам чека на Вентура. И да видя дали има покритие.

— И ако е така?

— Тогава трябва да измисля план — отвърнах.

— Освен да ме потупаш по дупето.

— Освен това.

— А не вместо него.

— Не. В никакъв случай.

Двамата се спряхме и отново се облегнахме на перилата. Стояхме така, раменете ни леко се докосваха и гледахме бавно залязващото есенно слънце.

— Обичаш ги тия работи, нали? — рече Сюзън. — Да навлизаш в нещо, без да знаеш какво ще намериш.

— Обичам да гледам как се развиват нещата — отвърнах. — И да чакам какво ще излезе.

С нея живеехме заедно от двадесет години, с изключение на кратък период по средата. И вълнуващото чувство да съм с нея никога не затихваше. Напротив, тези двадесет години задълбочаваха резонанса му.

— И смяташ, че това, дете ще излезе, ще успееш да го удържиш?

— Засега се справям добре — казах.

Тя сложи за миг ръка върху моята и кимна:

— Да. Засега се справяш много добре.

[1] Игра на думи. Изразът „имаю топкн“ на английски означава „да ми стиска да направя нещо, да съм смел“, но също така и „да съм мъж“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно намерих Хоук във фитнес комплекса „Харбър Клъб“, яростно блъскащ по крушата в боксовата зала. Бе с високи маратонки „Рийбок“, черни боксьорски гащета и тениска с отрязани ръкави в същия цвят. На гърдите му с едри бели букви бе написано *Да, черна работа*.

— Брей — възкликнах. — Нещо много си войнствен.

— Излизам с една университетска преподавателка — каза Хоук.
— И направо я шашвам.

Съкрушително ляво кроше в крушата.

— Къде се губиш? — попитах го.

— В Сан Антонио. Дръж малко крушата.

Наведох се напред и я подпрях с две ръце, мъчейки се да я задържа да не мърда, което никак не ми помагаше да се отпусна. Ударът на Хоук бе като парен чук и крушата бягаше от него като от чулав.

— Какво си правил в Сан Антонио?

— Отидох да видя Аламо — отвърна Хоук.

— Ясно.

— Хубаво време случих — продължи той, нанасяйки няколко последователни леви крошета по крушата.

— Аха. А да ми кажеш нещо за Антъни Мийкър?

— За кого?

— Зетят на Джулиъс Вентура.

Хоук се ухили и смени лявото кроше с три десни, толкова бързи, че звукът от тях се сля в един.

— И умната му щерка?

— Шърли — уточних.

— Представям си как бягам от Шърли — вметна Хоук.

Докато започваше следващата серия, леко дръпнах към себе си крушата и той мигновено я последва с къса полустъпка напред, без да

прекъсва темпото. Животинска реакция. Сякаш изобщо не усети, че съм мръднал крушата.

— Имаш ли някакъв план? — попита той.

— Какво те кара да мислиш, че ще се заема?

Хоук се усмихна и отново промени гарда.

— Откога те познавам? — поинтересува се той.

— Една от най-големите ми грешки — отвърнах.

— И още как.

— Хващаш ли се на хорото?

— Тъхъ.

— Обаче само ако и аз се хвана — вметнах.

— Тъхъ.

Хоук нанесе три толкова бързи леви крошета, че ми се сториха като едно. После обърна надясно, нанесе няколко удара и отпуснал ръце, се дръпна назад.

— Амчи ти си дитиктивъ — иронизира Хоук. — Аз к'во, само тъй, за майтапъ.

— Значи искаш само да гледаш отстрани, така ли?

— Разходката до Сан Антонио свърши. Няма какво да правя. — Той избърса потта от лицето и голия си череп с кърпата, която Хенри му подаде като секундант. — Няма начин да не разсърдиш нещо Вентура. А това значи, че ще има какво да правя.

— Ти ни събра да видиш какво ще стане — казах аз.

На Хоук като че ли му стана приятно.

— Чиста работа, без задни мисли — поклати глава той и се запъти към съблекалните.

Докато го чаках да вземе един душ и да се преоблече, насочих острите си наблюдателни способности към стегнатите разноцветни трика на младите професионалистки, съставляващи по-голямата част от клиентелата на Хенри. И, разбира се, от вниманието ми не можа да убегне фактът, че от толкова стегнати трика отдолу не остава място за почти нищо друго. Тъкмо привършвах с наблюденията и заключенията, когато Хоук излезе от съблекалнята и отиде до офиса на Хенри да си вземе пицова.

Хенри тежеше някъде около шейсет и пет килограма, като шейсет от тях се падаха само на мускули. На младини на два пъти бе

излизал срещу Уили Пеп и се бе справил с него така, както аз бих се справил с Джо Уолкът. И му личеше по лицето.

— Т'ва е най-голямото шибано желязо, което съм виждал — каза Хенри.

— Огромна възпираща мощ — парира Хоук, намъкна раменния кобур, навлече върху него сивото си яке с висока яка и се огледа в огледалото да види добре ли е скрит пистолетът.

— Що не си вземеш от новите деветки — продължи Хенри. — Пасват идеално под мишницата, побират петнайсет-шестнайсет патрона.

Застанал срещу огледалото, намествайки якето, Хоук отговори:

— Нямам нужда от петнайсет патрона.

— Ти с к'во си? — обърна се към мен Хенри.

Отметнах пеша на сакото и му показах късоцевния „Смит и Уесън“ на колана.

— И т'ва е всичко?

— Напълно достатъчно — отвърнах. — Колкото и пъти да ми се е налагало да стрелям, все се случва от около два метра и всичко приключва след втория или най-много третия изстрел. А деветката с пълнител с петнадесет патрона тежи. Имам такъв и го вземам само ако ми се стори, че ще имам нужда от него. Освен него имам и .357, дванайсеткалибровата помпа и пушка .44. Обаче за разходки трийсет и осмицата си е екстра.

— Да — кимна Хенри. — Аз обаче си имам деветка и си го харесвам.

— Хенри, на теб пък за какво ти е оръжие? — обади се Хоук и обърна гръб на огледалото. — Какъвто си дребосък, който и да стреля по теб, едва ли ще те умери.

— Гледай да не го забравиш — отвърна Хенри незлобиво. — Ако се изправим някога един срещу друг.

Съвсем достатъчно въоръжени, поне по нашите стандарти, двамата с Хоук излязохме и тръгнахме покрай брега, облъхвани от хладния ветрец, духащ откъм пристанището. Като стигнахме до хотел „Бостън Харбър“, влязохме вътре и седнахме до огромния панорамен прозорец, обърнат към пристанището и високия купол, където беше пристанът на ферибота от летището. Поръчахме си кафе.

— Пак без кофеин? — вдигна вежди Хоук.

— Да. Така ми е по-добре... пък и по ми харесва.

— Аха.

Хоук вдигна крака на ниската масичка пред дивана, на който бяхме седнали. Навън фериботът от летището се хлъзна покрай вълнолома и бавно си запробива път към купола, за да разтовари пътниците си. Дойде сервитьорката с чашите кафе. Хоук я попита предлагат ли кошнички със закуски. Сервитьорката отвърна, че предлагали и с удоволствие ще ни донесе. След което се оттегли и се върна почти веднага с кошничка малки кифлички, рулца и кроасани — всички прясно изпечени и топли. Взех си една.

— Върви страхотно с кафе без кофеин — казах.

Хоук гледеше как пътниците от ферибота слизат, натоварени с куфари и чанти. Поклати глава, взе си едно руло и го метна в устата си. Отпих от кафето. Фериботът натовари пътниците за обратния рейс, отлепи се на заден от кея, обърна и пое напред, порейки водите на пристанището.

— Мислиш, че Антъни е хукнал по жени? — попита Хоук.

— Ами след като има такава жена като Шърли... — свих рамене аз.

— Ако аз бях женен за нея, изобщо нямаше да ми хрумва да се зазяпвам по чужди мацки — възрази той. — Ама изобщо. Как мислиш, дали Джулиъс иска да го намери, за да достави удоволствие на Шърли?

— Може би — отвърнах.

— Любящ баща — последва кратък коментар.

— Възможно е — казах. — Хитлер например е обичал кучета.

Сервитьорката бе вперила поглед в Хоук от другия край на кафенето. Той ѝ се усмихна. Тя също му се усмихна в отговор.

— Мислиш ли, че Антъни може да е отмъкнал някой и друг долар на Джулиъс? — попита Хоук.

— Шърли ми каза, че съпругът ѝ се е занимавал с финансовата част на бизнеса им.

— Значи с всичко — заключи той.

Кимнах. Зад голямата витрина навън една чайка кацна на ръба на кея, сви с грациозно движение криле и внимателно заоглежда наоколо за изгърван остатък от кифла или пържено картофче. Чайките всъщност са много красиви птици. Проблемът с тях се състои в това,

че са така нахални и алчни за храна и са толкова много, че вече никой не обръща внимание на изящните им пропорции.

— Попитах Шърли дали Антъни обича хазарта и тя ми хвърли някакъв странен поглед, просто нещо много бързо проблесна в очите ѝ, а после каза „не“.

— Обикновеният човек не би го забелязал — каза Хоук.

— Вярно е — отвърнах скромно. — И с основание. Защото беше само за миг.

— Как мислиш, възможно ли е да е комарджия?

— Може и да не е, но няма да е зле да започнем оттам — отбелязах.

Хоук допи кафето си и се огледа. Сервитьорката беше на мястото си, по-нащрек и от чайка, и веднага му доля чашата. Сваляйки тембъра с една октава, Хоук рече:

— Благодаря ви.

Сервитьорката се помота малко повече, отколкото бе необходимо, после се оттегли.

— А ако не е комарджия? — продължи той.

— Нямаме откъде да започнем.

— Значи е такъв — кимна той — поне докато не намерим нещо по-добро.

— Може да е комарджия и пак да изневерява на жена си — казах.

— И е свил парите на Джулиъс Вентура — подсказа Хоук, — за да свърши и двете работи едновременно.

— Тогава не е умен комарджия — поклатих глава аз.

— А може даже да не е и жив комарджия — предположи Хоук.

— Да, ама щерката на Джулиъс си го иска.

— Е, таткото може да му е видял сметката, а след това е наел теб и мен, за да не изглежда зъл в очите на дъщеря си.

— Нелоша мисъл — кимнах бавно. — Но защо ще наема теб и мен?

— Щото сме добри.

— Да. Пълно е със способни и реномирани лицензирани частни бюра, които спокойно могат да му свършат работата, да му вземат парите, да излезе добър в очите на дъщеря си и да открият онова, което той им каже.

Хоук кимна:

— Да, утрепал е вече Антъни и сега не иска ние да разберем. Щото ние ще загреем, че той го е направил. И тъй като от нас двамата ти си бойскаутът, първи ще загрееш.

— Значи той все пак иска зет му да бъде намерен — казах. — Но защо точно от нас? Защо не е впрегнал собствените си хора?

Хоук се ухили:

— За да впечатли щерката.

— Може. А може и да е нещо повече.

— Например следното. Зетят е направил нещо, за което Джулиъс не иска хората му да разберат, а?

— За дърта чернилка като теб си много умен — кимнах аз.

— Чернилка — да, ама не дърта — засмя се Хоук.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лени Зелцър седеше в обичайното си сепаре в „Тенеси Тавърн“ на Масачузетс Авеню. Говореше по мобилния си телефон и отпиваше от бирата до дясната му ръка. На масата пред него имаше лаптоп, чийто капак бе отворен, но екранът бе празен. На дивана до него лежеше отворено куфарче. Докато сядах насреща му, той ми кимна и махна на бармана със свободната си ръка. Зачаках го да свърши. Той само седеше и слушаше, без да говори. Барманът донесе чаша ирландско уиски и наливна бира. Винаги когато се видехме, Лени ме черпеше с ирландско уиски и наливна бира. И аз винаги изпивах бирата, а уискито оставях непипнато, но това изобщо не смущаваше Лени.

Той съсредоточено слушаше. После изведнъж се размърда и продължавайки да слуша, включи компютъра. Отпих от бирата. Найсетне Лени каза: „Копасетик“ — и затвори. След това потрака малко на компютъра, погледна какво е написал, чукна още един-два клавиша, изключи го и щракна капака. После взе бутилката бира от масата, наля си в чашата и отпи. Извади кърпичка от джобчето на сакото си, попи си устните, сгъна я прилежно и отново я пхна в джобчето.

— Въпроси? — отрони той.

— Защо винаги ме черпиш с ирландско уиски и наливна бира, докато самият ти пиеш бутилирана, а аз никога не пипвам уискито?

— Ами нали си ирландец?

— Ааа, да.

— Нещо друго да те интересува? — попита той.

Бе облечен в кафяв костюм, светлобежова риза с бяла якичка и широка шоколадова копринена вратовръзка, стегната на голям възел. Черната му коса бе сресана на път и плътно зализана по черепа, се спускаше равномерно от двете му страни.

— Познаваш ли един тип на име Антъни Мийкър?

— Аха.

— Комарджия ли е?

— Думата „комарджия“ предполага от време на време да печелиш. Аз например печеля повече, отколкото губя. С това си изкарвам хляба. Антъни не играе. Той губи.

— Тъп ли е?

— Да, ама не е само това. Ако си тъп, губиш повече, отколкото печелиш, но дори и да си тъп, понякога ти се случва и да спечелиш. А той ужасно иска винаги да печели.

— Пари ли му трябват?

— Въпросът сигурно не е в това. Вероятно става дума за нагона. Не знам. За мен то е нещо по-добро от редовната работа. Но това не означава, че съм откачен на тая тема. А Антъни... Виждал съм го да вдига мизата като луд още преди да е поискал карти. Един от другите пичове имаше тройка осмици. Антъни нямаше нищо. Най-доброто, което можеше да му се случи с едната карта, която поиска, бе да му се събере чифт. Той обаче продължаваше да рита срещу ръжена.

Лени пийна пак от бирата, после доля чашата с остатъка от бутилката и впери поглед в слягащата се пяна.

— Импулсивен, а? — попитах.

— И още как — отвърна той.

— А напоследък да е губил повече?

— Не знам. Ожени се за дъщерята на Джулиъс Вентура и вече едва ли ще ме видиш да залагам срещу него.

— Джулиъс да е казвал нещо?

— Не, но се оправях прекрасно досега и без да се бъзикам с Джулиъс Вентура. И не виждам причина да започвам.

— Значи не знаеш нищо от първа ръка, чуваш само какво говорят хората, така ли?

— Хората не говорят за зетя на Джулиъс Вентура, Спенсър. Не искат да си слагат таралеж в гащите, разбираш ли?

Барманът донесе още една бутилка „Будвайзер“.

— По колко бири пиеш на ден? — попитах го.

— Може би около шестнайсет — отвърна Лени. — Защо питаш за Антъни?

— Изчезнал е.

Той кимна.

— Джулиъс ме нае да го намеря — продължих аз.

— А стига бе!

— Честно.

Отпих от бирата.

— А дали не кръшка? — продължих с въпросите си.

— Джулиъс Вентура те е наел да намериш зет му?

— Мен и Хоук — отвърнах аз. — Каква е тая бира?

Лени се извърна и подвижна на бармана през рамо:

— Джеки, каква марка е наливната бира?

— „Ню Амстердам Блек енд Тен“ — каза Джеки.

— „Ню Амстердам Блек енд Тен“ — повтори Лени, вече обърнат към мен.

— Благодаря — кимнах. — Нямах да се справя сам.

— Защо, по дяволите, Джулиъс трябва да наема теб и Хоук?

— Джулиъс е първокласен пич — отвърнах.

— Много добре знаеш, че не е — поклати глава той. После сниши глас и продължи: — Какво точно става?

Свих рамене.

— Кажи сега Антъни има ли вземане-даване с жени — не го оставях аз.

— Не знам — каза отчетливо Лени.

— А можеш ли да разбереш?

— Не.

— Обичам хора, които знаят възможностите си — казах.

— Аз разбирам от хазарт — назидателно изрече събеседникът ми. — Хал хабер си нямам от задевки с жени.

— Ако те чуе твоята, ще си умре от кеф.

— Именно тя е причината да не разбирам нищо от тези работи.

Допих това, което нарекоха „Ню Амстердам Блек енд Тен“. Щеше ми се да поръчам още една, но вече бях свикнал. Все ми се искаше още една.

Лени извади телефона от джоба си и набра някакъв номер.

— Зелцър се обажда — каза той. — Дай да видя какво имаш.

Аз се надигнах, излязох от сепарето, обърнах се към Лени, гръмнах го с палеца и показалеца си, след което излязох от бара и поех по Нюбъри стрийт.

ПЕТА ГЛАВА

Беше сряда следобед и оживлението по Нюбъри стрийт бе набрало обороти. Небето бе синьо, температурата — около петнайсет градуса, и хора, стараещи се да изглеждат така, като че ли всичко им е наред, седяха по кафенетата, пиеха екзотични питиета и се гледаха. Покрай мен мина млада жена, облечена в плътно впити джинси, високи ботуши и червено яке с надпис „Сейнт Лорънс Хокей“, повела на каишка черен лабрадор. На шията си кучето носеше червена лента. По-голямата част от верните лабрадори, които човек среща в Блек Бей, имат такива ленти на шиите си, но не всички съвпадат по цвят с облеклото на господарите им.

Поех по Масачузетс Авеню към кантората си, хвърляйки по някой бегъл поглед към витрините на бутици, проектантски бюра, бижутерски магазини, бистра, миниатюрни, но шикозни ресторанчета, магазини за животни, продаващи игуани, дюкянчета, предлагащи замразено кисело мляко, копринени шалчета, ковано сребро, декоративни мебели, закуски, вино, сирене, пастет. Зад мен, от другата страна на улицата, пред една от рекламите, се мотаеше едър тип с бейзболна шапка, който имаше работа на Нюбъри стрийт точно толкова, колкото и аз. Рано тази сутрин го бях видял пред кантората, зърнах го зад мен и когато отивах при Лени. В момента стоеше пред една витрина и бе втренчил поглед в изложените там различни видове сладолед, пъхнал ръце дълбоко в джобовете, без да ми обръща никакво внимание. При това го правеше твърде демонстративно.

Поех по Дартмът стрийт и след това свих вдясно към Копли Скуеър. Точно срещу библиотеката отново свърнах вдясно, излязох на Бойлстън стрийт и минавайки покрай църквата, поех обратно към Масачузетс Авеню. Докато стигна до Иксетър стрийт, моят тип, облечен в яке с емблемата на футболния отбор „Пейтриътс“, излезе на „Бойлстън“. Спрях се пред ресторанта на Мортън и се облегнах до входа към него. Той мина покрай мен, пресече „Иксетър“ и лениво се облегна на един от уличните стълбове, разглеждайки новото крило на

библиотеката. И вероятно се съгласи с мен, че крилото е грозно. Прекосих „Иксетър“, застанах до него на ъгъла и също вперих поглед в новото крило.

— Прилича на щаба на някоя петролна рафинерия — казах аз. — Не мислиш ли?

— На мен ли говорите? — попита той.

— Не ти ли нагарча в устата, като видиш как едно архитектурно съкровище натрапва естетиката си не там, където трябва?

— Точно така, приятел. Тъкмо исках да обсъдя това с теб.

— Затова ли вървиш подире ми цял ден? — попитах го. — Да обсъдиш това с мен?

— Да вървя подире ти ли? Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Той пое напред. Настигнах го и закрачих до него. На „Феърфийлд“ той сви надясно и аз го последвах. Мъжът спря. Аз също.

— Чупката — изръмжа.

Усмигнах му се. Отново тръгна, пресече „Нюбъри“ и пое към „Комънуелт“. Крачех заедно с него. Той спря.

— Ха́ си продължил в същия дух — впери заплашителен поглед в мен, — ха́ съм ти смачкал фасона.

— Може и да не успееш — усмигнах му се мило аз.

— Да не речеш после, че не съм те предупредил.

Крачейки рамо до рамо, двамата прекосихме „Комънуелт“ и свихме вдясно по алеята за Градската градина. Вървеше енергично, с дълги крачки.

— Не ти ли се струва, че градът е доста голям? — попитах го аз.

Той продължаваше да крачи.

— И ми се струва, че не съм виждал друг град с толкова големи открити пространства — продължих. — А покрай тях тухлени къщи, в центъра с огромна пешеходна зона, статуи, дървета, цъфнали храсти. Виждал ли си друг път такова място?

Явно не беше.

— И знаеш ли, цялото това пространство — от Чарлс стрийт до Кенмор Скуеър — може да се види, защото е абсолютно равно и право.

Явно знаеше.

На Кларендън стрийт той рязко спря под едно клонесто дърво с пейка под него. Аз също заковах. Край нас мина сивокоса жена,

разхождаща на каишка медночервения си кокер шпаньол.

Едрият я изчака да отмине и каза:

— Нямах представа с кого си се захванал, приятел. А сега или изчезвай, или наистина ще ти смачкам фасона.

— С кого съм се захванал? — нетърпеливо попитах.

Едрият мъжага тръгна с дясно кроше, което може да изненада само аматьор. Дръпнах рязко глава назад и се усмигнах. Без да се бави, той се извъртя и насочи бързо ляво кроше към лицето ми, което отново профуча на сантиметър от навреме дръпнатия ми назад нос.

— Ще вземеш да се вържеш на възел бе, човек — подметнах.

Той се хвърли към мен, но аз отстъпих встрани и го засилих покрай мен с ръце.

— Внимавай, ще се удариш — пак не се стърпях аз.

Мъжагата се бе обърнал към мен и дишаше тежко. После сведе глава и полетя насреца ми. Отново му се изплъзнах и докато минаваше покрай мен, десният ми юмрук се стовари в левия му бърбек. Оня изохка високо и падна по лице на земята. Отстъпих една-две крачки.

— Видя ли сега как стават тия работи — казах му. — Къси удари. Тоя, дето ти го нанесох, не мина и трийсет сантиметра, но в него вложих цялата си тежест, ясно ли ти е?

Той се надигна на четири крака, разтърси глава и чак след това се изправи на два. Стоеше — леко изкривен наляво, сякаш го болеше бърбекът, в което ни най-малко не се съмнявах — и ме гледаше втренчено.

— Ще се разходим ли още малко? — попитах заинтригувано.

Той бързо дръпна ципа на якето си и бръкна под него. Докато обаче извади ръката си с оръжието, моята вече бе навън и държеше пистолета насочен към него.

— Колко глупаво от твоя страна да се шляеш из града със закопчано яке — казах сериозно аз. — Знам, че едва ли си очаквал да ти дотрябва, ама като взех да ти лазя по нервите, поне да го беше разкопчал. Така, за всеки случай.

Не знаеше какво да прави. Просто стоеше, без да помръдне, наполовина извадил оръжието изпод якето.

— Не вярвам тия, дето са те изпратили да ме следиш, да са ти казали също така, че може да ме застреляш на Комънуелт Авеню в пет часа следобед, нали?

Той пушна пистолета обратно в кобура и си извади ръката.

— Не са.

— Идеално — зарадвах се. — Защо тогава не си дръпнеш ципа догоре, а аз ще си скрия желязото в джоба? Да ми е подръка.

— Защо не ме цунеш отзад? — срязва ме той, обърна се и отново пое към Градската градина.

Тръгнах с него. Пистолетът ми беше късоцевен „Смит и Уесън“ .38, който спокойно можех да държа в джоба на лекото си яке. Двамата стигнахме до Арлингтън стрийт в мълчание, пресякохме я и навлязохме в Градската градина, която — въпреки ранната есен, все още бе потънала в зеленина и цвят. Близо до статуята на възседналия кон Джордж Вашингтон той отново спря и ядосано попита:

— Ти да не искаш да ме изпратиш до вкъщи?

— Естествено.

— Да, но това няма да ми се отрази здравословно. Ще ме вкараш в беля, като вървиш подире ми.

— Тъхъ.

Право пред нас се виждаше езерото с лодките, пълни със засмени хора, следвани от цяла флотилия гладни патици, на които туристите подхвърляха по нещо.

— Що не се чупиш някъде на майната си бе, приятел?

— Ааа, не.

Той постоя още малко. После вдигна глава към Джордж Вашингтон. След това зарея поглед към езерото с лодките, към хората в тях, а накрая отново спря взор върху мен.

— Добре де — примирено промърмори той. — Предавам се. Какво искаш?

— Искам да знам защо ме следиш.

— Един пич ме помоли.

— Кой по-точно?

— Ще трябва да обещаеш, че няма да изпееш, че аз съм ти казал. Здравата ще се изложа.

— Не се притеснявай — успокоих го. — Ти просто не беше готов за това, което последва. Сигурно си свикнал да събираш заеми от хора, забравили да ги върнат. С това си изкарваш хляба. И макар че не те бива с ударите, все пак ги нанасяш. А и пищовът едва ли ти е трябвал някога.

— Ще трябва да обещаеш — настоя той.

— Готово.

— Ако разберат, че съм се оставил да ме пипнеш, ще си имам големи неприятности.

Чаках. Зад гърба му една от лодките се мушна под малкото извито мостче. Патиците се навървиха подире ѝ.

— Марти ми поръча да видя с кого разговаряш — каза накрая мъжът.

— Марти кой?

— Марти Анъхийм — отвърна изненадан, че може да има друг Марти, освен този.

— Работи за Джино Фиш — промърморих.

Оня отново ме погледна изненадано.

— Той не работи за него бе, човек. Марти му е дясната ръка.

— Ау, ужас — стреснах се аз. — А случайно да знаеш защо иска да ме следят?

— Друг път. Аз съм прост черноработник бе, човек. Думичка не обелват пред мен.

— Кога ти каза Марти да започнеш следенето?

— Днес сутринта.

— Колко време трябваше да ме следиш?

— Докато не ми каже „Стига“.

— Добре тогава, виж сега как ще я нагласим. Иди при него и му кажи, че съм те усетил и си решил, че най-мъдрата линия на поведение е да изоставиш обекта. Схвана ли?

— Най-мъдрата линия?...

— Е, можеш да му го кажеш и със свои думи.

— Да, ама Марти ще прати някой друг да те следи.

— Кажи му да не праща никого — предложих аз.

— Не мога да нареждам на Марти какво да прави.

— Ако видя, че още някой ме следи, директно ще говоря с него.

— Божичко, недей! Веднага ще разбере, че съм ти казал.

Свих рамене, обърнах му гръб и се отдалечих. Прекосих Арлингтън стрийт на светофара. На ъгъла с Нюбъри стрийт хората влизаха в „Риц“ — вероятно да хапнат и да пийнат по нещо. Барът сигурно бе отворен. Запитах се дали имат „Ню Амстердам Блек енд Тен“. После се обърнах и погледнах към едрия тип. Все още стоеше

под Джордж Вашингтон. Само дето до огромния паметник вече не изглеждаше толкова едър.

ШЕСТА ГЛАВА

Седях в кантората, вдигнал крака на бюрото, и четях *Глоуб*, когато Хоук влезе с кесия закуски и две големи чаши кафе. Прозорецът зад гърба ми беше отворен и до нас долиташе шумът от движението, както и ароматът на пържени яйца с бекон, а освен него и миризмата на реката — на около пет преки оттук. Макар че вече беше септември, из въздуха още се носеше уханието на лято.

— Взех ти без кофеин — каза Хоук.

— А ти истинско ли го пиеш? — попитах го.

— Гватемалско, силно препечено — кимна той.

— Ако продължаваш да го пиеш такава, скоро ще започнеш да подскачаш наоколо като пружинка.

Хоук сложи чашите кафе пред всеки от нас, а кесията със закуските — точно помежду ни на бюрото. После придърпа един от столовете до бюрото, за да може да стига до закуските без особено усилие, и седна. Бе облякъл тъмносиньо велурено яке, скроено така, че да прилича на дънково, а под него — бяла копринена тениска. Дънките му бяха изгладени, а черните му каубойски ботуши бяха правени на ръка от кожата на някакво неизвестно на науката влечуго.

— Ами! Само ми поддържа тонуса — рече той. — Казвай сега какво ще правим с Марти Анъхийм.

— Има малък проблем — отвърнах. — Обещах на горилата му, че няма да се раздрънкам.

— Че си го усетил и той ти е изпял кой го праща?

— Аха.

Хоук ме гледа втренчено известно време. После поклати глава.

— Послушен, жизнерадостен, процъфтяващ — замърмори той под нос повече на себе си, отколкото на мен, — храбър, честен и почтителен.

— Не съм толкова послушен — възразих вяло.

— Ти не си и почтителен, след като стана дума за това какво не си — сопна се той. — Което не ти пречи да се правиш на добрия

самарянин.

— Казах му, че няма да го сторя — промърморих. — Знаеш какъв е Марти.

— Помня как веднъж уби от бой един тип — занарежда с равен глас Хоук. — Уби го от бой с билиардна щека. Дватама играели билиард и онзи започнал да се бърка с Марти. Захванал се да му напомня как през осемдесет и пета „Беърс“ пометоха „Пейтриътс“ за суперкупата. А Марти е от „Пейтриътс“. Обърнал щеката и като го подхванал... Убил го от бой.

— Оня тип е надценил чувството за хумор на Марти.

Хоук кимна.

— Твоята горила ще опере пешкира, ако кажеш на Марти, че е прецакала работата.

— Пълен некадърник е — казах. — Не би могъл да проследи и слон в стъкларски магазин. Няма нужда да го убиват.

— Всички знаят, че Марти е откачалник. Щом работиш за него, трябва да си се подготвил за всякакви изненади.

— Добре де, все пак му обещах.

— Разбрано — съгласи се Хоук. — Знам какъв си. Как тогава смяташ да го направим?

Изядох малка кифличка и пийнах от кафето. Хоук също.

— Най-вероятно Марти, а сигурно и Джино Фиш вече знаят, че Джулиъс ме е наел. И са искали да разберат с кого се срещам, какво съм научил...

— Джулиъс *ни* е наел — поправи ме Хоук.

— Брей, колко си чувствителен — учудих се престорено аз.

— Мен никой не ме следи.

— За бога! — възкликнах. — Ами защото нищо не правиш.

— Чакам просто да дойде моят ред — каза равнодушно той. — Не ми е работа да се разкарвам по кафенетата и да тропам по вратите на хората.

Хоук стана, приближи се до прозореца и се загледа към ъгъла между „Бъркли“ и „Бойлстън“. Беше чудесна, ясна сутрин. Тротоарите бяха пълни с минавачи, отиващи на работа в големите застрахователни компании, от които бъркаше Блек Бей. И младите жени още бяха в летните си одежди. А младите мъже — без шлифери.

— Пресича „Бойлстън“ — отрони Хоук. — Завива при „Луис“.

Застанах до него и погледнах.

— Висок такъв, с квадратни рамене — продължи той. — С рибарска шапка, тъмен шлифер, незаинтересован поглед.

— Виждам го — кимнах. — Има вестник под мишница.

— Ами защо тогава не се облегне на някой стълб и не го разгърне?

— Всичко друго прави, само не това — отбелязах.

— Твоята горила ли е?

— Не — отвърнах. — Няма да изпратят един и същи човек в два последователни дни.

— Досега не са проявили кой знае какъв разум — отбеляза Хоук. — Първия тип си го открил със същата бързина, с каквата открихме този.

— Не е същото — възразих. — Тоя го очаквахме.

— Правилно — съгласи се Хоук. — Защо тогава не отскочим до Марти и да го питаме какво иска?

— Знаеш ли къде можем да го намерим?

— Е, как! — ухили се той.

— Щото е възможно, ако се забъркаме с Марти, да си докараме беля на главата — казах аз.

— Или пък той — допълни Хоук.

СЕДМА ГЛАВА

Мъжът с шлифера ни проследи до един бар на Канал стрийт, близо до старата Бостън Гардън.

— Марти идва тук кажи-речи всяка сутрин — обясни Хоук.

Барът се казваше „При Пучи“ и през обширната панорамна витрина видяхме Марти да седи вътре с още двама души в костюми, да пие наливна бира и да гледа състезание с мотори на големия цветен екран, монтиран над бара.

— Защо не останеш отвън да объркаш опашката — предложих аз.

Хоук се усмихна и се облегна на стената до входа. Мъжът бе от другата страна на улицата, беше се спрял и се преструваше, че си брои монетите.

— Ще се помотае малко отпред — каза Хоук. — Ще се помъчи да разбере дали Марти е ядосан и накрая ще влезе.

— Това горе-долу ме устройва — кимнах.

Влязох вътре, седнах на една от табуретките на бара близо до компанията и си поръчах бира. Марти ми хвърли безразличен поглед и после го отмести, но само миг по-късно взорът му спря и съвсем леко започна да се връща назад, докато отново влязох в обсега на периферното му зрение. Мъжът с шлифера се оказа от решителните хора. Само след минута-две влезе, наведе се към Марти и му зашепна на ухото. Той го слушаше, без да отмества поглед от мотоциклетното състезание.

— Добре, Дюкс, чупката — каза Марти, щом мъжът с шлифера спря да му шушне на ухото и се изправи. — После ще говорим.

Нехайно плъзна поглед покрай мен и се загледа навън през витрината, след което отново ме огледа без капка интерес. На лицето ми светна широка, дружелюбна усмивка. Той обаче не ми се усмихна в отговор. Марти беше културист и ако трябваше да съдя по костюма, който явно му беше малък, бе постигнал големи успехи в това направление. Беше гладко избръснат, с дълга до раменете руса коса и

тъмен тен на лицето. В левия ъгъл на устата си имаше белег. От лявото му ухо висеше златна обичка, а на десния среден пръст светеше пръстен с много голям смарагд. Другите двама с него имаха фигури и физиономии на щангисти. На шията на този, който бе по-близо до мен, висеше златен синджир с някакъв медальон.

По телевизията бяха започнали да предават друго мотоциклетно състезание. Не го гледах. Компанията обаче го гледаше, но Марти от време на време хвърляше погледи и към мен. Чаках. Най-накрая той не издържа. Наведе се напред и погледна към мен иззад гърба на този с медальона.

— Как е хавата? — попита ме.

Гласът му бе изненадващо тънък.

— Бива — отвърнах.

Бирата пред мен бавно изветряваше, но в десет сутринта ми беше малко раничко. Марти не помръдваше и продължаваше да ме гледа. Двете му дружки също ме зяпаха.

— Познавам те — каза той.

— Разбира се, че ме познаваш — с готовност се съгласих аз. — Аз съм твоят любим герой. Ти искаш да приличаш на мен.

— Т'ва някакъв умен лаф ли беше? — попита Марти.

— Аха. Просто се упражнявам с теб, че ако срещна някой по-умен, да знам какво да му отговоря.

Лицето на Марти помрачня и под окото му заигра някакъв нерв. Слезе от табуретката, заобиколи приятеля си и застана до мен.

— Да не си дошъл тук да си търсиш белята?

— Не, обаче твоят Дюкс ме следеше. Помислих си дали да не те питам защо.

— Моят Дюкс?

— Оня с шлифера. Искях да разбера кой го е изпратил. И се оказа, че това си ти, Марти.

— Не познавам никакъв Дюкс.

— Разбира се — кимнах сговорчиво. — Не познаваш и Спенсър, не си изпращал и никого да го следи.

Марти се дръпна малко назад и скръсти мощните си ръце на гърдите. Другите двама се бяха извърнали на табуретките си и гледаха към нас. Забелязах, че по ръцете си онзи, без медальона, имаше грубо направени затворнически татуировки. Барманът се бе отдалечил от нас

чак в другия край на бара и режеше лимони. Марти продължаваше да ме гледа, без да променя позата си. Ръкавите на сакото му се бяха дръпнали нагоре и златният му ролекс весело проблясваше на лявата му китка.

— По гърба ми — прошепнах аз — пъплят мравки.

— К'во си се хванал да вършиш за Джулиъс Вентура? — попита ме той.

— Защо ти трябва да знаеш? — отвърнах на въпроса с въпрос.

— Щото открай време съм си мекосърдечен — каза Марти. — Давам ти шанс да ми кажеш за к'во става въпрос и може и да си тръгнеш оттук все още с две топки.

Имах няколко убийствени отговора на тази заплаха, но не успях да използвам ни един, защото точно в този момент влезе Хоук. Пристъпи навътре, спря, бавно си свали слънчевите очила, сгъна ги и ги пхна в джобчето на якето си. После го разкопча, мина покрай бара, отиде в другия му край и заставайки зад Марти и дружките му, се облегна на стената. Спектакълът беше впечатляващ и накара тримата за миг да забравят, че досега е трябвало да ме накарат да се напикая от страх. Макар че вече бе започнало да ми доскучава.

— И така — напомних им за присъствието си. — Защо искаш да знаеш какво съм се хванал да върша за Джулиъс Вентура?

Марти отново гледаше към мен, но приятелчетата му не свалеха очи от Хоук.

— Черният изобщо не променя нещата — предупреди ме Марти.

— Ти ще кажеш! — опънах се аз.

— Трима на двама сме — напомни ми той.

— Да, ама единият от двамата съм аз — поклатих глава. — А другият е той.

Марти изобщо не го бе страх от мен, нито от Хоук. Беше твърде едър хищник, за да се плаши от когото и да било. Обаче бе объркан. Беше вързал най-обикновена опашка на някакъв тип, а ето че същият този тип изведнъж цъфва на собствения му задник. Беше свикнал хората да треперят от страх пред него. Не бе научен да води смислен разговор. Най-вероятно изпълняваше точно каквото му каже Джино Фиш, така че не можеше да прояви инициатива и да ме убие. Беше му наредено да разбере нещо.

— Да не би т'ва, дето го правиш за Вентура, да има нещо общо с Антъни Мийкър? — запита ме той.

Нервът под окото му бе започнал да трепти още по-бързо.

— Кой се интересува? — повторих аз номера с контравъпросите.

— А ти кой мислиш бе, скапаняк? Кой се интересувал? Баба ми!

— Какво, да не би Джино да е проявил интерес?

Марти не отговори. Просто ме гледаше втренчено и не трепваше.

— Разбира се, че е — отговорих си сам. — И когато е разбрал, че Вентура ме е наел, поискал е да узнае какво знам аз.

— И?

— И ти е казал да ме проследиш — и ти го направи.

— И?

— И защо иска да знае?

— Не е твоя работа — изсъска Марти.

Беше започнал да загорява, че научавам повече неща от него.

— И как е разбрал толкова бързо, че Вентура е наел нас? — не го оставих на мира аз.

— Толкоз — каза Марти. — Разговорът ни свърши.

— Да не би да има някого в организацията на Джулиъс?

— Да те няма!

Марти сложи огромната си лапа на гърдите ми и ме бутна. От мен се очакваше да залитна назад. Но не стана така. Извих се рязко встрани, ръката му се плъзна по гърдите ми, без да срещне съпротива, и самият той трябваше да залитне напред. Марти се хвана с другата ръка за бара и се направи, че нищо не е станало.

— Добре ли си? — попитах го с пресилена загриженост.

Тикът по лицето му започваше да бие като скъсан маркуч. Ръката му посегна да се пъкне под сакото.

— Марти! — обади се Хоук.

Той никога не говореше високо. Но човек винаги го чуваше. Бе в същата поза, която бе заел, като влезе — облягаше се на стената в другия край на бара. Единствената разлика беше в големия магнум .44, който винаги носеше със себе си: оръжието бе в ръката му, насочено към Марти Анъхийм.

Наоколо всичко замря.

Барманът се гмурна пъргаво като делфин под бара.

Моторите продължаваха да бръмчат по пистата.

Хоук кимна към вратата.

Известно време никой не продума нищо. После Марти кимна рязко на двамата малоумници и тримата вкупом се насочиха към изхода. На вратата Марти се спря и се извърна към нас — бузата му играеше като бясна.

— Някой друг път — каза той с треперещ гласец — ще напълните трапа. Гаранция.

Хоук се ухили:

— Внимавай с тия стероиди, Марти. Че още малко — и ще запееш сопрано като славейче.

Марти го изгледа с поглед, който би ни изплашил и двамата, ако не бяхме такива смелчаци. После се извърна и излезе, сподирен от двамата биячи. Хоук прибра магнума и се наведе през плота към свилия се отдолу барман.

— Дай по една бира.

Човечецът подаде колебливо глава и се огледа, спирайки накрая нищо неразбирация си поглед върху Хоук.

Явно бе забравил какво е това бира.

ОСМА ГЛАВА

Обядвах с Шърли Вентура в едно ново заведение на Хънтингтън Авеню, наречено „Амброзия“. Тук човек можеше да хапне добре и едновременно с това да направи оглед на бостънския елит, който редовно навестяваше ресторанта.

Шърли дълго разглежда менюто. Бе облечена в плътна синя рокля с дълбоко изрязано деколте, скроена така, че да подчертава дълги крака и тънка талия. А Шърли бе ниска и кокалеста. Така че се получаваше друг ефект. И доста жени, дошли да хапнат тук, като че ли успяха да забележат разликата.

— А имате ли... ъ-ъ... нещо като сандвич с телешко? — обърна се тя към сервитьорката.

— Правим прекрасни сандвичи с портабела и пушени гърди върху селски хляб, приготвени с екологично чисто олио, и ги сервираме с жулиен^[1] и червени портокали — отвърна сервитьорката насърчително.

— Какво е това портабела? — наведе се Шърли към мен.

— Голяма гъба — отвърнах аз.

Тя вдигна поглед към сервитьорката и смръщи вежди в недоумение.

— Сандвич с гъба?

Сервитьорката се усмихна ентузиазирано.

— Защо не вземем да си поръчаме по една пилешка пържола със салата и малко хляб?

— Разбира се, сър. А нещо за пиене?

— Вино — обади се Шърли.

— Някакви предпочитания? — попита сервитьорката.

— Бяло вино — каза Шърли.

Бе загубила интерес към поръчката и бе започнала да оглежда другите посетители.

Сервитьорката ме погледна. Не бе необходимо да е синоптичка, за да разбере откъде духа вятърът.

— Една бутилка „Стърлинг Совиньон“ — казах.

Сервитьорката ми се усмихна, за да покаже колко е възхитена от избора ми, и отиде да изпълни поръчката.

— Каква е тая пилешка пържола? — попита ме Шърли.

— Пилешки гърди, сплескани с дървено чукче и бързо хвърлени на скара — отвърнах.

— Звучи ми ужасно.

— Да, ама пият много вино — възразих — и накрая започват да ти харесват.

Шърли взе едно хлебче от панерчето и го захапа така, както се отгризва ябълка. После отново заразглежда останалите, докато не дойде сервитьорката с виното.

— Ще го опиташ ли? — подканих Шърли.

— Готово — каза тя.

Сервитьорката отвори бутилката и сипа малко в чашата ѝ. Шърли вдигна учудено поглед към нея и рече:

— Хайде, жено, наливай, какво чакаш?

Кимнах на сервитьорката:

— Наливайте, наливайте, сигурен съм, че е отлично.

Сервитьорката се усмихна жизнерадостно и ни наля в чашите, след което сложи бутилката в кофичката с лед. Шърли вдигна чашата си и я преполови. После се усмихна.

— Супер е.

— Има си хас — вметнах аз.

Тя извърна глава и погледна към Хънтингтън Авеню, където до бордюра беше паркиран големият линкълн на баща ѝ. Шофьорът седеше зад волана и четеше Глоуб.

— Гледам Джеки да не ме види — каза тя с широка заговорническа усмивка. — Не обичат, като пия вино на обед.

— Гроб съм — побързах да я уверя и вдигнах леко чашата за на здраве.

Шърли изпи останалата част от виното и се извърна, за да вземе бутилката от кофичката зад нея. После си наля още една чаша. Сервитьорката донесе салатите ни. Готвачът явно искаше да блесне. Чинията бе пълна с разноцветен зеленчук, подреден така, че приличаше на шарено китайско ветрило. Шърли вторачено я гледаше и бавно отпиваше от виното си. Поръчах още една бутилка.

— И така, какво можеш да ми кажеш за Антъни? — попита ме тя накрая и натъпка устата си със зеленчуци.

— Още не съм го намерил — отвърнах.

— Тогава за какво обядваме? За да ми съобщиш, че не си го намерил?

— Искам да ми разкажеш още малко какво работи той за татко ти — отвърнах.

— Парични работи — каза Шърли.

— Какви?

— Какво какви?

— Какви парични работи? — наложи се да уточня.

Отпих първата си глътка от виното. Ако пийнех повече на обяд, следобед щеше да се наложи да подремна. Обаче Шърли като че ли нямаше такъв проблем.

— Ами... какви. Обикновено събираше пари от хората — отвърна колебливо тя. — Разнасяше ги насам-натам, даваше ги на други.

— На букмейкъри?

— Де да знам. Жена съм в края на краищата. А те не говорят за бизнес с жени.

— Разбира се — побързах да се съглася. — Значи разнася много пари насам-натам, а?

— Ъхъ. Татко му вярваше като на собствен син.

— Аха — кимнах.

Сервитърката дойде с пилешките ни пържоли. Шърли порови малко с вилицата си из чинията, после я остави и пак отпи от виното.

— Татко никога не е имал син. Само аз съм му.

— Единствено дете, а?

— Да. И мама вика, че му било криво.

— Знам какво е. И аз съм единствено дете.

Шърли кимна. Обаче това като че ли не може да ни сближи. Отново отпих малка глътка от виното.

— А двамата с Антъни да сте се... ъ-ъ... сдърпали за нещо?

— Никога. Казах ти и преди, той е готов да направи за мен и челна стойка.

Кимнах на свой ред. Шърли пресуши чашата си, обърна се, взе бутилката от кофичката и си наля останалото в нея вино.

— Какво да ти кажа? Познавам една жена, която също би направила челна стойка за мен, освен ако не е с пола. Обаче от време на време все пак намираме за какво да се посдърпаме.

Шърли се изсмя високо. Лицето ѝ бе зачервено.

— Е, как ще го направи — успя да каже между два изблика, — като е с рокля. Ще го направи, ама друг път.

И отново се разсмя, този път още по-силно.

— Е, за щастие Антъни не носи поли — каза тя накрая. — Така че може да направи челна стойка, когато си поиска.

— А когато я направи, ти прощаваш ли му?

Тя пак бе започнала да се киска.

— Зависи колко време ще остане така. — Трудничко ѝ беше да го каже, защото продължаваше да се кикоти неистово.

Засмях се заедно с нея. Тя се опита да спре кискането, като пийна още малко вино, но това само го усили.

— Кога най-дълго е стоял в челна стойка заради теб? — попитах аз весело.

— Е, всъщност никога не е правил челни стойки. Но веднъж разбрах за него и оная келнерка от „Старлайт“.

Лицето ѝ вече бе яркочервено и когато отпи от виното, разля малко върху покривката.

— Плати си той за тая работа — рече тя. — Плати си здраво.

— Има си хас да не го е направил — казах аз, задавяйки се от смях. — И съм готов да се обзаложа, че повече не го е повторил.

— Какво? Ти си мислиш така. — Наведе се напред през масата. — Това лайно е готово да се чука и със змия, ако му падне.

— Вярно? — изумих се аз.

— Да пукна! — отсече тя.

— А ти?

— Какво аз? Няма да седна да му я държа я. — Тя се облегна назад и отново се разсмя като луда.

Хапнах от пържолата и се огледах. Елитът наоколо мрачно се правеше, че не я вижда.

— А след това да си го хващала в крачка? — попитах, обръщайки се отново към нея.

— Неее. Тогавя, първия път, му взех страха. И сега го е шубе да се закача с мен.

— Баща ти знае ли?

— Божичко, не! — отвърна тя разгорещено. — Точно това казах на Антъни: „Ха съм рекла на татко, ха ти е клъцнал топките.“

Кимнах:

— Лоша работа.

Тя отново се изкиска.

— Ама не че наистина искам да ги клъцне, нали се сецаш? Не е в мой интерес, ако схващаш какво искам да кажа. Това малко копеле наистина го бива в леглото, казвам ти.

— Радвам се да го чуя — уверих я.

Шърли рязко се надигна от масата.

— ’Звинявай — смотоледи тя. — Трябва да отскоча дотам, дето малките момиченца правят *пиш*.

Аз също се надигнах, галантен както винаги, и я проследих с поглед как се промъква между масите, показвайки почти голите си ръбести крака, изглеждаща тъжно уязвима с миниатюрната си рокличка, обгърнала неособено сполучливо големия за ръста ѝ задник. Хората по масите втренчено я гледаха, докато минаваше покрай тях. *Не е от нашите*.

Седнах отново, стараяйки се да не придавам особено значение на случката. Забелязах един-двама да надничат крадешком към мен, за да видят кой е този, дето е с нея. Трябва да се върна тук със Сюзън и да си пооправя имиджа.

Дългата зала впечатляваше с размерите си. Панорамните прозорци гледаха към Хънтингтън Авеню и Прюдентшъл Сентър. Барът бе сякаш на километри в дъното на залата, а таванът бе най-малко два етажа висок. Кухнята явно се намираще горе вдясно от мен — очевидно крилото бе добавено по-късно за удобство на персонала, който в момента хвърчеше нагоре-надолу по стълбището покрай стената. Хем си вадеха хляба, хем развиваха мускули на бегачи на дълги разстояния.

Метрдотелът се приближи до масата. На месинговата табелка на гърдите му пишеше *Хосе*.

— Извинете — обърна се към мен той. Коприненият му акцент бе едва забележим. — Опасявам се, че вашата придружителка претърпя малък инцидент в дамската тоалетна.

— Да не е припаднала? — попитах направо.

— Опасявам се, че да, сър — каза Хосе. — Но за нещастие — не и преди да повърне.

— Добре, Хосе — кимнах спокойно. — Не пускай другите дами за момент, докато я изкарам оттам.

— Жозе — поправи ме метрдотелът. — Аз съм бразилец. На португалски *J* се произнася както трябва.

— Окей, Жозе — отвърнах аз, отидох до входа и оттам махнах на шофьора.

Джеки се оказа по-пъргав, отколкото си мислех. Изхвърча от колата със смайваща бързина и изтича към мен с пъхната под сакото ръка. Бе висок и жилив момък с гъста черна коса, подстригана късо от двете страни и дълга на темето.

— Припаднала е в дамската тоалетна — побързах да го успокоя.

Ръката му се измъкна изпод сакото.

— Да не сте й дали да пие нещо?

— Малко вино — отвърнах.

Джеки вдигна вежди.

— И сигурно две бутилки, нали?

Кимнах.

— Къде са тоалетните?

Двамата отидохме там и заварихме Шърли — бе заспала на пода в една от кабинките, удобно положила глава на тоалетната чиния и свила под себе си разголените догоре бели бедра. Приличаше на непохватно момиченце, преяло със сладки на Хелоуин. Прииска ми се да направя нещо за нея, да я завия със сакото си или нещо подобно.

— По дяволите — казах само.

Джеки се наведе над нея, опъна краката ѝ напред, прегърна я през кръста и я вдигна.

Тя промърмори нещо сънливо, което прозвуча като: „Хей.“

Джеки я обърна към мивката.

— Вземи да я почистиш — обърна се към мен.

Намокрих една от кърпите и положих всички усилия. Шърли не ми помагаше кой знае колко, но бе твърде замаяна, за да окаже съпротива. С помощта на втора кърпа довърших почистването, а с третата я подсуших.

— Готово — казах. — Да я хвана ли за другата ръка?

Джеки поклати глава:

— По-лесно ще ми е да я нося така, през кръста. Ти върви напред и отваряй вратите.

— Май си го правил и преди, а?

Джеки не отвърна, но обърна очи към тавана. По-ясно от това, здраве му кажи.

Пренесе я през ресторанта и двамата я настанихме в колата на баща ѝ, полагайки я внимателно на задната седалка. После Джеки заобиколи колата, седна зад волана, кимна ми, заключи вратите и подкара.

Върнах се да платя.

— Надявам се, че дамата се е оправила — каза Жозе.

Подадох му кредитната си карта.

— Изобщо не смятам, че някога ще се оправи — отвърнах. — Но по-зле от това няма да стане.

Жозе се отдалечи с картата ми в ръка.

Нищо чудно, че не ѝ давах да пие вино на обед.

[1] Бульон с тънко нарязани зеленчуци. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Чувствам се като дявола, когато изкушавал Христос — казах на Сюзън.

Двамата с нея разхождахме Пърл, най-прекрасното куче на света, по брега на Чарлс Ривър.

— Задето си напил младата жена и си я изстискал за информация?

— Да — отвърнах.

— Запознат ли си с термина „развращаване на непълнолетни“?

Кимнах. Сюзън бе с черни маратонки, черен анцуг, черна бейзболна шапка с надпис „Общински услуги“ над козирката и жълто яке, на чийто гръб с черни букви бе написано „DKNY Атлетикс“.

— Поне успя ли да научиш нещо? — продължи тя.

— Разбрах, че мъжът ѝ се е занимавал с много пари. Също така научих, че веднъж ѝ изневерил и е склонен отново да го направи, ако не го е страх, че баща ѝ ще поръча на някого да му отреже тестисите.

— Е, значи тогава имаме случай на развращаване с показни действия — отбеляза Сюзън.

— Освен това Лени Зелцър ми каза, че Антъни, мъжът на Шърли, е комарджия и губи много.

— И покрай другото — продължи мисълта ми Сюзън — си разбрал, че Антъни е женен за глупава, тъпа, разглезена, самомнителна, малка пияна кучка.

— Ей, ама вие, психолозите, наистина имате усет да се изразявате така, че нещата да не изглеждат толкова лоши.

Покрай нас, с различна степен на грациозност, се плъзна цял взвод младежи с наколенки, каски, трика и ролери. Пърл ги изпроводи с поглед, в който се четеше като че ли упрек, а може би и завист, не успях да отсъдя със сигурност. Кучетата трудно може да ги разбере човек.

— И на мен ми се иска да можех така — каза Сюзън. — Май няма да е зле да взема няколко урока.

Оставих изявлението ѝ без коментар. Пърл отново започна да опъва поводата, като навираше муцуна в тревата наоколо, душейки настървено за някоя захвърлена опаковка „Сникърс“.

— Значи картината е следната — започна разбора Сюзън. — Налице е импулсивен комарджия, чиито очи шарят, женен за жена, която не желае, с достъп до много пари. Това, че ти се е наложило да разбереш тези неща, седейки спокойно на задника си, докато Шърли Вентура се е наливала и се е правела за пет пари, ми се струва съвсем честна размяна, като се има предвид какъв е бизнесът ти.

— Знаеш ли, май няма да е зле да опиташ с ролерите — казах. — И ако не ти хареса, винаги можеш да спреш и да ги изядеш.

— Еее, стига де — проточи Сюзън. — Винаги се оплакваш, че съм коравосърдечна. А всъщност ти си най-железният човек, когото съм виждала. Но и моята професия изисква малко твърдост.

— Хоук броиш ли го?

— Добре де, ти си един от двамата най-железни мъже, които съм виждала. И през по-голямата част от времето си наясно с това. Дори, по-точно казано, през повечето време ти се радваш, че е така. С изключение, разбира се, на моментите на сантиментално откровение, в каквито изпадаш понякога.

— Благодаря — кимнах. — Наистина имах нужда от това.

Продължихме мълчаливо нататък. Пърл забеляза две-три врабчета, боричкащи се в тревата, и се запрокрадва към тях с типична ловджийска походка — главата, протегната напред, погледът, прикован неотклонно в предполагаемата плячка, краката, пристъпващи с точността на балерина, — докато птичките не я забелязаха и не отлетяха. В момента, в който се вдигнаха във въздуха, Пърл се обърна към мен в очакване.

— Бум — казах аз без ентузиазъм.

Разочарована, Пърл продължи да търси опаковките от „Сникърс“.

— Разбира се — продължи Сюзън мисълта си, — именно заради тези моменти на сантиментално откровение те обичам.

— Знаем — отвърнах. — Точно затова изпадам в тях.

Пърл се спря и енергично се затъркаля върху един размазан на тротоара червей — вероятно жертва на безразсъден кълкър.

— Шшшт — изшътка ѝ Сюзън. — Защо прави така?

— Не знам — отвърнах.

— Кучетата понякога се държат много странно.

Малките платноходки, които хората вземаха под наем от клуба, се полюшваха не съвсем грациозно по широката част на реката. Платната бяха малки, лодките — плоскодънни корита, а хората в тях — аматьори, но въпреки това пърхащите платна на фона на сиво-синята вода бяха приятна гледка за окото.

— Освен това успях да разбера, че между Джино Фиш и Джулиъс Вентура има някаква връзка — казах аз.

Приключила с червея, Пърл се изправи, отърси се и продължи нататък. Бавно я последвахме.

— Кой е Джино Фиш?

— Нещо като заместник на Джо Броз — обясних. — Беше номер едно, ама остаря и сега Фиш е нещо като негов заместник.

— Броз да не се е пенсионирал?

— Не съвсем, но синът му не става за нищо, а и Вини го напусна. Стана на седемдесет и вече няма никакво желание да се занимава с такива работи.

— И какво място заема бащата на Шърли във всичко това?

— Ако не беше Джино, той щеше да е на мястото на Броз — отвърнах. — И пак може да го заеме. Амбициозен е.

— Тогава каква е връзката?

— Човекът на Джино — Марти Анъхийм, беше пратил да ме следят.

— И ти си сигурен, че е заради... как му беше името, бащата на Шърли.

— Повече от сигурен — кимнах. — Двамата с Хоук попритиснахме Марти и той попита дали това, което Джулиъс ни е възложил да свършим, няма нещо общо с Антъни Мийкър.

— Какво ги интересува това?

— Не знам.

— А какво е според теб?

— Пари.

Сюзън се усмихна.

— Е, с такъв отговор няма начин да не познаеш, нали?

— Да.

— А другият най-вероятен отговор сигурно е секс —
предположи тя.

— Толкова млада — възмутих се аз, — толкова хубава, а толкова
цинична.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В телефонния указател имаше сигурно десетина абоната с думата „Старлайт“ в имената. Елиминирах местата, където едва ли някога щяха да наемат сервитьорки, например „Старлайт Видео“ или пералня „Старлайт“, и стесних търсенето до „Старлайт Лаундж“ в Лин и едно крайпътно заведение, наречено „Старлайт Мемърис“ на плажа в Солсбъри. Мушнах в джоба си сватбената снимка на Антъни и Шърли и тръгнах на лов за сервитьорки.

„Старлайт Лаундж“ ми беше по-близо — до колелото край Лин Бийч, на разклона за Нахант. Бе строено непосредствено след края на войната и го бяха нарекли „Редууд“ — много стъкла и чамова ламперия, байцвана в червено, — изобщо от ония ресторанти, в които са сервирали пържени миди, хамбургери и фрапе, преди на мода да дойдат заведенията за бързо хранене и да ги изместят от бизнеса. След това го бяха превърнали в магазин за продажба на керамични градински статуи, после — в пицария, и сетне дълго време беше просто изоставена сграда, с изключение на един месец през зимата, когато на паркинга му бяха продавали коледни елхи. През 1989 година някой го бе боядисал в тъмносиньо, включително и прозорците, беше монтирал бар, бе пръснал вътре няколко евтини маси и столове, беше инсталирал на тавана въртящи се светлини, бе наел ято сервитьорки да работят голи до кръста и така се бе родило „Старлайт Лаундж“.

Беше още светло, когато паркирах отпред в 5:20 следобед. На паркинга имаше два мотоциклета и една бетонобъркачка, паркирана под ъгъл така, че заемаше половината паркинг, сякаш екипажът ѝ е нямал търпение да скочи и да нахълта в заведението.

Вътре, както и отвън, „Старлайт Лаундж“ бе боядисано в тъмносиньо. Свалих слънчевите си очила и зачаках очите ми да се адаптират. Разноцветното кълбо в средата на тавана се въртеше бавно, пръскайки отблясъците си като конфети във всички посоки. Гърмеше хевиметъл. Не можах да позная групата, но и не очаквах да се сетя коя е. За мен всякаква рокмузика звучи така, сякаш някой троши стъкла.

От дясната ми страна се виждаше дълъг и почти пуст бар. Приблжих се и се облегнах в края му. Един от барманите дойде да вземе поръчката ми. Беше мъж с широко лице и къдрава коса, с навити на яките ръце ръкави.

Сложи салфетка на бара пред мен и попита:

— Какво да бъде?

— Имате ли наливна бира? — попитах.

— Не. Само бутилирана.

— А да имате „Ню Амстердам Блек енд Тен“?

Барманът се ухили до уши:

— Ти май си правиш майтап.

— Какво имате тогава?

— „Будвайзер“, „Будвайзер“ светло, „Хайнекен“.

— „Будвайзер“.

Барманът тупна пред мен една бутилка, отвори я, сложи до нея чаша и отиде в другия край на бара. Огледах се. Момчетата от камиона бяха седнали на голяма маса в другия край на залата, пиеха бира и се закачаха безобидно със сервитьорките. В бара имаше още двама мъже с кожени якета и още четири сервитьорки. И всичките бяха с голи гърди, къси панталонки и огромни коси. В другия край на бара, облегат от вътрешната му страна, клюмаше някакъв тип с кръгла глава и полегати рамене. Той също бе облечен в бяла риза с навити ръкави. Музиката гърмеше от две тонколони, скрити някъде из висините на полутъмната зала. Пиех спокойно бирата си. Барманът пак дойде.

— Искаш ли още една? — попита.

— Още не — поклатих глава. — Кой командва парада тук в момента?

— Парада ли?

— Аха. Управител или нещо такова.

— Ами... май само аз и Вик — отвърна барманът.

— Вик е онзи в другия край на бара, така ли?

— Аха. Той повече е бияч тук. Като стане напечено, идва и ми помага. Ама през по-голяма част от времето и един човек стига. Тука идват бираджии, не пият много твърдо, разбираш.

— А какво става, ако при бияча стане напечено?

— Веднага скачам и му помагам. Обаче на Вик не му трябва много помощ. На теб какво ти трябва?

— Частно ченге съм и търся един изчезнал — отговорих аз. — Искам да покажа снимката му на сервитьорките и да видя дали някоя от тях няма да го познае.

— Е, и?

— Не искам да си имам разпавии с Вик или с теб — уточних.

Барманът сви рамене.

— Не виждам нищо лошо — промърмори той, извърна се към Вик, повика го с глава и отново се обърна към мен: — Да покажеш някакво разрешително или нещо подобно?

Извадих портфейла си и му дадох да го види. През това време Вик се приближи към нас, без да бърза, с подчертано лениви движения и незаинтересован израз на лицето. С една дума, няма нищо, с което да не мога да се оправя. Отблизо той се оказа по-нисък от мен, но масивен и с дълги ръце. Късо подстриганата му коса бе започнала да се прошарва. Около очите имаше едва забележими белези, носът му бе широк и сплескан.

— Тоя пич е частен детектив — посрещна го барманът. — Искан да поразпита наоколо за някакъв изчезнал тип. Рекох му, че няма проблем. Ти какво ще кажеш?

— Показа ли ти нещо? — попита Вик с тих хрипкав глас.

— Аха. Редовен е.

— А видя ли му желязото? — продължи Вик и барманът се ухили.

— От дясната му страна, на колана — отвърна той.

Вик кимна одобрително, без да сваля изучаващ поглед от лицето ми.

— Май ти се налага да се биеш от време на време — забеляза той.

— Аха.

— Труден начин да си изкарваш хляба.

— Има и приятни моменти — възразих.

— Така е — съгласи се той с тихия си стържещ глас. — Има. Кого търсиш?

Извадих снимката.

— Казва се Антъни Мийкър. Изчезнал е преди около седмица. И може да си има нещо с някоя от вашите сервитьорки.

Вик и барманът се взряха в снимката. После се спогледаха.

— Да — кимна Вик. — Това е Антъни.

— Тони Кухата лейка — добави барманът.

— Кажете ми нещо за него — помолих ги.

— Знаеш ли кой му е тъст? — попита ме Вик.

Сервитьорката, която обслужваше масата на момчетата от камиона, викна от другия край на залата:

— Вик!

Той се извърна с лекота и се облегна на бара, обърнат нататък.

— Тоя зяпльо ме хваща за циците — кимна момичето към дългокос младеж в опръскан с цимент работен гащеризон.

Той и тримата му приятели се кискаха, сигурни в численото си превъзходство.

Вик бавно заобиколи бара и тръгна към младежа.

— Едно-единствено правило има в това заведение и то е да не се пипат сервитьорките — обясни барманът. — Забранено е. Ха си им позволил, ха са почнали да ги чукат направо на пода. И тук ще заприлича на зоопарк, ако не е Вик.

— Дали няма нужда от малко помощ?

— Вик? Глупости! Само гледай.

Вик спря на около метър и половина от масата и каза с тихия си хрипкав глас:

— Вижте, може само да гледате, обаче не и да пипате. Ясно?

— Хей, Вик — обади се младежът, продължавайки да прави майтап на приятелите си. — Ама тя си ги размахва под носа ми бе, човек. Как може да не си гризнеш малко?

Вик кимна:

— Вие, момчета, сте нови тук. Не сте знаели. Сега вече сте наясно. Пипнете ли сервитьорка още веднъж, ще трябва да си тръгнете.

— А ако не искаме да си тръгнем? — попита го младежът.

Вик каза нещо съвсем тихо, което отгук не се чу. Хлапакът се наведе напред, без да става от стола си.

— Какво рече?

Вик го светна в лицето с ъперкът, който сякаш не измина повече от десетина сантиметра, обаче изхвърли младока от стола и го просна по гръб на пода. Вик отстъпи полукрачка назад и застана в идеална за мълниеносна реакция поза, отпуснал ръце до краката си. Замаян, хлапакът остана за миг на пода. Останалите трима седяха като заковани на столовете си. Всички вероятно бяха печени хлапета в техния квартал. Но там побоищата не започваха така. Най-напред се разменяше някоя и друга остра забележка, после идваше ред на заплахите, след това единият ще бутне леко другия и веднага ще се намери трети, който да застане между тях. Само в десетина от случаите можеше да се стигне до размяна на три-четири юмручни удара, но и тогава ги разтърваваха бързо.

— Мислите, че не мога да се оправя и с четирима ви ли? — попита ги Вик със спокойния си стържещ глас.

Не виждах лицето му. Обаче момчетата го виждаха и явно прочетоха нещо на него. Никой от тях не каза и дума. Дългокосият хлапак седна и сложи ръце на коленете, все още заслушан в камбаните в главата си. Вик се обърна и дойде при нас.

— Точно той ме нае — казах аз.

— Тъстът на Тони Кухата лейка?

— Да.

— Джулиъс Вентура?

— Да.

— От къде на къде човек като него ще хваща такъв като теб да му върши работата?

— Сигурно се прекланя пред таланта ми.

Дългокосият младеж най-сетне се изправи и се приближи с несигурна крачка към Вик.

— Ти ме тресна, гадняр такъв — изрече хлапакът високо и ясно.

Вик го погледна без интерес.

— А искаш ли да опиташ още веднъж, когато съм прав и с лице към теб?

Вик обърна към мен безизразен поглед, после отново се извърна към хлапето. Останалите трима се бяха изправили до масата си и като че ли бяха готови да се притекат на помощ на Дългокоско.

— Дай да те светна малко за някои неща — обърнах се аз към хлапака. — Виж се как си застанал. А след това виж каква поза е заел

той. Схващаш ли? Само дето нямаш кръгове на мишена, изрисувани по лицето. Виж го сега него. Забелязваш ли идеално балансираната му стойка? Изглежда така, сякаш се е облегнал небрежно на бара, обаче виждаш ли къде са ръцете му? Ето това е разликата между аматьора и професионалиста. И ако ще се правиш на отворен, няма да е зле да схващаш от пръв поглед тая разлика.

Младежът ме гледа известно време втренчено, сякаш се мъчеше да се съсредоточи. Май беше леко пийнал още преди Вик да го удари. И най-вероятно, дори и когато е в най-добрата си форма, мисленето не му се удава особено.

— А ти отворен ли си? — каза той накрая.

Но тонът му вече не беше хаплив. Говореше само колкото да каже нещо.

— Да, ама много затворен — отвърнах. — Хайде сега, иди да си седнеш на мястото.

— Някой от вас, пичове, иска ли да ми излезе на канадска борба? — изтърси изведнъж хлапакът.

Барманът изхъмка. Изражението на Вик изобщо не се промени.

— С ръце като твоите? Да не съм луд? — подхвърли той.

— И си адски прав — натърти младокът. — Ако някой от вас иска, веднага ще залепя ръката му на масата, без да ми мигне окото.

— Вярвам ти — примирително кимнах аз.

— Много ще съм ти задължен, ако отидеш при дружките си и ги успокоиш — обади се Вик. — Би ли ми направил тази услуга?

— Дадено — веднага отвърна хлапакът и тръгна заднешком към масата. — Ако решите да ме пробвате на канадска, винаги на вашите услуги. Ясно? Разбирате. Ако решите да ме пробвате... лепвам ръката ви на бара за нула време...

Гласът му постепенно заглъхна в неясно мърморене. Хлапакът се върна на масата и каза на приятелчетата си как е успял да срази Вик с предложението за канадска борба и как той се е измъкнал.

— Канадска борба — промърмори тихо Вик. — Канадска шибана борба.

— Хайде сега да ми разкажеш за Тони Кухата лейка.

Барманът отиде в другия край на бара да даде четири бири на една от сервитьорките.

— Все се перчеше с много пари — зараказва Вик. — Постоянно се задяваше със сервитьорките. Флиртуваше с тях, буташе им големи бакшиши. Но не ги опипваше, което беше добре. Хич не ми се искаше да изритвам оттук зетя на самия Джулиъс Вентура.

— Но би го направил — вметнах аз.

Вик сви рамене:

— Ако пипа келнерките — да.

— Обаче не го е правел — казах.

— Не. Той не създаваше кой знае какви проблеми. Винаги се държеше така, сякаш е опасен тип, даваше на всички да разберат кой му е тъст... Но никога не е създавал проблеми.

— А опасен ли беше?

Вик се усмихна меко.

— Слага оня канадски борец в малкото си джобче. И много обичаше да се хваща на бас за каквото ти хрумне. Да речем, по телевизията дават баскетболен мач. Той се хваща на бас кой ще направи поредната точка. Какъв ще бъде резултатът след минута, дали играчът ще вкара и трите наказателни удара, кой ще направи следващия фал... Направо луд. Хващаше се на бас с всекиго, със съседа си по маса, със сервитьорките. — Вик посочи с брадичка към бармана. — Обзалагаше се с Кино каква бира ще поръча следващият клиент. „Будвайзер“ или „Хайнекен“.

Беше към края на работното време и заведението бе започнало да се понапълва. Сервитьорките сновяха между масите, разнасяйки бира и купички испански фъстъци. На бара бяха седнали четирима-петима души. Повечето от клиентите бяха мъже, но имаше и маса с три жени. И трите бяха налапали цигари.

— Излизал ли е с някоя от сервитьорките?

— Да, с Дикси. Ето там онази, с рижата коса, дето тъкмо раздига масата.

— Имаш ли нещо против да говоря с нея?

— Не. Само ще те помоля да го направиш в задната стаичка. На хората няма да им е приятно да я гледат как бърби, а те си чакат поръчката.

Той махна с ръка към остъклената с матово стъкло врата от другата страна на бара. На мястото, където би трябвало да бъде бравата, имаше дупка. Бутнах я и се озовах в нещо като склад, с

подредени до тавана каси с празни и пълни бутилки бира. Под малкото прозорче на късата страна, вбито високо горе, имаше очукано бюро. От средата на тавана висеше една-единствена гола крушка. Облегнах се на бюрото и зачаках. След около минута вратата зейна и Дикси влезе вътре.

— Здравсти. Казвам се Дикси Уокър — представи се тя.

— Баща ти да не е запалялко на „Бруклин Доджър“?

Тя се усмихна.

— Сигурно. Всъщност истинското ми име е Франсис, но той винаги ми е викал Дикси.

— Казвам се Спенсър — представих се на свой ред аз. — И съм детектив. Издирвам Антъни Мийкър. Ти май си излизала с него?

— Да, има нещо такова... Може да ме гледате в гърдите, нямам нищо против. Свикнала съм.

Сведох поглед към гърдите ѝ. Бяха доста малки, с дълги зърна.

— Благодаря, но не искам да се разсейвам от мисълта за Антъни Мийкър — отвърнах галантно.

Всъщност според мен жените, които се разкарват нагоре-надолу голи до кръста, изглеждат... не знам, не точно глупаво... по-скоро тъжно.

Дикси се усмихна.

— Разбира се — увери ме тя. — Просто исках да не се чувствате неудобно.

— Благодаря. Разкажи ми сега за Антъни.

— Ами... сигурно знаете кой е тъстът му?

— Да.

— Много се фука с това — каза Дикси.

— Значи си знаела, че е женен.

— О, да... да не би тези неща да ви смущават?

— Давайте само факти, госпожице — върнах я аз в правата посока.

— Голям човек е вече. Ако иска да си походи насам-натам, не е моя работа аз да го вкарвам в правия път, нали така?

— Беше ли забавен? — попитах я.

Дикси сви рамене:

— Там е работата я... Мислиш си, че е точно такъв. Сещате се какво искам да кажа, нали? Харчи пари като луд, винаги прави умни

забележки. Обещава какво ли не...

— Обаче?

— Обаче не беше забавен. Вземе ме от работа, отиваме в едно негово заведение, пийваме вино, може и тревичка малко да си свием, после си свършваме работата. Той всъщност не харчи много пари. Просто ги залага. И когато не си губи парите по каквото там е намерил, приказва само за плановете си. Как си изработил система, как щял да отиде във Вегас и да ги размаже всички с нея... Скука.

— Точно затова са направили Вегас — вметнах аз. — За да могат такива като Антъни да го размазват.

Дикси се усмихна.

— Точно така. Казвах му: „Антъни, тия хора във Вегас нямат никаква сметка да те оставят да печелиш.“ „Да, ама аз си имам система“, вика. Щял да отиде, да ги разбие и да се върне богат.

— Казвал ли ти е каква е системата му?

— Да, той непрекъснато говореше за нея, обаче не му разбирах нито думичка. Пък и изобщо не му обръщах внимание.

— Атлантик Сити му е по-близо — отбелязах. — По дяволите, има едно място в Кънектикът само на два часа път с кола.

Тя поклати глава.

— Това му беше нещо като мечта — възрази. — Да отиде във Вегас и да го разбие. Нещо като негов... алабализъм... как се казваше, когато хората седят и медитират?

— Мантра — подсказах.

— Да, нещо такова беше.

— Кога се видяхте с него за последно?

— О, от доста време не сме се виждали. Май беше миналата година. Жена му разбра и всичко свърши.

— А според теб оттогава верен ли ѝ е?

Дикси ме изгледа така, сякаш я бях попитал дали свинете летят.

— Той ми каза, че жена му е научила и че заради това прекратяваме, но според мен щеше да ме разкара и бездруго. Май беше си намерил нещо по-добро.

— Значи според теб си има приятелка и сега?

— Антъни винаги трябва да си има гадже. И тук не става въпрос за секса. Просто трябва да има някого край себе си, на когото да се хвали.

— Би ли напуснал жена си, как мислиш?

— Жена му е като билет за автобуса — каза Дикси. — Той има нужда от много пари, а не знае как да ги спечели.

— Антъни започва да ми прилича на гущер.

Тя се усмихна:

— Тони Кухата лейка.

— Е, как така си излизала с него тогава?

Дикси сви рамене. Мъничките ѝ голи гърди кимнаха унило на жълтеникавата светлина на крушката.

— Ами... нямах какво толкова да правя... То и сега е същото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо при някои хора хазартът се превръща в болестно състояние? — попитах Сюзън.

Двамата вечеряхме в дома ѝ в Кеймбридж, стояхме прави до кухненския плот и ядохме китайска храна. Служейки си изкусно с клечките, Сюзън подаде парченце пекински ravioli на Пърл, най-прекрасното куче на света. Лично аз се хранех с вилица.

— Не знам — вдигна рамене тя.

— Нали си психолог, по дяволите! — изсумтях недоволно аз. — Трябва да ги знаеш тия работи.

— Знам много работи и една малка част от тях е, че е неразумно да се обобщават причините за дадено болестно състояние.

Боднах си малко от пилето.

— Може ли да се помогне на такива хора?

— Разбира се — отвърна Сюзън. — При едно условие, старо като света: ако изпитват нужда от помощ. Ако са способни да направят онова, което трябва.

— Надеждата ли ги тласка? — не я оставях на мира аз. — Надеждата за големия удар?

— Нерядко и губенето — кратко отговори тя.

— Самата възбуда от поражението? — продължих да налучквам.

Сюзън отново вдигна рамене:

— Може би нещо от този род. Съжалявам, че не мога да ти помогна.

— Просто питам така, за обща култура — казах. — Не е необходимо да знам защо е побъркан на тема хазарт, за да го намеря.

На плота бяха паднали няколко зрънца ориз, докато Сюзън изсипваше ястието в чиниите. Пърл се вдигна на задни крака, подпря се с предните на плота, протегна глава и ги облиза.

— Обича строго балансирана диета. — Сюзън погледна кучето с любов.

Кабинетът ѝ беше на долния етаж и тя се бе качила да вечеря все още в консервативния си сив костюм с панталон и небиеци на очи бижута, които ѝ придаваха строгия вид на доктор Силвърман. Гъстата ѝ тъмна коса блестеше. Очите ѝ бяха огромни и интелигентни. Имаше широка уста с безупречно сложено червило. Парфюмът ѝ миришеше на дъжд.

— В понеделник двамата с Хоук тръгваме за Лас Вегас — подхвърлих небрежно аз. — Много ще се радваме, ако дойдеш с нас.

— Ами часовете ми?

— Не можеш ли да ги поразместиш? Само за няколко дни.

— А Хенри ще вземе ли Пърл?

— Да.

— А ще се видим ли с Уейн Нютън?

— Не мога да ти обещаю нищо — отвърнах.

— А може ли да спя с теб? — не преставаше тя.

— Не мога да ти обещаю нищо.

— Не можеш, ама друг път — отвърна спокойно Сюзън. — Ще си разместя малко графика за другата седмица.

— Ходила ли си някога във Вегас? — попитах я.

— Преди много години, с първия ми съпруг.

— Със Сюз — кимнах. — Той е бил единственият ти съпруг.

— Е, фактически — да. След като отказа да се ожениш за мен.

— Аз пък мислех, че ти отказа да се омъжиш за мен — възразих.

— Трудно е да се проследи кой на кого е отказал, нали? — въздъхна Сюзън.

— Според мен Антъни е във Вегас — смених темата аз.

Тя пиеше мерло. Винаги пиеше червено вино, независимо какво ядеше, защото нямаше нужда да го изстудява.

— С част от парите на тъста си?

— Да. Струва ми се, че е пренасял пари между Вентура и Джино Фиш. Нямам представа защо, но това обяснява интереса на Марти Анъхийм. И ми се струва, че или е взимал всеки ден по малко, или един ден е решил да задигне всичко и да изчезне.

— И господин Вентура не иска нито неговите хора, нито... тоя... как се казваше?

— Фиш — отвърнах. — Джино Фиш.

— ... нито господин Фиш да разбере. Затова възлага на теб да намериш Антъни.

— Да. Обаче Фиш разбра за мен. И то много бързо.

— Което означава, че господин Фиш си има осведомител в организацията на господин Вентура — продължи да разсъждава Сюзън на глас. — И тъй като самият Вентура се мъчи с всички сили да задържи това в тайна, осведомителят сигурно е някой от най-близкото му обкръжение.

— Вероятността е голяма — съгласих се.

— И господин Фиш поръчва на неговия човек...

— Марти Анъхийм — подсказах ѝ аз.

— А Марти праща негови хора да те следят, докато търсиш Антъни.

— Което означава? — подтикнах я.

— Което означава, че господин Фиш знае или подозира, че е обран.

— Вие, психолозите, сте доста отворен народ, а?

Тя поклати глава.

— То не е, защото съм психолог — възрази Сюзън. — А защото съм еврейка. Евреите са много отворен народ.

— Чувал съм — казах. — Освен това съм чувал, че жените им страшно обичали секса.

— Някои от тях — да, вярно е.

— А ти от кои си?

— Точно от тях — каза тя и се усмихна греховно.

— Обичам такива жени.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъкмо говорех по телефона и правех резервации за пътуването ни до Лас Вегас, когато в кантората влезе Вини Морис, повел някакъв висок, ъгловат и сивокос образ, когото познавах под името Джино Фиш.

Фиш седна на стола точно срещу бюрото ми, изправи чинно гръб, сложи лакти на облегалките и сплете пръсти в скута си. После огледа бавно стаята и чак след това спря поглед на мен. Вини се облегна на стената до вратата. Кимнах му.

— Знаете ли кой съм? — попита Фиш.

Гласът му бе сух и пресипнал като полъх на вятър по шкурка. Прецизна дикция.

— Знам.

— Вини казва, че на вас може да се разчита.

— При определени обстоятелства — кимнах.

— Според Вини, ако дадете дума, я спазвате.

— Най-общо казано — кимнах повторно.

— Той не говори празни приказки — продължи Фиш. — Така че мнението му за вас наистина впечатлява.

— Мен също.

— Според Вини имате склонност често да се държите несериозно.

— Според Вини това е признак на блестящ ум — парирах скромно аз.

Фиш се усмихна толкова сухо, колкото усмивката му да не заприлича на гримаса. Зъбите му бяха така бели, че се запитах дали са истински.

— Всъщност малко перифразирах думите му — каза той.

— Мислех, че Марти Анъхийм се върти около вас — отбелязах.

Фиш поклати глава едва забележимо.

— Марти ми е бизнес съдружник — отвърна. — Вини любезно даде съгласието си да ми бъде телохранител.

— Двамата с Броз не можахте да се разберете — обърнах се към Вини.

— Има си син човекът — сви рамене Вини.

— Не извади голям късмет с него, бедният Джо — казах.

— Той го знае — кимна леко Вини. — Но какво може да направи!

Фиш, изглежда, не бързаше. Седеше на мястото си абсолютно неподвижно, преплел пръсти в скута си, и чакаше да свършим. Бе облечен в сив костюм с жилетка, с едва загатнати тъмни райета. Ризата му бе синя, с бяла яка, вратовръзката — в тон с ризата, на сини геометрични фигури. Докато чакаше да приключим, погледът му се спря на мивката в ъгъла, после на големия зелен шкаф вдясно от прозореца и накрая на снимката на Съзън с Пърл на бюрото ми.

— Имам проблем — започна той.

Облегнах се удобно в креслото и зачаках. Зад гърба ми септемврийският ветреца, с едва доловим есенен аромат, леко поклащаше завесите на открянатия прозорец, гледащ към пресечката между „Бойлстън“ и „Бъркли“.

— Мога ли да смятам този разговор за напълно конфиденциален? — попита най-напред той.

— Не — отвърнах.

Лицето на Фиш прие леко изненадан израз и той се пообърна въпросително към Вини.

— Той само се прави на главен герой, господин Фиш — проговори Вини. — Такъв е понякога. Искане да каже, че ще реши това, след като го чуе. Карайте, разправете му.

— В този бизнес съм от дълго време — започна веднага Фиш — и съм се научил на благоразумие. Също така разбрах, че щом имаш сътрудници, трябва да им вярваш.

Говореше бавно, между думите с паузи, които невинаги бяха на мястото си, така че човек не можеше да разбере кога е довършил мисълта си. Чаках.

— Но също така се научих никога да не им вярвам извън границите на тяхната продажност.

— Да не би да сте следвали в Йейл? — попитах го.

Отново същата суха усмивка, от която човек можеше да ожаднее.

— Имам съвсем незадоволително официално образование — отвърна той. — Винаги съм ценял уменията човек да се изразява и по време на един дълъг период на затворничество, когато бях значително по-млад, се заех да усъвършенствам езика си.

— Сигурен ли сте, че сте от лошите? — отново го попитах аз.

— Да — кимна едва забележимо Фиш. — От тях съм.

Отново зачаках. Той като че ли се бе замислил за нещо. Някъде зад гърба му, вероятно по Бойлстън стрийт, прозвуча алармата на кола.

— И така, в моята организация аз въведох система от... а-а... баланс и контрол. Никога един-единствен човек да не отговаря за управлението на парите. Понякога двама, понякога повече хора се назначават да следят за притока на пари от даден източник, както и да осчетоводяват постъпващите от него суми. Обикновено тези двама души не се познават, но може и да не е така, обаче в такъв случай има трети или дори четвърти, за чието съществуване първите двама не знаят, както и другите не подозират за съществуването на първите.

— Лабиринт — забелязах.

— Ценя високо точността и контрола — каза Фиш с достойнство.

— И сте хванали някого да краде — опитах се да обобщя аз.

— Още в самото начало ви казах, че имам проблем — отвърна Фиш с кадифения си глас, в който изведнъж прозвучаха метални нотки. — Ако бях хванал някого да краде, нямаше да имам никакъв проблем.

Пуснах това покрай ушите си.

— Доколкото разбрах, неотдавна сте имали разговор с Марти Анъхийм.

— Марти ми беше окачил опашка — кимнах аз. — Проследих опашката по обратен път, стигнах до него и изразих възмущението си.

Облегнат на стената, Вини почти се усмихна.

— Вие сте неустрашим човек — каза Фиш. — Марти е изключително опасна личност.

— Но дали цени точността и контрола? — поклатих глава.

— Марти каза ли защо ви е закачил опашка?

— Не, но ми се стори много заинтригуван от това каква работа върша по поръчка на Джулиъс Вентура — отвърнах. — И от зетя на Джулиъс.

Фиш събра устни и подсвирна тихо през тях.

— А вие каква работа вършите по поръчка на Джулиъс? — попита ме.

Поклатих глава. Фиш кимна тъжно.

— Ако исках да науча — каза той, — щях да ви накарам да ми кажете. Засега обаче няма да го обсъждаме.

— Тогава може би вие ще ми кажете нещо — казах аз. — Марти по ваша поръчка ли ми окачи опашка?

Фиш отново заподсвирква беззвучно през събраните си устни.

— Марти е амбициозен — рече накрая.

— И очарователен — допълних. — Подразбрах, че зетят на Джулиъс е бил куриер на пари между вас и него.

— Вършил е някои работи за мен. Двамата с Джулиъс имаме интерес в някои области, в които си сътрудничим.

— В преходността на човешкия живот например?

Фиш не обърна внимание на забележката. Поседяхме в мълчание още малко.

— Знаете ли защо Марти се интересува от Антъни Мийкър? — попита Фиш.

Името през цялото време му бе на езика. Откъде Джино познава Антъни? От това, че му е вършил някои работи, от това, че е зет на Джулиъс, или от това, че неотдавна се е заинтересувал от него?

— Ако Марти е работел за вас, бих казал, че Антъни се е облажвал. А дали и самият Марти вече не го прави, не знам.

Фиш кимна.

— Може би се облажва — предположих аз.

— Защо тогава това го е накарало да прояви интерес към Мийкър?

— Това обяснява защо вие се интересувате от Марти — казах. — Може би и двамата са се облажвали.

— Много хора се... ъ-ъ... облажват — отвърна Фиш. — Човешко е. Това обаче едва ли може да се нарече отговор на въпросите ми.

— Никак не обичате подобно нещо да се случва, нали? — попитах.

Фиш не отговори. Седеше си неподвижно на стола, сплел пръсти в скута си, и ме гледаше замислено.

— Е — промълви накрая. — Никой от нас не научи много от другия, както би ни се искало.

— Вярно е — кимнах, — но за мен беше удоволствие да ви слушам как говорите.

Фиш пусна имитацията си на усмивка.

— Може би пак ще си поприказваме — каза той.

Изправи се и закрачи към вратата. Вини я отвори, Фиш прекрачи прага и излезе. С безизразно лице Вини ме застреля с пръсти и излезе след него.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Джулиъс Вентура никак не му харесваше, че се налага да ходя до Лас Вегас, за да търся Антъни. Искаше да го намеря някъде из Източен Бостън или най-много до Балтимор.

— Сигурен ли си, че не ме премяташ нещо с това пътуване до Вегас? — попита ме той.

Намирахме се в неговия кабинет — задната част на един бар, наречен „Резачката“, на Атлантик Авеню, близо до Куинси Маркет. Шърли също присъстваше — трезва, в блузка на цветя с бухнали ръкави и много тясна пола с къдрав ръб.

— Естествено — отвърнах. — Аз и Хоук. Мечтата на живота ни. Вегас! Кой би могъл да ни обвини?

— Не ви плащам да се разтакавате из цялата страна.

— Но, тате, ако господин Спенсър смята, че той е там...

— Господин Спенсър смята да си изкара отпуската там — пресече я Вентура.

Щеше да одобри пътуването и всички го знаехме. Това за Джулиъс беше нещо като задължителен театър. Да покаже колко е строг и страшен. Нямах нищо против. Щом искаше да се прави на такъв, нямаше закъде да бързам. Време дал Господ.

— Спокойно можех да кажа, че е в Париж.

— Той не би отишъл там — каза Шърли. — Сам ли е заминал за Лас Вегас?

— Не знам — отвърнах. — Имаш ли представа кой може да му прави компания?

— Не, никаква. Просто питам.

— И двамата с Хоук ли трябва да ходите?

— Така ще го намерим по-бързо — отговорих. — Два чифта очи виждат по-добре от един.

— А защо смятате, че е там?

— Казаха ми, че това било мечтата му. Че имал система и че само да съберял мангизите, веднага щял да отиде там и да разбие

целия град.

— Откъде според теб е скътал мангизи?

— От теб — посочих го аз с брадичка — или от Джино Фиш. А най-вероятно и от двамата.

— Мислиш, че ние сме му ги дали? — изглежда ме Вентура.

— Не. Мисля, че сам си ги е взел.

Шърли изхвърча от креслото като изхвърлена от пружина.

— Това изобщо не може да бъде вярно — повиши глас тя, стиснала юмручета на кръста си. — Антъни получаваше много добра заплата и беше честен като свещеник.

— Толкова честен? — удивено възкликнах аз.

— Освен това, ако е щял да ходи някъде, защото такава му била мечтата, щеше да вземе и мен. Никъде не би отишъл без мен, освен ако не е бил принуден.

— Значи според теб е бил отвлечен и отведен в Лас Вегас, така ли? — попитах.

— Не знам къде е. — Подпряла юмруци на кръста, тя се бе наклонила напред и едва не тропна с крак. Явно от филмчетата за Мини и Мики Маус се бе научила как да се показва ядосана. — Ти рече, че е в Лас Вегас, господин Умен задник!

Вентура уморено се обади:

— Млъкни, Шърли. Какво те кара да мислиш, че е забърсал пари от мен или Джино?

— Човекът има проблем с хазарта. Събирал е пари за теб. И ето че изчезва и ти го търсиш, но не искаш никой да разбере, а Джино, от своя страна, се опитва да научи какво съм разбрал аз.

Свих рамене и разперих безпомощно ръце.

— Той няма проблем с хазарта — намеси се пак Шърли.

Тя отново бе седнала, плътно прибрала колена едно до друго, стиснала здраво ръце в скута си. Зъбите ѝ отново си играеха с долната устна.

— Шърли, казах ти да млъкнеш — обърна се Вентура към нея. — Това е бизнес, ясно? Опитвам се да мисля.

Младата жена сведе поглед към стиснатите си в скута ръце и промълви тихо, сякаш на себе си:

— Не би отишъл никъде без мен.

Известно време Вентура ме гледа с тежкия си поглед. Чаках.

— Джино се е мъчел да разбере какво правиш, така ли?

— Марти Анъхийм — поправих го.

— Все тая — каза той.

— Веднага щом тръгнах да търся Антъни, ми окачиха опашка. Знаеха за мен още от първия ден.

Очите на Вентура не се отделяха от мен, но не ме виждаха. Връхчето на езика му за момент облиза долната устна, после пак се скри. Стоеше неподвижно и не помръдваше.

Най-накрая рече:

— С Джино имаме общ бизнес.

— Пари в брой — услужливо подсказах аз.

— Ами да. — Вентура ме изгледа така, сякаш оспорвах верността на закона за всемирното притегляне.

— А Антъни се е разкарвал насам-натам с торби пари — продължих да се правя на суфльор.

— Рядко — кимна замислено Вентура. — Понякога така, на юнашко доверие, щото, нали схващаш, все пак е човек от семейството, събираше и малко парички за Джино.

Чаках.

— Сигурен ли си за тая тъпотия с Лас Вегас?

— Говорих с някои хора. Наясно съм, че е залагал като луд и е губел още по-зле. Казаха ми, че е имал план как да удари голямата печалба във Вегас.

— И как така аз не знам нищо за това? — пак се обади Шърли. Седеше, все още свела поглед към юмручетата в скута си. Гласът ѝ се чуваше едва-едва. — Ако е такъв, щях да разбира. Двамата сме много близки.

Вентура не ѝ обърна внимание.

— Няма да разправяш нищо за тия работи. Особено пък на Джино или Марти Анъхийм.

— Да бе — кимнах примирително. — Затова съм в тоя бизнес. За да плямпам наляво и надясно. Е, след като вече ме помоли така любезно...

— Не искам да говориш за това никъде — повтори Вентура.

— Че зет ти е откраднал пари от съдружника ти?

— Не знаеш какво е направил — повиши тон Вентура. — Наясно си само с това, че е изчезнал, а ти трябва да го намериш.

- Той не би откраднал нищо — промърмори тихичко Шърли.
- Значи тръгваме за Вегас — заключих аз.
- Да, и то веднага. И ако се настаниш в „Сизърс Палас“, ще видиш какво ще ти се случи!
- О, не, сигурно ще остана да спя на летището — уверих го аз.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Винаги съм подозирал, че летището на Лас Вегас е по-голямо от самия град, но не бях го виждал черно на бяло, с всичките му статистически данни.

Двамата с Хоук носехме по една чанта ръчен багаж, където бяха дрехите ни, плюс по два куфара за всекиго от нас с багажа на Сюзън. От двете страни на коридора, като на парад, бяха строени редица игрални автомати.

— Ти какво, да не се преобличаш през час? — попита Хоук Сюзън.

— Не се знае какво ще ми потрябва, ако изведнъж срещна Уейн Нютън — отвърна тя. — Трябва да съм готова за всичко.

— Е, след като не ти се налага ти да носиш... — промърмори Хоук.

— На принцесите от американо-еврейски произход не се налага да носят багаж — назидателно произнесе Сюзън. — Затова си има шерпи.

— Чудя се дали да не си поискаме по една червена шапка на носачи — казах аз.

Хоук поклати глава:

— На бели не дават.

Около изхода за лимузините имаше само още една двойка — мъж и жена. Сюзън се вгледа в тях и кимна крадешком към мен и Хоук.

— Уейн? — наклони към нея глава той.

— Шшшт — изшътка Сюзън. — Не. Това е Робърт Гулет.

Хоук остави куфарите на земята.

— Ще се преобличаш ли?

— Не — отвърна тя. — За Робърт Гулет така съм добре.

Строен чернокож, но светлолик мъж, с къса червеникава коса и в ослепителнобял костюм, се появи в чакалнята. Влязъл вътре, той свали

тъмните си шикозни очила и изчака за момент зрението му да се адаптира.

Хоук подвижна:

— Лестър.

— Хоук, мой човек — откликна мъжът.

Хоук ни представи. Изчакахме в климатизираната зала, докато Лестър натовари багажа ни в колата.

— Той ръководи фирма за обслужване с лимузини — обясни Хоук. — Когато хотелите докарат някой голям баровец, Лестър го взима от летището, разкарва го насам-натам, прави му резервации за вечеря, за момичета, за момчета или и за двете заедно, ако оня поиска. Грижи се баровецът да посещава казиното — спонсор на посещението му.

— И ти дължи услуга, а? — кимнах с разбиране.

Хоук сви рамене:

— Останало му е малко свободно време. *Pro bono*^[1] дела.

Лестър се върна.

— Готово, момчета и момичета, колата ви чака.

Оставихме Робърт Гулет и придружителката му да си чакат своята кола, набързо преодоляхме краткото открито пространство на пустинна жега и се вмъкнахме в климатизираната вътрешност на белия линкълн.

— Искате ли да ви покажа Вегас на влизане, деца? — попита Лестър.

— Лестър — погледна го Хоук. — Не сме туристи.

— Както кажете — кимна той. — Ако ви се прииска, в барчето има питиета.

— Откъде се познаваш с Хоук, Лестър? — попита Сюзън.

Усмихнах се. Знаех, че не пита просто така, колкото да каже нещо. А наистина ѝ е интересно да узнае.

— Запознахме се в Куба — отвърна ѝ.

Сюзън премести поглед върху Хоук.

— Куба?

Той сви рамене. От бордюра зад нас се отлепи кафяв буик и ни последва.

— А какво си правил в Куба, Лестър?

— По малко от това, по малко от онова — каза с безразличие той.

— О!

Сюзън отново се обърна към Хоук. Кафявият буик ни задмина на една права отсечка. Обикновено, когато обстоятелствата го налагат, колата продължава напред и те оставя зад себе си. Сега буикът задмина още две коли, върна се отново в лентата и продължи да кара пред нас.

— А ти?

— Същото — каза Хоук.

Излязохме от летището и поехме на север по Парадайс Роуд. Буикът се отклони по отбивката за Бест Уестърн. Когато го подминахме, той отново излезе от отбивката и се включи в движението на три коли зад нас. Нямаше никакво съмнение, че ни следи. Нищо не те издава така явно, както старанието ти да останеш незабележим.

През цялото пътуване буикът остана на три коли зад нас. Навлязохме по булевард „Лас Вегас“, минавайки край хора в розови шорти и със сламени шапки, крачещи покрай пиратски заливчета и бутафорни вулкани. В средата на пустинята играеха с отблясъците си десетки фонтани и водопади, пръскащи веселите си искри и лъхаци на свежест в нажежения пустинен въздух, сякаш не само бяха победили природата, но и искаха да я приспособят към себе си.

Лестър величествено сви към „Мираж“ и спря пред парадния му вход. Униформените пикола се нахвърлиха като хуни върху багажа ни още преди да бяхме излезли от колата. Буикът остана на платното и бавно отмина нататък заедно с движението. Сюзън слезе от колата и проследи с тревожен поглед как багажът ни изчезва в хотела. Лестър церемониално ни отвори вратата, аз понечих да си извадя портфейла, но Хоук поклати глава.

— Имаш номера на пейджъра ми — каза Лестър на Хоук. — Ще се навъртам наоколо.

Хоук кимна. Лестър седна отново в линкълна и потегли.

Фоайето на „Мираж“ представляваше гъста джунгла. Навсякъде растяха дървета, шумяха водопади, а по средата минаваше пенлив поток с малко мостче.

— Почакайте тук — каза Хоук.

Отиде на рецепцията и след по-малко от две минути се върна с три ключа. Минахме по мостчето, прекосихме казиното под нескончаемия съпровод на звънтящите и пеещи автомати и се качихме

на един от асансьорите. Пред стаите ни на четвъртия етаж Хоук ни даде по един ключ.

— В случай че ви доскучае — добави той, — вулканът изригва на всеки петнадесет минути до полунощ. Можете да го гледате от прозорците си.

— Отвсякъде емоции — забелязах аз.

— Денонощно — кимна Хоук. — Аз съм в съседната стая, така че ако ви хрумне да се занимавате с романтика, гледайте да не вдигате много шум.

— Не съм сигурна дали мога да обещаю такова нещо — каза Сюзън.

Хоук се засмя — нещо, с което, доколкото си спомням, удостояваше само Сюзън.

Отключих и тя влезе.

— Видя ли буика? — попита ме Хоук.

— Аха.

— Да ти идва наум кой може да е?

— Изтървах му вече нишката.

— Цар си на тия работи — измърмори той, отключи си и влезе.

Последвах Сюзън. Намирахме се в едностаен апартамент. Таваните бяха високи. Едната страна бе цялата в прозорци, всичко бе издържано в тъмни, дискретни тонове и дървена ламперия. Холът бе по-голям от апартамента ми в Бостън, имаше бар, голям орехов панел на едната стена, зад който се криеше телевизорът, два червени дивана, четири сини кресла, огромна кръгла маса за хранене с шест черни стола. Тук-там бяха сложени саксии с екзотични растения, по стените — картини, а подът бе покрит от край до край с убитобежов мокет. Прекосих стаята и дръпнах пердетата. Вулканът си беше на мястото, както бе обещал Хоук. Само че в момента не изригваше. Ако обаче проявах търпение... На вратата се позвъни и Сюзън отвори на пиколото, който внесе багажа ни вътре. Дадох му бакшиш и той излезе.

Сюзън взе от бара цветна брошура.

— „Скъпи ВИП-гости — зачете тя. — Добре дошли в нашето ВИП-крило. Моля ви, обаждайте се във ВИП-офиса, когато имате нужда от каквото и да било. На ваше разположение сме двадесет и четири часа в денонощието.“

— За нас става въпрос — обадох се. — ВИП-гости.

— Във ВИП-крилото — допълни Сюзън. — Това е, защото ти си световноизвестен детектив, нали?

— Не. Хоук познава някого тук, който му дължи услуга.

— Плащаме ли за всичко това?

— Не мисля.

Сюзън влезе в спалнята. И секунда след това я чух да казва:

— О, ооо!

Отидох и надникнах през рамото ѝ. Багажът ни бе сложен върху спалня с размери на футболно игрище, а целият таван бе в огледала.

— Какво е това о, ооо?

— Таванът — посочи с пръст Сюзън.

— Ще си затворя очите — успокоих я.

— Ще се преструваш, че си ги затворил.

— Ами и ти гледай — предложих ѝ аз.

— По-скоро бих отишла да танцувам с Хауърд Стърн — поклати глава тя.

— О, хайде стига — казах. — Няма нищо лошо за гледане.

— Не приказвай така, че соковете ми завират — помоли Сюзън.

— И моите.

— И сигурно ще е по-интересно, отколкото да гледаме вулкана — предположи тя.

— И аз така смятам.

— Ами тогава?

— Ами тогава? — отзовах се като ехо аз.

[1] За добри (лат.). — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вегас не беше голям град, но ако на човек му се приискаше да залага, местата бяха безброй. Целият ни план се състоеше в това да обикаляме из казината в очакване Антъни да се появи в някое от тях.

— А ако не се появи? — попита съвсем основателно Сюзън.

Свих рамене:

— Тогава ще приемем, че тук го няма, и ще започнем да търсим на някое друго място.

— Може да е в Ню Йорк — каза тя — и в момента да се крие в „Бергдорф“.

Тримата бяхме седнали сред тропическа растителност, част от която може би беше истинска, и закусвахме. Отвсякъде до ушите ни долиташе тихата музика на автоматите, която във Вегас преследва човек навсякъде, освен в стаята му в хотела.

— Дватама със Сюзън ще тръгнем на север по „Стрип“ — каза аз на Хоук. — А ти на юг.

— А другите заведения? — попита той.

— Ако е такъв, за какъвто го мисля, ще цъфне в някое от големите казина. Тук, „Сизърс“, „МГМ Гранд“, от този ранг. Защото, доколкото разбирам, иска да докаже нещо.

— Ако иска да разбие банката, няма да иде в някой крайпътен мотел я — каза Хоук.

Кимнах:

— Затова най-напред ще проверим в най-големите и най-помпозните казина. Имал някаква система. Значи най-добре да започнем с масите за блекджек. Наистина може и да е нещо друго, но повечето хора със системи играят блекджек.

— Може ли да се спечели със система? — попита Сюзън.

— Трябва й много дълъг период от време — отговорих. — Както повечето неща, и тя зависи от човека, който я прилага. На някои места например вдигаш бялото знаме много лесно — крупиято ти показва десетка, ти обаче не си харесваш първите две карти и му ги връщаш.

Тогава крупнето спокойно прибира залога ти, като ти отделя четвърт процент от печалбата на банката.

— Божичко, не е кой знае каква възвръщаемост на инвестицията.

— Около четвъртинка на всеки сто изиграни ръце. Но това ти го казвам само като илюстрация. Понякога нещата се обръщат. Повечето системи се базират на броенето на картите. И дават резултат, ако играеш достатъчно дълго.

— Какво значи достатъчно дълго?

Тя тъкмо се занимаваше с половин резен папая, поръсен с лимонов сок. Беше си отрязала малко парче — сега го подхвана с пръсти и си отхапа малко. Дори и като ядеше с пръсти, при нея се получаваше естествено и деликатно. А докато аз се хранех, масата около мен заприличваше на бойно поле.

— Двеста-триста часа — отговори Хоук.

Сюзън го изгледа ужасено.

— Двеста-триста часа?

— Хазартът не е за мързеливци — кимна той. — Хората си вадят хляба с него.

— Не е ли по-лесно да се работи? — изумено попита тя.

Хоук се усмихна.

— Или да правят онова, което ние правим — каза той.

— Номерът е в това, че по-голямата част от хората не играят по двеста-триста часа — намесих се и аз. — Идват във Вегас, да речем, за уикенда. Повечето от тях нямат никаква система. Играят само защото са дошли за това чак дотук.

— И губят — допълни Сюзън.

— Абсолютно — кимнах. — А ако не съществува тръпката, могат дори да не идват, а просто да изпратят един чек.

— С удоволствие бих опитала — заяви тържествено Сюзън.

— Блекджек?

— Каквото и да е. Изглежда много забавно.

— Имаш ли система?

— Разбира се. Двамата с Хоук ще ми подсказват.

Хоук ме погледна безизразно.

— Ти ще си първи — каза той.

— Тя няма да ни слуша — възразих.

Сюзън се усмихна.

— Ще ви слушам... ако реша.

На бара стоеше девойка с руса опашка и плътно прилепнала към тялото ѝ червена рокля. Малко по-нататък бяха седнали трима мъже, а до входа една жена тъпчеше монети в автомата. Погледнах часовника си. 7:45.

Двамата със Сюзън постояхме малко пред „Мираж“, загледани в гърба на Хоук, който се отдалечаваше по посока на „Стрип“. Бе с бял тропически шлем, тъмносиня риза и сини мокасини. Хората старателно избягваха да го гледат в очите, докато не го отминеха, а след това му хвърляха погледи през рамо.

— Хората го усещат — каза Сюзън.

— Аха.

— Той ги плаши.

— Аха.

— Питал ли си се някога защо?

— Те разбират — отвърнах.

— Да — кимна тя замислено. — Така е.

Постояхме още малко, загледани в бавно отдалечаващия се гръб на Хоук. После пристигна трамвайчето от „Острова на съкровищата“ и изведнъж от всички страни ни притиснаха понатежали хора с живописни облекла. Пробихме си път през тях и първи успяхме да зърнем белите тигри в устроената специално за тях естествена среда. После се върнахме назад и се загледахме към хората, налягали около басейна.

— Смайващо е как дамските бански костюми стават непрекъснато все по-малки и по-малки, като в същото време успяват все пак да прикрият онези неща, които трябва.

— Дали не долавям разочарование в гласа ти? — обърна лице към мен Сюзън.

— Да.

Пустинният въздух се придържаше в рамките на общоприетото клише. Беше горещ и сух, но абсолютната липса на влага в него като че ли го правеше по-малко горещ. Двамата вървахме на север по булевард „Лас Вегас“, надничайки във всяко казино. Хотелите блестяха с показното си великолепие, обаче в това отношение северната страна отстъпваше на южната. Именно на Хоук се падна честта да мине през „Сизърс Палас“, чиято обстановка копираше Древния Рим, през

„Луксор“, направен като пирамида, „Ескалибур“, приличащ на средновековен замък, и през „МГМ Гранд“, който пък сякаш бе взет направо от сценария на „Магьосникът от Оз“. Бяхме минали само през приличащия на карибско пристанище „Остров на съкровищата“, където попаднахме на пиратско шоу на живо: в лагуната един кораб тъкмо потапяше друг и димните машини малко ни поохладиха. Останалата част от хотелите откъм нашата страна бяха големи грозни сгради — представата на петокласник за лукс — и бяха избелели от безмилостното слънце на Невада.

По-голямата част от народа по улицата имаше тъкмо такива представи — хора, които бяха решили тази година да дойдат до Вегас, вместо да отидат до Дисниленд, идващи като че ли направо от карнавал, изсипани сякаш от товарен камион, с розови бермуди, мрежести шапки с дълги козирки, с малки деца, с фотоапарати за моментални снимки, с огромни шкембета, шарени ризи, маратонки и компактни видеокамери, току-що женени, улични продавачи — повечето чернокожи или испаноезични, частни телохранители с къси черни панталони и жълти ризи, качили се на велосипеди и с колт питон на задника, хора с остри обувки и спортни кариани сака, с тъмни очила и разкопчани на гърдите ризи. Нисък мъж с огромен нос, в шарена риза с къси ръкави, с панама на главата. Изискано облечен господин от Бостън със смайващо красивата си придружителка.

Вътре казината изглеждаха по един и същи начин: централни климатици, липса на всякакви прозорци, изкуствена светлина, никакви часовници, редици разноцветни автомати покрай стените, чийто несекващ шум преобладаваше над всички други. Спряхме край масата за блекджек, погледахме малко, после отидохме на друга маса и пак позяпахме. Ниският тип с панамената шапка изглеждаше по-добре пеш, отколкото в буик. Не се набиваше много в очи, но ако очакваш да ти закачат опашка, няма начин да не я видиш. Влизаше в казината след нас или оставаше да се мотае край изхода. Вървеше бавно по отсрещния тротоар, докато отивахме от едно казино в друго.

— Дали ще играе покер? — попита по едно време Сюзън.

— Може. Обаче при покера играеш срещу други хора, а не срещу банката. А аз имам чувството, че Антъни се кани да разбие „МГМ Гранд“ или някое казино от този род.

— Не само пари значи, а и слава — каза тя.

Проверихме и масите за покер. В този ранен час работеха само две. Крупиетата с каменни лица раздаваха картите и надзираваха игра, в която лично те нямаха никакъв залог. На излизане отново минахме покрай масите за блекджек.

— Тук май никой не се усмихва — отбеляза Сюзън.

— Става дума за пари и на никого не му е до смях — отвърнах.

— Разбира се — кимна тя. — Нищо чудно, че са толкова сериозни.

— Искаш ли да поиграеш? — попитах.

— Е, как! — отреагира веднага Сюзън. — Обаче ако стоиш до мен и ми казваш какво да правя.

— Разбира се.

Заложил пет долара. Крупието ѝ раздаде седмица и деветка и изчака.

— Стоп — промърморих тихо аз.

— Дай — каза веднага Сюзън.

Крупието ѝ даде джокер.

— Загубих — отпусна рамене тя.

— Аха.

Играхме така около петнадесет минути и Сюзън загуби сто долара. Изобщо не обръщаше внимание на съветите ми. На четвъртото раздаване млъкнах. Тя ме изгледа сърдито.

— Какво да правя?

В ръцете си държеше тройка и петица.

— Искай — отвърнах.

Крупието ѝ даде десетка.

— Стоп — прошепнах ѝ.

— Дай — каза Сюзън.

Следващата карта обаче се оказа петица.

— Мразя да губя — въздъхна тя.

— Не искам да прозвучи критично — казах аз, — но защо искаш още, като имаш осемнадесет в ръцете си?

— Не съм седнала само да гледам.

— Е, да. Разбира се.

Този ден не можахме да намерим Антъни. Не го намерихме и на следващия. Затова пък малко по-нататък от „Острова на съкровищата“ Сюзън откри нещо, наречено Моден център.

— Може и да имат нещичко от „Тайните на Виктория“. Да си купиш една от ония прозрачни нощници на едри цветя.

— Знаеш, че не нося нощници — каза тя. — Двамата с теб се познаваме отдавна. И ми се струва, че нямаш нищо против да ме гледаш гола.

— О, и още как!

— Но не точно тук.

— С едната даваш, с другата вземаш — въздъгнах съкрушено аз.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Влачех се бавно към хотела в късния и горещ следобед на ден трети. Сюзън бе решила да го използва, за да изследва магазините в съседния „Сизърс Палас“, и аз бях обиколил казината сам, този път отбивайки се встрани от „Стрип“ просто за разнообразие. Дребният тип с панамената шапка бе вървял навсякъде след мен. В „Деби Рейнълдс“ обаче възникна малък проблем. Фоайето му беше твърде малко, за да може човек да се прави на незабележим. Той обаче се стараше с всички сили, тъпчейки един от автоматите с монети, докато аз не можех и не можех да намеря Антъни.

— Деби ще ви даде книга с автограф — каза ми администраторът. — Всяка вечер след представлението излиза и разговаря с хората. — Кимна към кафенето. — Ето там. Мога да ви продам билети. Представлението започва в осем.

Помислих си дали да не взема два билета — един за мен и един за дребния, но ми се стори, че започвам да се правя твърде на баровец и се отказах.

И когато накрая влязох във фоайето на „Мираж“, мислех само за бира. Пред входа към казиното, точно на моста над изкуствения поток, облегнат на перилата, Хоук стоеше и замислено гледаше водата.

Приблжих се и се облегнах до него.

— Антъни е тук — каза той, кимайки към казиното.

— Блекджек?

— Аха. Отседнал е в този хотел.

Двамата тръгнахме към масите за блекджек.

— Сигурен ли си?

Той само ме изгледа.

— Разбира се, че си сигурен — отговорих вместо него. — Хубаво е човек да си има информатори.

— Знаеш ли, че имаш опашка? — попита Хоук.

— Дребен тип, огромен нос, голяма панама — отвърнах.

— Аха. Не щеш ли да го гушнем?

— Не. Дай да го включим в играта. Да видим какво ще стане, като ни види с Антъни.

— Мислиш, че го е пратил Джино?

— Или Джулиъс, или Марти Анъхийм, или и тримата заедно, или ако ще даже Уейн Нютън да го е изпратил. Но според мен се опитва да намери Антъни.

На живо нашият човек изглеждаше много по-добре, отколкото на сватбената си снимка. Беше по-висок, по-привлекателен. Носът му стърчеше по-малко. Очите му не приличаха на мъниста. Бе добре облечен в бяла риза без яка, закопчана догоре, и лек тъмен блейзър, който му стоеше чудесно. Седеше край столаровата маса за блекджек с безизразно лице и следеше излизащите карти.

Двамата с Хоук се разделихме и застанахме от двете му страни като незаинтересовани зрители. В играта на Антъни нямаше нищо необичайно. Беше сериозен като всички останали около столаровата маса. Започнах да броя излизащите карти. Добавях наум по една бройка за малка карта, вадех по едно за голяма, а за останалите — нула. След около половин час цифрата в главата ми бе все още малка, което означаваше, че са излезли голям брой големи карти. А това, от своя страна, означаваше, че са останали малки карти, което пък бе в полза на крупнето.

Антъни си погледна часовника, подаде картите си на крупнето, събра чиповете си и напусна масата. Двамата с Хоук го сподирихме до бара. Там той си поръча уиски със сода и лениво тикна монета от един долар в автомата до него. Спечели три долара. Заложил ги и загубил. Хоук седна от едната му страна, а аз — от другата. Той ни изгледа един по един, после пъкна още една монета в автомата.

Хоук поръча по една бира.

Аз се обадих:

— Как е, Антъни?

— Познавам ли те?

— Още не — отвърнах. — Казвам се Спенсър. Господинът от другата ти страна е Хоук. Искаме да поговорим с теб.

— Тая работа може да стане и тук — каза Антъни, натисна един от бутоните, замалко не направи флош и вдигна глава. — За какво искате да си говорим?

— За теб, за Шърли, за Джулиъс, за пари... за такива работи.

За негова чест, той изобщо не започна да си играе на преструвки.

— Джулиъс ли те праща?

— Джулиъс и Шърли. Притесняват се за теб.

— Да не си вдигнал на крак ченгетата?

— Неее. Аз съм частен детектив.

— Частно ченге! А стига бе! И той ли?

Хоук се усмихна едва забележимо.

— Той е повече войник на съдбата — отвърнах.

— Е, намерихте ме. И сега какво трябва да направите?

— Ами май ще трябва да те върнем.

— А имате ли някаква бумага, изобщо нещо такова, където да пише, че можете да ме накарате да дойда с вас?

— Не.

— Значи мога и да не дойда с вас — заключи Антъни.

— Не е казал подобно нещо — промърмори Хоук от другата страна. — Той само каза, че няма документ.

— За отвлечане ли става дума?

— Само си говорим, Антъни — казах аз. — Просто да разберем как стоят нещата.

Барманът сложи бирите пред мен и Хоук. Без да пита, сложи още една чаша уиски и пред Антъни.

— Щото ако става въпрос за отвлечане, аз почвам да говоря за ченгета, схващате ли как стоят нещата?

— Кажете сега защо си се чупил? — не обърнах внимание на заплахата аз. — Май си свил някой и друг долар, а?

— Дори и да съм, никой от ония, от които съм ги свил, не може да се оплаче на ченгетата.

Антъни изглеждаше самоуверен, но от време на време поглеждаше притеснено към Хоук с крайчеца на окото си.

— Ти да не мислиш, че Джулиъс ще си губи времето да вика ченгета? — поклатих глава аз. — Хората като него обикновено си вършат работата сами.

— Аха. Ами тогава що е изпратил вас?

— И аз това се чудех. Ти как мислиш?

— Мисля, че не му се иска да прилага груби хватки на собствения си зет.

— Тогава имаш по-добро мнение за Джулиъс от мен.

Антъни отпи от втората чаша, отметна глава назад и изчака уискито само да изтече в гърлото му. После преглътна, погледна ме и намигна.

— Шърли няма да му позволи да ме докосне — каза той.

— Толкова ли е силно влиянието й върху Джулиъс? — попитах.

— Тя си има начини. — Вдигна чашата си в мълчалив тост за Шърли и отново отпи.

— А какво е влиянието й върху Джино Фиш? — продължих аз.

Антъни допи питието и изтърси кубчето лед в устата си. Посмука го малко и сви рамене:

— Де да знам. Тя май не познава господин Фиш.

— А ти познаваш ли го?

— Виждали сме се.

— Да си му носил пари?

— Естествено. Точно това ми беше работата при Джулиъс. Носех пари от Джулиъс на господин Фиш и понякога вземах пари от господин Фиш и ги носех на Джулиъс.

Хоук се бе облегал с гръб на бара, протегнал краката си напред, и разглеждаше казиното. Това, което двамата с Антъни си приказвахме, сякаш изобщо не го засягаше.

— А знаеш ли за какво са били предназначени тези пари?

Антъни сви рамене красноречиво:

— Вие какво, да не сте от данъчното? А може и да са ви омотали в жици, а? Ако мислиш, че ще изтърва нещо, приятел, има да чакаш.

Антъни вдигна пръст към бармана да му донесе още едно уиски. На въпросителния му поглед за втора бира поклатих глава отрицателно.

— Познаваш ли Марти Анъхийм? — попитах го аз.

Антъни стреснато вдигна глава и ме загледа втренчено, после се усети.

— Аха.

— Да имаш някаква представа защо се интересува от теб?

— Марти?

— Аха.

— В какъв смисъл се интересува?

— Ами например в такъв, че иска да знае дали съм те намерил.

Антъни впери поглед в огледалото зад бара и разбрах, че оглежда залата зад гърба си. Ако бе засякъл дребния тип в другия край на казиното, с нищо не го показва.

— Не искам да си имам никаква работа с Марти Анъхийм.

— Да, ама той иска да си има някаква работа с теб — спокойно казах аз.

— Знае ли, че съм тук?

— Не от мен — успокоих го. — И така, взел ли си някакви пари от Джино?

— Не. Кълна се в майка си, не съм вземал никакви пари от Джино... Марти питал ли те е нещо за мен?

Без да сваля незаинтересования си поглед от залата, Хоук се обади:

— Какво ще кажеш да му се обадим и да му кажем, че си тук?

— Божичко, недейте!

— Защо? — попитах.

— Познавате ли го?

Кимнах.

— Значи знаете какво животно е. За бога, той си умира от кеф да трепе хора.

Кимнах повторно. Барманът тропна пред Антъни поредния скоч със сода, а той надигна чашата и отпи едра глътка.

— Тебе пък за какво ще те убива? — попитах го аз.

— Де да го знам — отвърна Антъни. — Животно като него...

Двамата с Хоук мълчахме и го гледахме. Антъни отново отпи, макар че не изглеждаше да има належаща нужда. За малко остана загледан в чашата, докато преглъщаше, после вдигна глава.

— Вижте сега — започна той. — Тук съм подхванал една голяма работа. Струва си пропиляното време, чатките ли? Обаче имам нужда от малко жизнено пространство. Ако вие, пичове, искате да си топнете човчиците, дайте ми малко жизнено пространство, образно казано. И в човчиците ви ще попадне такова голямо парче, че не знам как ще го преглътнете.

— Система ли имаш? — поинтересувах се аз.

Антъни поклати глава:

— Не мога да ви кажа нищо, просто трябва да ми се доверите. Ако обаче сте с мен в това, ще намажете. Ще намажете здраво, пичове,

казвам ви го с главни букви. Ще... намажете!

— Хм — изхъмка Хоук.

— Два дни, три най-много — и всички пари са мои. А част от тях ще бъдат ваши. Ще се разплатя с Джулиъс, двамата с Шърли ще си купим хубава къща в Линкълн и ще си живеем там. Дайте ми само два-три дни.

— Ами ако Марти Анъхийм се завърти насам? — попита Хоук.

— Вие, пичове, няма да му дадете да ме доближи.

— Я си покажи ключа от стаята — обърнах се към Антъни аз.

— Що?

— За да знам къде си, ако ми потрябваш.

— Защо тогава просто не ме попиташ? — намуси се той.

— Антъни — натъртих, — ти ми каза времето, а мен ме интересува повече мястото. Дай да видя ключа ти.

Той го извади. Беше от „Мираж“. Стая 1011. Върнах му го.

— Сам ли си?

— Аха.

Аз се обърнах към Хоук:

— Ще му дадем ли време да разбие банката?

— Да.

— А мислиш ли, че ще успеем да го опазим от Марти Анъхийм, ако се появи?

Хоук бавно обърна глава към мен и се усмихна.

— Сигурно няма да имаме проблеми.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Антъни се върна на масата за блекджек заедно със системата си. Дватамата с Хоук останахме на бара, без да го изпускате от поглед. Хоук отпиваше от високата си чаша бяло вино. Гърлото на бутилката се подаваше от кофичката с лед на бара. Аз пиех бира.

— Мислиш ли, че има система? — попита ме Хоук.

— Не знам — отвърнах. — Като го гледам, май не брои нищо.

— Може да е някоя съвременна система — отбеляза лениво той.
— Казината си умират за такива системи.

— Антъни се е родил, за да губи — казах. — И ще играе, докато пропилее всичко.

Хоук кимна като че ли повече на себе си, отколкото на мен.

— Тогава защо просто не го гепим и не викнем Джулиъс? — все така лениво попита той.

— И после какво?

— Каквото реши Джулиъс — отвърна ми без емоции.

— Аз обаче не искам Джулиъс да решава.

— Нито пък Шърли — каза Хоук.

— Най-малко пък тя — кимнах.

— Тогава кой ще решава?

— Тук има нещо гнило — избегнах прекия отговор.

— Антъни май наистина мисли много за Марти Анъхийм.

— Реакцията му към това име беше по-различна, отколкото към другите — посочих аз. — Когато споменах името на Джино, нали видя, че не последва никаква реакция? Никаква реакция, докато не казах името на Марти.

— Вярваш ли му, че не е свил пари от Джино? — попита Хоук.

— Човекът се закле в майка си.

Хоук се усмихна.

— Е, това ме накара да му повярвам моментално — кимна той.

— Имаш ли човек в хотела? — погледнах го аз.

— Ти си бил много отворен детектив бе — ухили се Хоук. — Как разбра?

— Не се регистрирахме и всичко е бесплатно — отвърнах сериозно.

Хоук се ухили още по-широко.

— Браво на теб, Холмс, нищо не убягва от зоркия ти поглед.

— Нищо — съгласих се скромно аз. — Така че я попитай има ли някой с Антъни.

Усмивката на Хоук бавно се стопи.

— А откъде знаеш, че е жена? — попита той, без да издава, че е изненадан.

— Много отворен детектив съм.

Двамата замълчахме. Хоук извади бутилката от кофичката, наля си малко вино, после отново я натика в леда.

— Мислиш ли, че между Антъни и Марти може да има нещо? — попита ме той.

— Бяхме се вторачили в Марти Анъхийм, а намерихме Джино — отвърнах аз. — Ами ако Джино няма нищо общо с това? Ако е Марти? Джино не изглеждаше толкова сигурен за Марти, когато дойде при мен.

— Тогава какво общо има това с Джулиъс?

— Може би нищо — свих рамене аз. — Може би работите са две. За Джулиъс е ясно. Антъни му е свил малко пари и затова му се сърди. Джулиъс си ги иска... заедно с Антъни... Но така, че никой да не разбере.

— А Марти?

— Не знам. Ако не работи за Джино по това нещо... ще му е малко трудничко да завлече Антъни обратно в Бостън, ако той не иска.

— Дааа — проточи Хоук. — Ще е трудничко и за нас, макар да е такава лошо момче, а?

На бара до Хоук седна някаква жена с купичка за монети и бейзболна шапка на главата. Поръча си бърбън, поглеждайки крадешком към Хоук, после, когато барманът го сложи пред нея, го надигна, изгълта го на три глътки и пак пое към масите.

— Добре де — продължих аз. — Винаги можем да го завлечем обратно при Шърли, ако поискаме. Дай да изчакаме малко и да разберем дали наистина искаме.

— А през това време ще се навъртаме наоколо и ще го пазим от Марти Анъхийм. Ако той се появи. Поради някаква причина, която не ни е известна. И ако Антъни има нужда да го пазим от него.

— Той мисли, че има — казах.

— Или ни кара да си мислим, че има — продължи Хоук.

— Освен ако не сме разбрали правилно.

— Освен това, да.

Докато говореше, Хоук гледаше към казиното. Лицето му бе безизразно. Очите му като че ли виждаха едновременно и всичко, и нищо. След малко обърна бавно поглед към мен и се засмя.

— Знаеш ли какво правиш? — попита той.

— Не.

— Обаче се мъчиш да направиш онова, което трябва, щом разбереш кое е то, нали? — продължи с въпросите.

— Да.

— А през това време ще се заглавикваме с Антъни, докато стане ясно кого трябва да спасяваме.

— Точно такъв е планът ми.

— Значи двамата с теб няма да го изпускате двадесет и четири часа в денонощието, а?

— Не ми се вярва да избяга — казах аз.

— Защо пък не?

— Няма да мръдне оттук — отвърнах, — докато не изгуби всичките мангизи. Така че той ще играе, а ние ще го пазим.

— За да не може Марти да дойде и да го втресе от страх.

— Марти има навика да плаши хората — забелязах аз.

— А какво ще правиш с Джулиъс? — попита Хоук.

— Казах на Антъни, че все още няма да го издавам.

— Да, ама нали точно Джулиъс ни плаща.

— Ще му кажа, че сме установили къде е Антъни и ще видя какво ще иска.

— А ако иска да му го закараме?

— Ще му кажа, че по някое време ще го направим.

— А ако поиска да е веднага?

— Ще му кажа, че ще го закараме по някое време.

— Значи ще го направиш така — ухили се отново Хоук, — както ти си знаеш, нали?

— Не отвличам хора — троснах се аз.

— Не отвличаш ли? — изненада се престорено той. — Виждам те да правиш и по-лоши неща, ако сметнеш, че така трябва.

Свих рамене и отпих от бирата. Толкова дълго я бях стискал в дланите си, че се бе стоплила. Бутнах бутилката настрана.

— Ако сметна, че така трябва, може би — отвърнах. — Но не и за парите на Джулиъс Вентура. Не и заради Шърли.

— Ти решаваш — кимна Хоук.

— Аз ами. Кой друг?

— Мен обаче няма да ме караш да решавам — усмихна се той. — Мен такива неща не ме интересуват. Аз просто върша онова, което ми се прави.

— Тогава какво си ме заразпитвал?

Хоук отново се усмихна:

— Да ти е хрумвало някога да се кандидатираш за папа?

— Понякога.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше време за вечеря. Хоук бе на пост край Антъни, а аз — в стаята си, застанал пред прозореца, чакайки вулкана да изригне, когато се обади Вентура.

— Какво става там, мамка му?

— Благодаря, добре съм, а вие?

— Хич не ми се прави на голям отворко, а думай каквото имаш.

— Зет ти е в Лас Вегас.

— Дъщеря ми с него ли е?

— Дъщеря ти?

— Да, да, задник такъв, дъщеря ми, помниш ли я? Шърли се казва. Там ли е?

— Не съм я виждал — отвърнах предпазливо.

— И тук я няма — изръмжа Вентура.

— От колко време я няма?

— Преди час е накарала Джеки да я закара до летището.

— Ако е тръгнала насам, малко ѝ е раничко още да е тук — отбелязах аз.

— Ти какво, да не бачкаш в някоя скапана туристическа агенция? Жена ми ми разказва играта заради тази история.

— За какво може да е тръгнала насам? — попитах.

— Оня тъпанар, мъжът ѝ, е там, нали?

— А тя откъде знае? Самият аз го открих едва преди около три часа.

— Нали ѝ каза, че според теб е там — бушуваше Вентура. — Може проклетникът да ѝ се е обадил. Не ти плащам, за да ми задаваш тъпи въпроси, мамка му!

— Ти ми плащаш да намеря Антъни Мийкър — пресякох го аз. — Е, намерих го. Той е тук, има пари и играе.

— Добре — поомекна той. — Стой при него и чакай дъщеря ми. Още като я видиш, хващаш я за ръчичката и веднага ми се обаждаш.

— И после какво? — попитах.

— Ще пратя едни мои хора да ги докарат.

— И?

— Вземаш си скапания хонорар и моментално изчезваш.

— А може ли да ти използвам името като препоръка при следващата ми поръчка? — не се сдържах.

— Не чуваш ли какво ти говоря? — разбесня се той отново. — Намериш ли я, веднага ми звъниш. Двайсет и четири часа в денонощието, ясно ли ти е? Три часът посред нощ да е — звъниш! Някой ще ти отговори.

— Ще ви държа в течение — казах аз и затворих.

После останах с ръка върху слушалката, замислих се и колкото повече мислех, толкова повече не схващах какво, по дяволите, става.

Чух шум и тракане пред вратата и разбрах, че Сюзън се връща. Винаги имаше проблеми при отключването, търсеше си ключа половин час из всички възможни места, ядосваше се и най-интересното беше, че още повече побесняваше, ако ѝ отворя, за да ѝ спестя мъките.

След още малко тракане и сподавено мърморене вратата най-сетне неохотно поддаде, отвори се лекичко и Сюзън се вмъкна вътре, повлякла цяла купчина скъпо изглеждащи пакети и торби.

— Толкова много магазини — промърмори тя — и толкова малко време.

— Все пак си се справила някак — забелязах.

— Май наистина успях — съгласи се тя, целуна ме приятелски по устните и започна да вади покупките от луксозните пакети. — А ти успя ли?

— Да, намерихме Антъни — отвърнах с безразличие.

— О! — вдигна глава тя. — Прекрасно. И сега какво?

— Поприказвахме си малко — свих рамене аз. — И решихме да изчакаме по-нататъшното развитие на нещата.

— А какво става с жена му?

— Май и тя е изчезнала. За последен път са я видели на летище „Лоугън“ преди около час. Според Вентура е тръгнала насам.

— Да търси Антъни?

— Според Вентура, да.

— Защо е решила да дойде точно сега? — попита Сюзън.

— Да, и аз си задавах същия въпрос. Може би просто ѝ е писнало да чака.

— Вероятно е искала да сподели с него мечтата му — предположи тя.

— Представяш ли си каква ласвегаска мечта — казах. — Но защо точно сега? Получава се почти така, сякаш е знаела, че сме го намерили.

— Откъде ще знае?

— Един тип тук ни следеше.

— Тук?

— Да, един дребен, с голям нос и панамена шапка — кимнах.

— Не съм го забелязала.

— Защото не си гледала.

— А защо ни следи? — попита Сюзън.

— Не знам — отвърнах.

— Кой според теб го е изпратил?

— Не знам — вдигнах рамене.

— Мислиш ли, че може да е казал на Шърли?

— Възможно е.

— Не ти стигаше другото, ами и опашка — отбеляза тя сякаш на себе си.

— Е, в известен смисъл опашката е добра новина. Също и Шърли, ако дойде тук, разбира се. Означава, че нещо все пак става.

— Най-трудната част от психотерапията е, когато не се случва нищо — кимна Сюзън.

— Точно същото е и тук — казах. — Вентура иска от нас да седим мирно и да я хванем за ръчичката, като дойде.

— Ти и бездруго искаше да седиш мирно, нали?

— Да.

— Супер.

Сюзън измъкна едно жълто сако от лъскавите пакети и го вдигна пред мен. В първите години, когато още не я познавах достатъчно, обикновено казвах нещо от рода на: „Че ти вече имаш такова сако.“ Опитът обаче ме бе научил да не ръся повече такива наивни забележки.

— Страхотно е — бе коментарът ми.

— Харесва ли ти цветът?

— Да, жълт.

— Охра — поправи ме с лека доза презрение. — Харесва ли ти?

— Много.

Тя го отнесе пред огледалото, облече го и се заобръща на всички страни, оглеждайки как ѝ стои отзад, отстрани и отпред, подръпвайки и приглаждайки отделни места, докато най-накрая, след около десетина минути, реши, че всичко е наред, след което го съблече, сложи го на закачалката и го отнесе в гардероба.

— Утре трябва да се връщам — каза тя. — Имам пациенти, за твое сведение.

— Знам — отвърнах. — Ако видиш Шърли някъде по летищата, хвани я за ръчичката и ѝ направи някой и друг психосеанс.

— Или да се обадя тук и да дам възможност на теб.

— И на това съм съгласен — кимнах с готовност.

Сюзън сложи на гърдите си черна копринена блуза и отново застана пред огледалото.

— Не трябва ли да правиш това, преди да си я купила? — попитах.

— И след това — натърти тя. — Както и всеки път, преди да я облека. Нали е сладка?

— Сладка е много слаба дума — казах сериозно.

Огледа я отново от всички страни, позавъртя се още един-два пъти пред огледалото и продължи:

— Никак не ми е приятно да се връщам вкъщи сама.

— Лишаваш се от пълноценен секс, нали?

— И от носач на багажа.

— Е, пак добре, че и двете имаш предвид — промърморих.

Телефонът иззвъня и аз вдигнах слушалката.

— Антъни се е регистрирал под името Ралф Дейвис — каза Хоук. — Заедно с него е и госпожа Дейвис.

— Играе ли още? — попитах го.

— Виждам го от мястото си — продължи Хоук. — На столаровата маса. Печели.

— Мислиш ли, че твоят човек може да ни вкара в стаята му, когато него го няма?

— Ъхъ.

— Обади се Вентура — информирах го аз. — Каза ми, че и Шърли е изчезнала и може да е тук.

Сюзън тъкмо измъкваше от една луксозна кутия чифт изрисувани на ръка каубойски ботушки с щанцовано на тях пони.

— Може и да е госпожа Дейвис — заяви след кратък размисъл Хоук. — Каза ли ти какво да правиш?

— Да седя мирно и да следя Мийкър. И да се озъртам за Шърли.

— Няма да е зле да правиш каквото ти нареди.

— Разбира се — съгласих се. — Слушай сега. Двамата със Сюзън разглеждаме покупките й. Ще ти се обадя по-късно.

Затворих. Сюзън бе вдигнала шарените ботушки пред себе си и ги оглеждаше.

— Какво ще кажеш? — попита ме замислено.

— Знаеш как да изглеждаш страхотно — възкликнах възхитено.

Тя захапа замислено показалеца си.

— Ще ги пробвам.

После, понесла ботушките в ръка, влезе в спалнята. Отвън се дочу тътенът на вулкана. Станах и се приближих до прозореца. Щях да се изложа, ако се прибера вкъщи и кажа, че не съм го видял. Вперих прилежно взор в него, загледан в пушека и пламъците, изригващи от върха му, в лавата, пълзяща бавно по склоновете му, смесваща се с водата долу. Това продължи една-две минути, след което планината отново се превърна във водопад. Погледах още малко. Може би щях да се изложа, ако кажех, че съм го видял. Отново се обърнах към стаята. Сюзън влезе в хола с ботушките, но с никакво друго облекло по нея.

— Ха сега де! — промърморих.

Често я виждах гола. Но през цялото време, откакто се познавахме, винаги когато я зърнех така, изпитвах чувството, че ако не се стегна мъжки, ще ми омекнат капачките и ще се свлека на пода. Всъщност никога не съм поглеждал към нея, облечена или не, без да почувствам това.

— Винаги когато си купя ботушки, чувам от теб един и същи коментар — каза тя.

— Е, в такъв случай не можеш да се оплачеш, че се изказвам зле за тях.

— Вярно — кимна Сюзън. — Не мога.

— Златното колие също ти стои добре — продължих окуражено.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

Очите ѝ се присвиха едва-едва и тя ме погледна с леко извита встрани глава, сякаш слънцето ѝ пречеше.

— Не искаш ли да видиш как се язди с тези ботушки в спалнята?
— попита ме тя. — В галоп?

— Точно сега ли? — изненадах се аз. — След петнайсет минути вулканът отново ще изригне.

Сюзън ми се усмихна с онази усмивка, с която могат да се изстрелят хиляди космически кораби или да се изпепели цяла планинска верига, голяма колкото Хималаите.

— Ти също — каза тя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Хоук закуси с нас.

— Къде е Антъни? — попита го Сюзън.

— Няма да слезе долу до обед — отвърна той. — Игра до четири и петнайсет сутринта.

— Бедният — промърмори тя. — Сега е седем и половина. Сигурно си капнал.

— Ние никога не капваме, господарке — каза Хоук. — Просто си пеем нашите песни и продължаваме да берем памук. Обаче на малкия май му дойде доста нанагорно.

Боб, сервитьорът, донесе на Сюзън палачинка с мед, а на мен и Хоук — бекон с яйца. Поръчах си и безкофеиново кафе.

— Защо само го следят — продължи Сюзън, — а не предприемат нищо?

— Според мен, защото печели — отвърнах аз. — Ако дребният го следи по поръчка на Джулиъс, на Джино, на Марти или в каквато и да е комбинация от гореспоменатите трима, те ще си искат парите. Сигурно чакат да спечели колкото може повече.

— А той евентуално ще започне да губи, нали? — вметна Сюзън.

— Не знам каква е системата му, но Лени Зелцър ми каза, че е неудачник. И всичко, което знам за него, подкрепя това мнение.

Приключих със закуската. Хоук дояждаше последния си залък. Сюзън капна още малко мед върху палачинката си и отхапа за втори път.

— Какво мислиш за неудачниците? — попита я Хоук.

— Искаш да кажеш, ако изключим глупостта и лошия късмет ли? — отвърна на въпроса с въпрос тя.

— Е, то нищо не остава тогава — отбеляза той и отпи от кафето си, тъпкано с кофеин.

— У почти всички хора, за които хазартът е мания, има голямо чувство за вина — обясни Сюзън. — Знаят, че са пристрастени и че

той ги съсипва. Гледат на него като на порок. И се сърдят сами на себе си, задето не се отказват.

— Като алкохолиците са — каза Хоук.

Сюзън кимна:

— Да, и както става с алкохолиците, порокът се превръща в тяхно наказание.

— Значи играят, защото трябва, и губят, за да накажат себе си, така ли? — продължи Хоук.

— Да, нещо такова — отвърна тя.

— Ако си права, както Лени Зелцър и всички нас, Антъни ще започне да губи и щом това стане, те ще го очистят.

— Кои „те“? — попитах.

— Ще разберем, като почне да губи — отговори Хоук.

— Надявах се да научим преди това — казах аз. — Успя ли да видиш жената, с която се е регистрирал?

— Не. Доколкото разбирам, стои си в стаята и не мърда оттам. Храни се от обслужване по стаите. Ако излиза, значи го прави, докато аз съм след Антъни.

— Изглежда ми странно — промърморих.

— И на мен — кимна Хоук.

— Никакво отбиване до масата да окуражи любимия. Никакви обиколки на Модния център.

— Абсурд — реагира веднага Сюзън.

Бе преполовила палачинката си.

— Според мен се пази да не я види някой — предположих.

— Кой точно? — попита Хоук. — Преди да се появи дребосъкът с панамата, ние бяхме единствените, които го наблюдавахме.

— Може би няма да е зле, като се върна от летището, да поразгледам тая работа по-внимателно.

— И докато доживееем този момент — проточи Хоук, — ето ти един ключ за по-голямо удобство.

След което ми го подхвърли и аз го пяхнах в джоба си.

Дойде Боб със сметката.

— Да ви я пратя в стаята — каза той — или ще платите с кредитна карта?

Тримата вдигнахме едновременно глави към него, дочули роден изговор.

— Ти да не си от Бостън? — попитах го аз.

— Аха. Доочистъ^[1]. Откъде разбрахте?

— Без да искаме — отвърнах.

Подписах сметката и дадох на Боб щедър бакшиш заради правилния му говор.

Двамата с Хоук допихме кафетата си — единият безкофеиновото, а другият — кофеиновото. Сюзън почти приключваше с палачинката — оставаха ѝ само още две хапки, — когато дойде време за летището.

Лестър ни чакаше отвън. Сюзън бе облечена с новото жълто — пардон, охра — сако. В ръка носеше само чантичката си. Вмъкнахме се в линкълна. Дребният тип с панамата не се виждаше никакъв. Този път до летището не ни проследиха никакви буици.

— Какво стана с тоновете багаж, дето го носехме? — изненадах се аз. — Плюс оня, който накупи.

— От хотела ще ми го изпратят — отвърна тя, едва сдържайки победоносните нотки в гласа си.

— Брей! — възхитих се. — Сега остава да направят нещо и по въпроса за пълноценния секс и всичко ще ти е наред.

— Да — засия Сюзън.

На задната седалка имаше списание с наименование *Всичко е цици*. Взех го. На корицата имаше жена с бюст, напълно отговарящ на заглавието. Беше с руса коса, силен грим и наполовина изплезен навън език. Две розови сърчица прикриваха зърната ѝ.

— Страхотен вкус — бе коментарът на Сюзън.

Имаше телефонен номер за свръзка, до който се виждаше кредитна карта — с една дума звънни, дай си номера на картата и си готов. Разлистих го. Списанието беше пълно с фотоси на полуголи жени с неизменно присъстващите навсякъде розови сърчица, прикриващи ключови места. На всяка снимка имаше кратко описание на предлаганата стока, например: „Стеснителна, но сладка“ или „Пъргава и палава“. И телефонен номер.

— Хареса ми тази с горещите и секси ходила — казах аз.

— И аз така си помислих — отвърна Лестър.

— А аз през всичките тия години — възмути се Сюзън — съм си губила времето с голота.

— Какво ще стане, ако се обадя на някоя от тях? — попитах.

— Като оставим настрана смразяващия ефект, който ще окаже това върху отношенията ни — добави Сюзън.

— Проституцията е законна в Невада — обясни Лестър. — Обаче законите варират в различните окръзи. Не е законна в окръг Кларк например, но в Лас Вегас е законна. Плащаш сто долара, момичето идва в стаята, съблича се и ти прави масаж. Ако искаш нещо повече, с нея уговаряте допълнителна сделка. Ако тя желае. Или мога да те кача в колата, да те закарам до съседния окръг, където съвсем законно ще влезеш в някой публичен дом — и толкова. Затова съм оставил списанието на седалката. Хората питат за момичета и аз ги насочвам към публичните домове.

— Може би по-късно — казах аз.

Сюзън издаде някакъв звук, който у някого по-малко елегантен от нея би прозвучал като изръмжаване.

— Добре, само не забравяй — пропя Лестър. — Добра комисиона плащат хората.

След което бавно подходи към входа на терминала и спря.

— Ще чакам тук — обърна се той към мен.

Двамата със Сюзън бързо прекосихме нажежения от сухата жега участък и влязохме в климатизирания терминал. После тръгнахме навътре покрай двете колони пътници, окупирани игралните автомати в последно усилие да намерят някой забравен долар и да го пъкнат в машината. Стигнахме до изхода и спряхме.

— Проследи ли ни някой дотук? — попита Сюзън.

— Не. Щом видяха Антъни, мен ме забравиха — отвърнах.

— Това предполага, че са търсели Антъни.

— Да.

— Мислиш ли, че е в опасност?

— Хоук е с него — напомних ѝ.

— Щеше ми се предварително да знаеш дали е рисковано и откъде може да изскочи опасността — каза тя.

— Че каква тръпка има в това?

Двамата постояхме малко в мълчание. После Сюзън ме прегърна.

— Обичам те — прошепна.

— Не е сигурно — отвърнах.

— Може би това е единственото нещо, което е сигурно — каза тя.

— Може би е единственото нещо, без което не мога — рекох.
Тя кимна, сякаш бях казал нещо изключително, и ми се усмихна.
— Внимавай и умната — промълви.
— Ще ти се обаждам.
— Често — подсказа ми.

Прегърнахме се и се целунахме. Целувката ни беше нежна, а не дълга и влажна. Съюзът никога не се целуваше така, когато беше с червило.

— Билетът ти в теб ли е? — попитах я.

Тя го вдигна — през цялото време го бе държала в лявата си ръка и сега го размаха. След това сложи дясната си длан на бузата ми, постоя така една-две секунди, после се обърна и мина през изхода. Загледан в гърба ѝ, усетих свития си на топка стомах. Така, както винаги се чувствах при раздяла с нея. Тя повървя още малко нататък, после се обърна и ми махна, преди да изчезне зад ъгъла. Постоях още малко, загледан към мястото, където я видях за последно, страхувайки се да помръдна, докато не усетя, че съм се превърнал в другия — оня, който съм без нея. Това отне около две минути. После изведнъж станах другият. Не беше лошо момче — понякога даже си мислех, че в него има сила, каквато няма у другия. В никакъв случай не бе по-лош. Но не беше и онзи, който исках да бъда непрекъснато.

Извърнах се и бавно се отпавих към линкълна и очакващия ме в него Лестър.

[1] Съвсем правилно произношение на Дорчестър — малък град до Бостън. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се върнах в „Мираж“, в коридора пред стаята ми ме очакваха двама ласвегаски детективи, придружени от човек от охраната на хотела. Пъхнах ключа и един от тях ми показа значката си.

— Спенсър ли се казвате?

Признах си без бой и отключих.

— Може ли да влезем?

— Естествено — кимнах аз.

И двамата едновременно погледнаха към човека от охраната.

— Ако имате нужда от нещо друго, просто ми се обадете — рече той.

Двамата продължаваха да го гледат, без да кажат и дума. Този, който ми показва значката си, кимна леко. Човекът от охраната се обърна и се отдалечи по коридора, а ние влязохме в стаята ми.

— Идеално — каза едното ченге.

Онзи, който ми бе показал значката си, бе жилест и висок, с прошарена коса и посивели мустаци. Партньорът му бе много по-млад, със стилно подстригана руса коса и хубаво облечен.

— Това е детектив Купър — каза сивокосият. — А аз съм детектив-сержант Ромеро от Полицейското управление на Лас Вегас.

— И знаете, че съм световноизвестен детектив, затова сте дошли при мен за акъл — кимнах с разбиране.

— Никога не съм чувал за вас — опроверга ме Ромеро, — докато не намерихме визитката ви на едно местопрестъпление.

— Рекламата е хубаво нещо.

— О, да — съгласи се той. — И много забавно.

— Смятайте, че съм лекомислен — продължих аз. — Разкажете ми за това местопрестъпление.

— Убита е жена — каза Ромеро. — Тази сутрин, докато се връщали от работа, двама мексиканци намерили трупа ѝ на едно изоставено място.

— Знаете ли коя е? — попитах аз.

— Не, затова дойдохме да ви вземем и да видим дали не можете да ни кажете.

— Готово — съгласих се. — Да вървим.

Изоставеното място бе на около седемстотин-осемстотин метра по „Стрип“ зад гърба на един запуснат ресторант. Около него бяха паркирани половин дузина полицейски патрулки, една пожарна, колата на коронера и още два цивилни автомобила. Двамата ме отведоха при тялото.

— Ето така я намерихме — каза Ромеро.

Беше гола, просната по гръб, и свирепото пустинно слънце бавно я превръщаше в пържола. По лицето ѝ имаше няколко синини, а едното око бе подуто и полузатворено. Синини имаше и по шията ѝ. Връхчето на езика ѝ се подаваше между подутите ѝ устни. Пораженията обаче не можеха да скрият коя е. Беше Шърли Вентура-Мийкър и бялото ѝ тяло се топеше под лъчите на безмилостното слънце.

— Познавате ли я?

— Казва се Шърли Вентура. Омъжена е за Антъни Мийкър. Не знам кое име е ползвала.

— Куп — обърна се Ромеро към партньора си, — почвай с хотелите. Провери най-напред в „МГМ Гранд“.

Купър бе извадил малък бележник.

— Мийкър с и и ѝ?

— Да.

Той си записа.

— Има ли роднини?

Казах му каквото знаех, детективът си записа и него и се отправи към колата.

— Откъде я познавате? — попита ме Ромеро.

— Баща ѝ ми възложи да намеря мъжа ѝ, който бе изчезнал.

— Намерихте ли го?

— Още не.

— Но мислите, че е тук?

— Да.

— Затова решихте да проверите?

— Аха.

— Тя с вас ли дойде?

— Не.

— Тогава какво прави тук?

— Може да е дошла да го търси сама.

— Знаете ли къде е отседнала?

— Не.

— Възможно ли е да е намерила мъжа си и той да я е убил?

— Съмнявам се — отвърнах. — Доколкото ми го описаха, не ми изглежда такъв. Освен това съм сигурен, че тя бе прекалено тъпа, за да успее да го открие.

— Познавате ли мъжа ѝ?

— Не.

— А снимка да имате?

— Аха.

— Може да ви помоля да ми услужите с нея.

— Дадено.

— Някакви предположения за това?

Свих рамене:

— Може би... ако ми кажете какво сте научили до този момент...

Дойде и полицейският фотограф. Ромеро ме хвана под ръка и внимателно ме отведе настрани, за да дадем възможност на фотографа да си свърши работата. Облегнахме гърбове на стената на изоставения ресторант. Наближаваше обед и сухата жега сипеше жаравата си по всичко наоколо.

— Двама мексиканци се връщали от нощна смяна в шест часа тази сутрин и казват, че минали оттук, защото им било по-напряко за дома. Да, ама домът им не е в тая посока. Предполагам, че са свили стек бира от хотела, където работят, и са минали оттук да я изпият.

— Ще подадете ли рапорт за грабеж?

Ромеро се усмихна.

— Вероятно не — отвърна той. — Както и да е, двамата я намерили, единият ни се обади и ето ни тук. Видяхте ли как я намерихме? Без никаква дреха. Без чантичка. Мексиканците може и да са я свили, но не мисля. Ако го бяха направили, нямаше да ни се обадят.

Кимнах.

— Съдебномедицинският експерт ще я погледне по-късно, но ми се струва, че причината за смъртта е удушване.

— Изнасилена ли е била?

— Почти сигурно.

— И някой я е бил?

— Аха. Често се случва при изнасилванията.

— Знам — казах. — А къде намерихте визитката ми?

— На земята до трупа. Предполагам, че е била някъде в дрехите й, може би в джоба или в сутиена, и после, когато оня я е събличал, е паднала.

— А откъде знаехте, че съм в „Мираж“?

— На обратната страна имаше записани два телефонни номера. Обадихме се и на двата. Единият беше на „МГМ Гранд“. Те не бяха и чували за вас. Другият беше на „Мираж“. Бинго!

— А какво е станало с дрехите й?

Ромеро сви рамене:

— Може да я е съблякъл някъде другаде и след това да я е донесъл тук.

— Защо?

Той отново сви рамене.

— Ако е била събличана на някое друго място, тогава визитката ми откъде е паднала?

Детективът сви рамене за трети път:

— Вие се опитвате да го направите по-трудно, отколкото е.

— Какво е станало с чантичката й?

Отново свиване на раменете.

— Тя е пътувала и сигурно си е носела пари в брой — предположи той.

— А защо убиецът трябва да взима чантичката, която може да се превърне в улика срещу него? Защо да не вземе само парите?

— Оня тип е бързал — каза Ромеро. — Грабнал е чантичката и се е чупил. После я е изпразнил. По-късно сигурно ще я намерим захвърлена някъде. А може да я е изпразнил там, където я е съблякъл. И я е оставил там. Не ме прищпорвайте. Току-що започнах този случай.

— Но не е взел пръстените й — отбелязах. — Нито огърлицата.

— Не е искал да го хванат, когато ги продава — предположи ченгето.

— А може да е взел чантичката, за да не разберете коя е.

Ромеро отново сви рамене.

— Може да е взел дрехите ѝ поради същата причина. Ако не бяхте намерили визитката ми, извинявайте, ама нямаше да имате и никаква улика.

— Вероятно — съгласи се той. — Ако намерим къде се е настанила, може да ни потръгне. Според мен е била убита в периода между смрачаване снощи, да речем, някъде около девет, и шест тази сутрин. Може ли да ми кажете къде сте били през това време?

— Бях с приятелката си.

— Може ли да поговорим с нея?

— Тя си тръгна за Бостън тази сутрин. И ще си е вкъщи някъде около шест довечера.

— Вероятно ще ѝ се обадим — каза Ромеро.

Към нас се приближи Купър, току-що слязъл от колата си отсреща.

— Какво става? — попита го Ромеро.

— Няма я в „Гранд“ — отвърна партньорът му. — Продължаваме с проверката.

— Имаш ли списък с гостите?

— Точно това правят в момента — каза Купър. — Сега ще изпратя някого да отиде да го вземе.

Ромеро се обърна към мен:

— Ако ви дадем копие от списъка, ще го погледнете ли за познати имена?

— Разбира се.

— А с Бостън какво стана? — обърна се той отново към Купър.

— Свързах се с шефа на отдел „Убийства“ — отвърна партньорът му. — Казва се Куърк. Вика, че нашият частник бил легален.

— Само легален? — подчертано изненадано попитах аз.

Купър продължи да говори на Ромеро, сякаш не ме беше чул, но в ъгълчето на устните му потрепна усмивка.

— Каза, че ако му хрумне, може и да те излъже. Но никога не би убил, нито изнасил.

— Пак добре — кимна Ромеро.

— Не употреби ли думи като „блестящ“? — попитах аз. — Или „ненадминат“?

— Не.

— Ще ви изпратя копие от списъка в хотела — каза Ромеро. —
Искате ли да ви върна с колата?

— Не — отказах аз. — По-добре да походя пеша.

Ромеро кимна.

— Знаете ли защо е изчезнал съпругът й? — попита ме той.

— Мисля, че бракът му не е бил щастлив — отвърнах.

— Е, сега поне няма да има такъв проблем.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Двамата с Хоук прегледахме списъка с гостите на „МГМ Гранд“, но не срещнахме нито едно познато име.

— Защо не взема да застана срещу асансьорите в „МГМ Гранд“ и да гледам кой влиза и кой излиза? — предложи Хоук по едно време. — Може да не използват истинските си имена.

— Гледай да не се заплеснеш по изложбата „Магьосникът от Оз“ — посъветвах го аз.

— Твърд съм като скала — издекламира Хоук. — Волята ми е желязна.

— Главата също — добавих.

Докато излизаше, на устните му заигра усмивка.

Слязох до бара в казиното, за да правя компания на Антъни Мийкър. Да, но на него не му се стоеше на бара. Седеше му се на масите.

— Тъкмо съм загрял — каза ми той. — Ще се връщам, докато не съм изстинал.

— Добре, няма да ти губя времето — кимнах. — Жена ти е намерена убита на един паркинг на около половин километър оттук.

— Жена ми?

— Шърли — кимнах повторно аз.

— Тук?

— Аха.

Антъни хвърли поглед към масата, от която бе дошъл.

— Мъртва? — попита той.

— Да.

— Ченгетата знаят ли?

— Да.

— А за мен знаят ли?

— Знаят, че съществуващ. Мислят, че си във Вегас. Но не и че си тук.

— Смяташ ли, че могат да ме намерят?

— Да — отвърнах. — Имат твоя снимка. Ще я пратят по
хотелите. Само въпрос на време е.

— Знаят ли за теб и мен?

— Наясно са, че те търся.

Той отново погледна към масата.

— Обаче не си им казал, че си ме намерил.

— Не съм.

Антъни вдигна ръка да ударим длани:

— Браво, Спенсър, мой човек си!

Не си направих труда да плесна длан в неговата и той свали
ръката си.

— Здравата съм ги подхванал — продължи. — Трябват ми само
още два дни, само...

— Искам да знам с кого си тук — прекъснах го аз.

— Аз? Сам съм. Само аз и госпожа Сполука.

— Регистрирали сте се под името господин и госпожа Ралф
Дейвис. Коя е госпожа Дейвис?

— О, това ли? Направих го, в случай че забърша нещо, нали се
сещаш.

— Аха — кимнах сговорчиво. — Като знам какви пуритани са
тук, ще подскочат до тавана, ако те хванат с жена в стаята.

— Така е, знам, че звучи налудничаво, но това ми е просто навик.
Когато съм на път, винаги правя така.

— Значи, ако се кача сега в стаята ти, няма да намеря никого, тъй
ли?

— Да.

— Значи нямаш нищо против да ми дадеш ключа, за да се убедя
сам, нали?

Антъни отново хвърли поглед към масата, после пак го върна
към мен.

— Не искам да влизаш в стаята ми — каза накрая.

— Това не ме интересува — рекох аз и протегнах ръка.

— Еее, Спенсър, хайде стига! И аз имам право на малко личен
живот, нали?

— А аз имам право да се върна вкъщи и да оставя Марти
Анъхийм да те намери... Когато и да стане това.

— Марти? Той тук ли е?

Вдигнах рамене с безразличие.

— Къде е Хоук? — попита Антъни, отново вперил поглед в огледалото зад бара.

— Ако аз си тръгна, и Хоук си тръгва — заявих аз.

Антъни се обърна, огледа останалата част от залата, погледна ме, пак отправи взор към масата и каза:

— Добре де, с мен има едно момиче.

— Кое е това момиче?

— Просто приятелка. Казва се Биби.

— И защо през цялото време стои в стаята?

— Малко е стеснителна.

— Стеснителна?

— Да. Изпитва нещо като... ъ-ъ... отвращение към игрални маси, към казина и изобщо такива неща. Стои си в стаята, чете, гледа телевизия.

— И яде три пъти на ден от обслужване по стаите? Не ходи на кино? По магазините? Не слиза до басейна да поплува?

Той мълчеше.

— Трябва да говоря с нея, Антъни.

— Добре де, ама не сега. Губя ценно време, разбираш ли?

— Антъни — търпеливо повторих аз, — жена ти е убита. Ти си заподозрян. Когато ченгетата ме разпитваха, аз ги излъгах за няколко неща, включително и за теб. Преди да са те намерили, трябва да знам кое как стои, за да мога да си спася задника, а евентуално и твоя.

— И моя ли? Не съм я убил. Откакто съм тук, не съм се отделял от масата за блекджек.

— Била е убита някъде преди шест часа тази сутрин. А Хоук те е оставил в четири и петнайсет. Имал си на разположение цял час и четиридесет и пет минути, за да го направиш.

— За бога, Спенсър! Бях в стаята си и Биби може да го потвърди!

— Точно това имам предвид — натъртих аз. — Хайде да се качим и да я питаме.

Антъни постоя известно време, без да помръдне. После се надигна неохотно от бара, хвърли изпълнен с копнеж поглед към масата, след което двамата поехме към асансьорите.

Стигнахме до стаята му, той отключи, откряна вратата и пъкна глава вътре.

— Бийбс, облечена ли си? — подвикна.

Отвътре долитаха взривове смях от телевизора, редувани от приглушения глас на водещия. Чу се и някакъв женски глас, Антъни отвори вратата докрай и двамата влязохме.

Господин и госпожа Дейвис се бяха настанили в едностаен апартамент. Обаче бяха скарани с реда. Количката за обслужване по стайте бе още в средата на хола, отрупана с остатъците от закуската. Навсякъде — по дивани, по кресла, по шкафчета — бяха разхвърляни ризи, чорапогащници, чорапи и блузи. Имаше дори по пода. Полуразопакованите куфари и чанти също бяха пръснати по пода. На ниската масичка бе захвърлен сешоар. На барчето пък някой бе забравил отворена паста за зъби, част от съдържанието, на която се бе проточило и опряло в плота. През отворената врата към спалнята се виждаше все още неоправено легло. На него бе седнала напълно облечена и гримирана червенокоса жена с бледа кожа и едва забележими лунички. Точно под лявото око, малко вдясно от него, се виждаше приличен на скоба белег. Косата ѝ бе дълга и гъста. Беше облечена в зелена рокля с някаква бяла фигура отпред. Жената стана и излезе от спалнята, потраквайки с високите си токчета.

— Бийб, това е Спенсър — каза Антъни. — Спенсър, това е Биби.

— Биби коя? — попитах аз.

— Андерсън — отвърна Антъни, но за нещастие в същия момент жената каза:

— Дейвис.

До гардероба бе захвърлена кожена дамска чанта от онези, дето се носят на рамо. Вдигнах я и погледнах вътре.

— Хей! — обади се Антъни. — Какво, по дяволите, правиш?

— Тъй като не можете да постигнете съгласие дори по това как се казва, няма да е зле да се опитам да открия фамилията ѝ сам.

Вътре имаше тъмночервен несесер за грим, няколко пръснати салфетки, слънчеви очила, две-три банкноти, малко монети, пластмасово шише шампоан, връзка ключове, червен флакон червило, два тампона и портмоне. Антъни изглеждаше така, сякаш се канеше да скочи и да изтръгне чантата от ръцете ми, но разбра, че няма да може, и се отказа. Биби изобщо не продума и с нищо не даде да се разбере, че я интересува дали бърникам в чантата ѝ или не.

— Нямах право да ровиш там — реши все пак да се намеси Антъни.

Извадих портмонето. В него имаше няколко кредитни карти и шофьорска книжка, издадена в Масачузетс. На снимката бе Биби. Имаше и някакъв адрес в Медфорд. Книжката бе на името на Биатрис Анъхийм.

— На Марти съпругата? — успях само да изрека.

— Да — отвърна тя.

— Гръм и мълнии!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Е, това е — каза Антъни. — Сега вече знаеш.

— Сега вече знам.

— Не е това, което си мислиш. Обичаме се.

— Така си и мислех — кимнах.

— Свърша ли с тази работа тук, отиваме някъде и се женим.

— А Марти какво мисли по въпроса? — попитах.

Биби бе притиснала корема си с ръце, сякаш ѝ беше лошо или студено. Когато зададох въпроса, тя се сви още по-силно.

— Какво мисли Марти — няма значение — отвърна Антъни. — Свършваме си работата и се омитаме оттук.

— А ти какво мислиш? — обърнах се аз към Биби.

Тя поклати глава.

— Мисли, че това е супер — отговори вместо нея Антъни.

— Някой от двамата ви изобщо притеснява ли се, че Марти Анъхийм може да ревнува, да се опита да ви намери и да извърши опит да... ъ-ъ... коригира поведението ви?

На Биби като че ли ѝ стана още по-студено и кокалчетата ѝ побеляха от усилието да се свива.

— Точно затова ви хванах двамата с Хоук — каза Антъни.

Не обърнах внимание на коментара му.

— Снощи Антъни с теб ли беше? — попитах Биби.

Тя кимна.

— Цяла нощ?

Отново кимване.

— От полунощ до четири и петнайсет?

Кимване.

— Не — намеси се Антъни. — Биби, помниш, че играх блекджек до четири и петнайсет. Хоук ме видя. След четири и петнайсет бях с тебе.

Биби кимна.

— Точно така — проговори тя. — Вярно е.

— Ммм, че хубаво — промърморих равнодушно.

— Е, сега вече си готов. А аз трябва да се връщам на масата, докато не съм изстинал.

— Естествено — кимнах. — Хоук го няма там. Така че спокойно можеш да си седиш пред очите на всички.

— Мислиш, че Марти е дошъл?

— По-добре е да се държим така, сякаш е тук — казах.

— А ти няма ли да тръгнеш с мен?

— Смятам да постоя още малко и да си поговоря с госпожа Анъхийм — отвърнах.

— Не ме наричай така — обади се Биби.

— Човече, ама нали уж трябваше да ме пазиш?

— Трябваше да те върна при жена ти — спокойно възразих аз.

— Е, това вече свърши — каза той.

Изправих се. Биби седна. Антъни ме изгледа, хвърли поглед към часовника си, после към вратата и запристъпва нетърпеливо от крак на крак.

— Идваш ли? — попита ме.

— Не.

— Човече, ние тук си дрънкаме, а аз усещам как изстивам — едва не проплака Антъни.

Чаках. Той погледна Биби.

— Трябва да се връщам на масата — каза й.

Тя кимна. Той прехвърли погледа си върху мен.

— Да. Добре. Слизам долу на масата. Никой няма да се опита да прави тъпотии точно в средата на казиното.

Усмигнах му се насърчително. Антъни потъпка още малко на едно място, после се отправи към вратата.

— Долу съм — каза той.

Вратата се затвори зад гърба му и в стаята се възцари тишина. Биби седеше на дивана и ме наблюдаваше. Огледах се наоколо. Нямахше къде да седна, без да преместя някоя купчина безразборно нахвърляни дрехи. На Биби като че ли й беше все едно дали ще стоя прав, или ще седна.

— Искаш ли кафе или нещо друго? — предложи тя. — Мога да се обадя да донесат.

— Не — отвърнах. — Защо просто не слезем долу да обядваме?

— Ами ако някой ме види?

— Биби — помъчих се да прозвуча респектиращо аз, — някой е убил Шърли Вентура-Мийкър на едно запустяло място, само на половин километър оттук.

— Кой го е направил?

— Не знам, но всичко вече е различно. Ще се наложи да те видят доста хора, докато това се изясни.

— Кое?

— Това — кимнах. — Каквото и да е то... Хайде да отидем да хапнем.

Протегнах ръка да ѝ помогна да стане. Без да ми обръща внимание, тя се надигна, поколеба се за миг, после се отправи към вратата пред мен. Не каза нито дума, докато слизахме с асансьора, докато минавахме през казиното, докато сядяхме в ресторанта — в същия, в който тази сутрин бяхме закусвали със Сюзън. Мислите ми се отплеснаха нататък. Щеше да кацне след около час. После ще мине през Хенри, ще вземе Пърл и ще се прибере. Ще нахрани кучето, ще разопакова багажа и ще окачи всичко по закачалките, за да не се мачка, ще се изкъпе, ще си облече пижамата, която обикновено си слага в мое отсъствие, ще се мушне в леглото заедно с Пърл и половин кофичка студено кисело мляко с шоколад и ще се загледа в някой филм. Кучето ще се зарови под завивките, а Сюзън ще заспи, без да усети и без да изключи телевизора.

— Хей, Бостън — възкликна сервитьорът, — как е?

Беше Боб от Дорчестър. Биби си поръча чаша бяло вино. Аз — безкофеиново кафе. Тя помоли да ѝ донесат чийзбургер и пържени картопки. А аз си поръчах нещо, наречено „Римска салата“. Нямах представа какво е, но Вегас явно бе завладян от Древния Рим, така че реших да бъда в крак с модата.

— За какво искаш да си говорим? — попита Биби, след като Боб се отдалечи с поръчката.

— За теб.

— О, боже! — изпъшка тя. — Знаеш ли колко пъти съм го чувала това?

— Разкажи ми за себе си.

— Да бе! Знаеш ли какво означава то?

— Понякога означава „Разкажи ми за себе си“ — кимнах.

— А през повечето време „Хайде да се чукаме“.

— Разкажи ми за себе си, за Марти и за Антъни — настоях аз кротко.

Боб донесе кафето и бялото вино. Гледах Биби. Беше хубава жена с много големи зеленикави очи и широка уста. В очите ѝ не бе останал почти никакъв живот. Освен белега под лявото око, имаше и някакво удебеление в основата на носа, малко, но все пак достатъчно, за да му придаде боксьорски вид. Моят беше горе-долу такъв. Зъбите ѝ бяха бели и равни, може би произведение на добър зъболекар. И от нея лъхаше, едва ли не осезателно, на сексапил. Сюзън винаги ме питаше как го разбирам. Никога не можех да ѝ обясня точно как става, но щом го усетех и подложех усещането на проверка, почти винаги се оказвах прав.

— Какво толкова има за приказване — рече тя без капка емоция.
— Бях с Марти, сега съм с Антъни.

— А как беше с Марти?

Биби сви рамене.

— Марти е доста опасен тип — опитах се да я стимулирам аз.

— Той е свиня — безстрастно съобщи тя.

— Да, такъв е. Затова ли го напусна?

— Да.

— А защо се омъжи за него?

Боб се върна с „Римската салата“ и с чийзбургера. Моето приличаше на най-обикновена салата, само дето в нея имаше зелени маслини и по края бяха наредени дребни като черешки домати, сърцевина от артишок и стърган морков. Всичко това — с плеснат отгоре лист червена маруля.

Биби отхапа малко от чийзбургера.

— Беше ли свиня, когато се омъжи за него? — не се отказвах аз.

Тя внимателно сдъвка хапката и я преглътна. После си взе картофче и го изяде.

— Винаги е бил свиня — отвърна накрая. — Но аз невинаги съм го знаела.

— Добре ли се отнасяше с теб?

— Спукваше ме от бой — гласеше отговорът.

Всичко, което казваше, излизаше някак делнично и безинтересно, като че ли вече изобщо нищо нямаше значение и на нея

й бе адски скучно да ми го разправя.

— Е, значи е бил последователен поне в едно — мрачно отбелязах.

— Според мен му харесваше да го прави — продължи тя със същия безстрастен глас. — Възбуждаше го.

— Често ли го правеше?

— Аха.

— И ти не го напускаше?

— Не.

Кимнах и си взех малко от салатата. Биби спря да яде и зарея поглед някъде покрай мен, сякаш цялото й минало се бе събрало край лявото ми ухо.

— Нямах никакви пари — продължи тя. — Той държеше всичко. Нямах дори кредитна карта. Веднъж седмично ми даваше пари да пазарувам — двеста долара, и след това проверяваше всички касови бележки и искаше рестото.

Мълчах. Ако практикуваш това често, няма начин да не си изградиш усещане кога събеседникът ти е в началото на дълга изповед. Най-доброто в този случай е да му дадеш време и да чакаш да го запълни.

— Не разполагах с кредитна карта. Дори и да имах къде да отида, не можех. А аз нямах и къде да замина. Той не ми даваше да работя. Знаеш ли, че никога в живота си не съм имала работа? Омъжих се за Марти веднага след като завърших училище.

Биби поклати глава. На лицето й не бе изписано нищо, обаче гласът й бе пълен с горчивина и самоирония.

— Гимназия „Феърхевън“, хиляда деветстотин седемдесет и седма, съвсем подходящо... Срегнахме се в Кейп, в един бар, където често ходехме с приятелки, защото не ни питаха на колко години сме. И там той ме свали. Беше опасен тип. Всички ги беше страх от него, освен мен. Мислех си, че е интересен. Истински мъж.

Биби се загледа в чийзбургера си с отнесен поглед.

— И веднага се оженихте?

— След три месеца.

— Деца?

Тя издаде някакъв звук, който — ако бе по-малко горчив — може би щеше да мине за смях.

— Марти не искаше деца. Казваше, че не желаел да ми разваля фигурата. А според мен не е искал да мисля за нищо друго, освен за него.

— Хм — изхъмках аз. — Фигурата ти наистина не е развалена.

Усмихна ми се механично, за да покаже, че е оценила комплимента.

— Караше ме да се записвам в разни клубове, да се абонирам за фитнесзали, аеробика, такива неща. Казваше, че искал да съм хубава.

Боб се завъртя към нас и ми доля кафе в чашата. Сведох мрачен поглед към нея. Все пак бе по-добре от нищо. От друга страна обаче, едно мартини „Абсолют“ с лед би било още по-добре. И колкото повече Биби Анъхийм говореше за брака си, толкова повече ми се искаше да си го поръчам.

— Обичаше да ме шамаросва — продължи монотонно тя. — И след това да правим секс. Наричаше го задряване.

Кимнах.

— Големи проблеми имаше с вдигането. Не съм сигурна дали изобщо можеше да го вдигне, без да ме поразмята из стаята преди това.

— Може да не му е било приятно, че си го знаела.

— Да, не му беше. Викаше, че аз съм била виновна. И че нямал проблеми с курвите.

— Вероятно именно защото са такива — казах.

— Не знам нищо за това — поклати тя нетърпеливо глава. — Той ходеше много по курви. Прекрасно. Това означаваше, че мен няма да ме пипа. Да, но копелето веднъж ми лепна трипер.

Мълчах. Биби седеше неподвижно, потънала в миналото си, загледана в пищната бутафория на ресторанта зад гърба ми, но вероятно не я виждаше.

— И тогава се появи Антъни — каза след малко, помълча още няколко секунди и със същия отнесен поглед пак продължи: — Странно нещо е животът. Марти ни запозна. Преди това не ме бе запознавал с никого, но с него го направи. Сигурно е смятал, че Антъни е безопасна игла. Не е страшен тип като него, какво толкова? Освен това беше женен за дъщерята на Джулиъс Вентура. И Марти сигурно си е мислел, че Антъни едва ли ще се осмели да направи нещо.

— Дватамата бяха ли приятели?

— Около Марти винаги се навъртат много хора. Обаче според мен никога не е имал приятели. Всички се страхуваха от него.

— Тогава какви са били отношенията им?

Тя продължи да гледа с немигащ поглед някъде покрай мен, сякаш не бе чула въпроса ми, после бавно завъртя глава и го фокусира върху мен.

— Теб страх ли те е от Марти?

— Не.

Погледа ме още малко, без да отмества взор от очите ми, после бавно кимна.

— Да, може би наистина не те е страх — промълви с все още вперен в мен поглед и след малко добави: — Марти и Антъни бяха сключили някаква сделка.

— Знаеш ли каква е била тази сделка?

— Не.

— Имаше ли Джино нещо общо с нея? — попитах.

— Не мисля.

— Предполагам, че сделката вече е развалена.

Биби кимна.

— Ако Марти те намери тук, какво ще стане? — продължих с въпросите.

— Ще убие Антъни. Вероятно с голи ръце. Много обича това. А мен ще заведе у дома, ще ме спуска от бой и всичко ще тръгне постарому. Само дето оттук нататък ще ме бие още по-жестоко.

— Значи трябва да се погрижим това да не стане — заключих. — Антъни може ли да му се опре?

— Боже господи, не, разбира се! — Погледна ме изненадано, за първи път проявявайки някакво зачатие на емоции. — Никой не може.

— Все някой ще може — казах равнодушно. — Обичаш ли Антъни?

Тя отново горчиво се засмя:

— Повече от Марти.

— Значи той е далеч над него — позволих си да коментирам аз.

— Беше. Но сега всичко отиде по дяволите. — Биби отново се върна към монотонния си глас. — Той трябва да разбие банката или там каквото е намислил да прави, ние стоим тук, докато това стане, и

ето че изведнъж тъпата му жена се появява, убиват я, а Марти ще чуе за нас и ще разбере, че съм тук, и...

Сви рамене.

— А може би не — казах.

— Няма *може би не* — поклати глава тя. — Не можеш да го спреш. Той ще ме намери и ще направи онова, което е намислил, и никой не ще му попречи. Никой не може да го спре.

— Аз вероятно мога.

Тя поклати глава и продължи бавно да я клати, без да спира — наляво, надясно, наляво, надясно. Сълзи набъбнаха в очите ѝ и закапаха по бузите. Сведе глава и вече не виждах сълзите, а само едва потрепващите рамене. Протегнах ръка през масата и я сложих върху нейната. Биби не помръдна, само главата ѝ продължаваше да се поклаща ту наляво, ту надясно, а раменете ѝ потрепваха неравномерно. Май не ми вярваше.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Седях на бара, пиех сода, гледах играещите и си мислех за една поема на Киплинг... нещо за това да заложиш всичко, което имаш, в един-единствен залог, да го изгубиш, след което да станеш и да си тръгнеш с усмивка на уста. *Твоя е Земята и всичко в нея, и — нещо много по-важно — ти ще си Мъж, момчето ми.* Киплинг обаче никога не е бил във Вегас. Седях и пиех сода, защото напоследък да пия бира през деня означаваше веднага след това да ми се приспи.

Никак не ми се искаше да седя посред бял ден на бара, да пия сода и да си мисля за поезия. Но нищо друго не ми идваше наум, пък и само по този начин можех да държа Антъни Мийкър под око, докато той самият оплакваше скоропостижната кончина на съпругата си на масата за блекджек. Знаех, че Джулиъс ще се появи всеки момент, за да отведе дъщеря си у дома. Досещах се, че и Марти Анъхийм също няма да закъснее с появата си и с твърдото желание да изясни семейното си положение. Ласвегаските ченгета щяха да се опитат, но можеше и да не хванат този, който е убил Шърли. Хоук щеше да се опита, но можеше и да не види нито едно познато лице в „МГМ Гранд“, което би обяснило защо Шърли си е записала телефонния му номер.

Чудех се дали да се считам все още на работа. Въпросът за връщането на Антъни при съпругата му вече не важеше. Това убийство обърка доста сметки. И ако Джулиъс наистина е искал да намеря Антъни, преди да се е разчуло, че той му е задигнал известна сума пари, беше вече късно и това май именно бе част от обърканите сметки. Чудех се дали тези задигнати пари не са част от сделката на Антъни с Марти Анъхийм. Посещението на Джино в кантората ми ме наведе на мисълта, че нещо между него и Марти куца.

Пъхнах еднодоларова монета в покермашината на бара и спечелих десет долара. Разсеяно ги сложих обратно в автомата и ги изгубих. Не защото обичах да играя. Хазартът в повечето случаи ме отегчаваше. Просто нямах какво да правя, а и не исках, като ходя, в джоба ми да дрънчат монети. Така постепенно успях да се отърва от

около тридесет долара. Барманът ме попита дали не искам още монети.

— Не, благодаря — отвърнах. — Трябва първо да изчакам да се успокои сърцебиенето ми.

Той бръкна под бара и извади още една сода, която тропна пред мен.

— За сметка на заведението — каза. — За това съм тук. Да помагам на хората да успокояват нервите си след тежка загуба.

— Страхотен подход към работата — кимнах аз и в същото време Хоук се намести на табуретката до мен.

Барманът отпрати поглед към него. Хоук поклати глава.

— Марти Анъхийм — каза ми кратко.

— В „Гранд“?

— Да. Оня ситният, дето беше опашка на Антъни, е с него.

— Чудесно — рекох. — Това отговаря на един въпрос.

— Ченгетата разбрали ли са в кой хотел е отседнала Шърли?

— Не — отвърнах. — Тази сутрин се обадох на Ромеро. Доколкото могат да кажат, тя не се е регистрирала никъде.

— Тогава къде е багажът ѝ?

— Ромеро вика, че може изобщо да е нямала багаж.

— А той някога пътувал ли е с жена? — попита Хоук без интерес.

— И аз го питах същото. Призна, че повечето пътуват с багаж.

— Тогава къде е?

— Не знаят. Според тях, убиецът го е откраднал.

— Да открадне багажа на жена? — обърна поглед към мен Хоук. — Ти познаваш Шърли. Тя би ли помъкнала багаж?

— Да, както и Сюзън го бе помъкнала.

— Значи нашето момче изнасилва жената — започна да разсъждава Хоук. — После я удушва, грабва чантичката ѝ, три-четири парчета багаж и хуква да бяга.

— Или — вметнах — я изнасилва, убива я другаде и след това я занася на някакво пусто място, където я изхвърля.

— Заедно с визитката ти — додаде Хоук, — освен ако тя не я е стискала в безжизнената си ръка и той не е забелязал.

Отпих от содата. Песента на автоматите не секваше нито за миг. Във Вегас няма ден, няма нощ. Казината нямат прозорци, по стените

няма часовници, всичко работи денонощно, няма последно предупреждение. Само ако излезеш навън, за което тук има съвсем малко причини, или седнеш до прозореца на хотела да чакаш вулкана да изригне, тогава разбираш кога е ден, кога е нощ.

— Искал е да попречи на идентифицирането на тялото — казах аз.

— Тъхъ.

— И е преодолял доста трудности, докато го направи.

— Тъхъ.

— Което означава, че могат лесно да го свържат с нея, ако разберат коя е. Иначе защо ще си дава този труд?

— Което пък значи, че пръстът на подозрението сочи към Антъни — заключи Хоук.

— Или Марти Анъхийм — добавих.

— Марти не е свързан с нея по никакъв начин.

— Защо тогава намират у нея визитката ми с номерата на „Мираж“ и „МГМ Гранд“, написани на гърба ѝ? — попитах го аз.

— Дадоха ли ти някакво по-точно време за смъртта? — не обърна внимание той на коментара ми.

— Ченгетата не са успели да го уточнят. Може да е станало през цялата нощ до момента на намирането ѝ.

— Бях с Антъни до четири и петнайсет — каза Хоук.

— А приятелката му казва, че бил с нея през цялата останала част от нощта.

— Може да лъже.

— Може. Тя е съпруга на Марти Анъхийм.

Хоук втренчи поглед в мен, което за него бе най-силният израз на изненада, който съм виждал.

— А Антъни има ли си предсмъртно желание? — попита ме най-накрая.

— Между него и Марти Анъхийм е имало някаква сделка.

— Включва ли тя госпожа Анъхийм?

— Не, той е избягал с нея по-късно и доколкото мога да преценя, премятайки Марти.

— Действай по-бързичко с Антъни, защото всеки момент ще се набута в краката на коня.

— И по-нежно — добавих.

— Той как е?

— Де да го знам — отвърнах. — В момента сигурно брой и прогресивно вдига мизата.

— Брой колко пъти е загубил от последното залагане ли?

— Сигурно нещо такава. — Вдигнах рамене. — Не съм изучавал техниката му.

— Абе ще намери начин да загуби, бъди сигурен — каза Хоук. — Който премята Марти Анъхийм и бяга с жена му, значи знае как да губи.

Отпих от содата. Освежаващо. Хоук бе отправил разсеян поглед към Антъни Мийкър, седнал в другия край на залата, на масата за блекджек. Днес той бе облечен с черен блейзър и бяла копринена риза като преуспяващ спортен съдия.

— Ченгетата още ли се придържат към версията за случайно изнасилване и убийство? — попита лениво Хоук.

— Съмнявам се. Наистина не обичат много да задълбават, обаче Ромеро не ми изглежда никак глупав. Разбира се, шансът им да разберат нещо повече ще нарасне много, ако им кажа всичко, което знам.

— А защо не го направиш?

— Старая се да защитя клиента ни — отвърнах. — Освен това искам да разбера кой на кого какво е сторил, преди да светна лампичката на ченгетата.

— А кой ни е клиент? — извърна поглед той към мен. — И защо още работим за него? Шърли е мъртва и Джулиъс знае къде е Антъни.

— Е, не можем да позволим на Марти Анъхийм да си развява байрака тук — промърморих неохотно.

— Защо пък не?

— Жена му избягала с Антъни, защото Марти я биел — натъртих аз.

— Ти какво, да не си изненадан, че Марти Анъхийм бие жена си?

— Ако я намери тук, не само ще я набие, ами ще я пребие — казах с равен глас.

— Значи сега работим за нея — заключи Хоук.

— Не ни е наела — уточних. — Но някак си й намекнах, че няма да позволим Марти да я хване.

— Е, как няма да го направиш — все така лениво отбеляза Хоук.
— Сигурно е изглеждала тъжна и хубава, с мокро от сълзи лице, и ти така си се разнежил, та си я уверил, че ха Марти се е мярнал насам, ха сме му показали кон боб яде ли.

— Е, не точно така — рекох.

Хоук махна на бармана и си поръча чаша шампанско.

— Марти Анъхийм — промълви замислено — е най-голямата гадина, която съм срещал. Ако е без ръце, ще прегризе на човек гърлото.

Не казах нищо.

— Марти Анъхийм — повтори той тихо, клатейки бавно глава.

Свих рамене.

Шампанското пристигна. Хоук изпи половината наведнъж и с останалото вдигна на здравица към мен.

— Често пъти си ми вдигал кръвното — каза, — ама, мамка му, с теб човек никога не сучае!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бях в стаята си и четях новата книжка на Саймън Шама за ландшафти, когато ми се обади Антъни.

— Спенсър — каза без всякакво предисловие, — качи се при мен.

— Нещо много ми се правиш на началник, Антъни. За човек, който не ми плаща...

— За бога, Спенсър! — едва не се развика той. — Джулиъс е тук.

— При теб?

— В хотела. Обади ми се по вътрешния телефон, обаче аз не му казах в коя стая съм.

— Какъв му беше гардът?

— Какво?

— Как се държеше?

— Каза, че ще ме убие.

— О! — възкликнах. — Ама че гард.

— Затова намери Хоук и си докарайте задниците тук — каза Антъни.

Рекох да пооцветя картинката с малко черен хумор.

— А знаеш ли, че и Марти Анъхийм е в града? — попитах с безразличие.

— Марти?

— Аха. Отседнал е в някой от хотелите по „Стрип“.

— Божичко! — успя само да каже Антъни.

Гласът му трепереше. Чух как някой заговори в стаята и след това прозвуча гласът на Антъни — приглушен, сякаш бе притиснал слушалката с длан, но все пак достатъчно ясен, за да чуя как казва, че Марти е тук, а след това вече съвсем ясно:

— За бога, Биби! — Сетне към мен: — Двамата с Хоук казахте, че ще ме пазите. Веднага трябва да дойдете тук.

— Стой си в стаята — отвърнах. — Ще наминем.

Когато след малко двамата се качихме, Антъни пиеше скоч от ниска чаша с дебело дъно. Беше съблякъл самото си, а тъмносинята му риза бе разкопчана почти до пъпа. Ръкавелите ѝ също бяха свалени. Биби седеше на дивана, свила крака пред себе си, сгушена в ъгъла му като момиченце.

Беше боса, облечена в дънки и бяла тениска.

— Казвай сега какво става с Джулиъс — обърнах се към Антъни.

— Майната му на Джулиъс! — изръмжа той. — Къде е Марти Анъхийм?

— В „МГМ Гранд“ — отвърнах.

— Откъде знаеш?

— Видях го — обади се Хоук.

— А сигурен ли си, че е отседнал там?

— Вероятно — сви рамене партньорът ми. — Тъкмо излизаше от асансьора, като го видях.

— Може да е бил на гости на някого — каза Антъни.

— Може — кимна Хоук.

— Каква е разликата? — намесих се. — Отседнал е някъде и толкоз. Важното е, че е във Вегас.

— Да, да. Разбира се. Точно така. Каква е разликата! Не си го виждал тук, нали?

Хоук поклати глава.

— Давайте сега едно по едно — продължих аз. — Доколкото сме наясно, Марти не знае къде си отседнал. Джулиъс обаче знае. Така че кажи за него.

— Макар че, според теб, Марти е дошъл тук да търси мен — погледна ме изпод вежди Антъни.

— Търсен мъж си, какво да се прави — подхвърлих аз. — Кажи сега за Джулиъс.

— Уф, боже! — въздъхна Антъни.

Допи скоча, приближи се към кофичката с лед на масата, сложи шепа кубчета в чашата и си наля още. Биби продължи да ни гледа безучастно, надничайки над плътно прилепените до носа ѝ колене. Хоук се бе подпрял на стената до вратата. Аз чаках, застанал прав срещу Биби. И както стоях, я потупах леко по коляното. Баща ми често го правеше едно време — просто минаваше и ме потупваше леко по коляното, без да казва нищо. Антъни отпи от скоча си.

— Джулиъс мисли, че аз съм виновен за смъртта на Шърли — каза той.

Кимнах.

— Вика, че ако не съм бил избягал, днес тя щяла да е жива — продължи.

Пак кимнах.

— Виж какво, много кофти, че е убита, но няма да седна да рева сега... ако разбираш какво искам да кажа... Не беше Мелани Грифит или нещо такова. Трябваше да се чупя от нея. Искях да почна отначало.

— Може и ти да си я убил — върнах го аз в релсите.

— Бях в стаята с Биби, сам я попита.

Отново я потупах по коляното.

— Тя може да е излъгала, за да те защити.

— Ако съм я убил, сега щях ли да седя тук и да чакам?

— Мислиш, че си в безопасност — казах аз. — Седиш тук, печелиш, системата ти работи, ала ето че изведнъж се появява тя, готова да ти попречи. И ти я убиваш.

— За бога, двамата с оня там — посочи той с палец през рамо — не трябваше ли да ме пазите?

— Джулиъс заплашва ли те? — попитах.

— Да. Вика да се смятам за мъртъв.

— Сам ли беше?

— Отде да знам, по дяволите, нали говорих по телефона! — раздражено изръмжа Антъни и отпи от скоча.

— Вероятно не е бил сам — казах.

— Вероятно не — промърмори и Хоук.

— И така — въздъгнах. — Какво ще правиш сега?

— Кой, аз? — изненада се Антъни.

— Да, ти — кимнах. — Или, ако ме извиниш за израза, задникът ти. Предполагам, трябва да му набутаме нещо вътре, за да ти дойде наум как да го спасиш.

— Колко искате, за да ги премахнете?

— Ги?

— И двамата. И Джулиъс, и Марти.

— А Джино Фиш? — подсказах му. — Нямах ли нещо и от неговите пари?

— Не знам. Това беше в частта на Марти и...

— Частта от какво? — прекъснах го аз.

— От сделката ни. Ще ти разправа за това друг път. Първо трябва да се отървем от непосредствената заплаха.

— Като я застреляме — довърших вместо него.

— Да. Вие, пичове, сте добри. Чувал съм за вас. Десет хиляди на глава. В брой.

Погледнах към Хоук.

— На глава — рече той.

— Не е лоша идея — замислено казах аз. — Но може да ни стане навик. Да трепем всеки, който те ядоса.

— Не, не — скочи разгорещено Антъни. — Само тия двамата. Искате повече от десет на човек? Няма проблем. Мога да ги осигуря. Само кажете колко, аз знам какво да правя.

— Този вариант ще го сложим настрана като резервен — спрях порива му аз, — докато поговорим и с другата страна.

— Да поговорите? — Антъни втренчи невярващ поглед в мен.

— Да. Двамата с Хоук ще отидем да си поприказваме с Джулиъс и да видим какво е решил да прави. После сигурно ще намерим Марти, ще разберем и той какво е намислил, а след това ще дойдем при теб и ще ти кажем.

Антъни жадно отпи от скоча, сякаш беше успокоително.

— Да поговорите? — невярващо повтори той. — Да поговорите, мамка му! С тези хора не може да се говори, за бога! А си тръгнал да говориш с тях, а са те пречукали! И тогава къде отивам аз? А?

— Хубаво е човек да знае, че някой има нужда от него — промърморих.

Биби седеше на мястото си, без да помръдне. Очите ѝ като че ли ставаха все по-големи и по-безжизнени.

— Ти какво мнение имаш по въпроса? — попитах я.

— Никакво — отвърна тя. — Мога единствено да седя тук и да чакам мъжете да направят каквото са решили. Това мнение ли е?

— Можем да те измъкнем от целия този хаос — казах. — До един час да те качим на някой самолет и...

— Закъде? — прекъсна ме тя.

Не отговорих. Разбрах, че въпросът е риторичен.

— Ще стои тук — обади се Антъни.

— Ще прави каквото иска — отсякох.

— Ще стоя тук — каза Биби.

Гласът ѝ бе тих и безжизнен. Единствено думите го изпълваха със съдържание.

Кимнах:

— Добре. Стой тук и не мърдай. Никой не знае с точност къде си. Тук има две врати. Тази и другата към спалнята. Затвори вратата към спалнята и я заключи. Ще влизаш в нея само откъм хола. Винаги ще надничаш през шпионката. Никакво обслужване по стайте. Никаква поща. Никакви камериерки. Изобщо никакви хора, освен мен и Хоук. Ако нещо стане, обаждаш се на охраната на хотела.

— Ама ти даже не знаеш къде е стаята му — почти изплака Антъни. — Може изобщо да не е отседнал тук. Как ще го намериш?

— Той ще ме намери — отвърнах. — Технически погледнато, още е мой клиент.

— Ти ще ме продадеш на Джулиъс — простена Антъни обречено. — Ще ме оставиш да седя тук и ще ме изтъргуваш като някаква подвижна мишена.

— Можеш да се обадиш на ченгетата — вдигнах рамене аз.

— Вас, пичове, ви е страх — писна Антъни. — И не искате да си признаете. Това ви е проблемът, нали? Вие сте пъзльовци.

— А може би няма да е зле да го гръмнем — обади се от вратата Хоук. — И да вземем десетте хиляди от Джулиъс.

— По дяволите! — продължих аз мисълта му. — Можем да вдигнем мизата два пъти. Да вземем десет от Джулиъс и десет от Марти.

— Хей — намали Антъни децибелите. — Не се бъркайте бе! Тук става въпрос за живот и смърт.

— Че то не е ли винаги така? — рекох.

Потупах Биби още веднъж по коляното и се отправих към вратата.

— Ще те държим в течение — подхвърлих на излизане.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато двамата с Хоук влязохме в моята стая, стори ми се, че из нея още се носи едва доловимият аромат от парфюма на Сюзън, но това като че ли беше само пристъп на носталгия.

Лампичката на телефона ми мигаше.

— Търси ви някой си господин Вентура. Моля, обадете се в стаята му.

Хоук се усмихна и стреля по мен с показалец.

Джулиъс бе наел няколко стаи в другото крило без изглед към вулкана. Зачудих се дали знае, че там не е А-категория. Трудно бе да се каже. Сигурно имаше гости с по-добър изглед към вулкана от мен, които да си мислят, че и аз не съм в А-категория. Апартаментът му беше по-голям от моя, но все пак по-малък от щата Деллауер. Един дебел тип на име Стив, когото бегло познавах, ни въведе вътре. Бе по риза и на дясното му бедро висеше 9-милиметров глок. В хола имаше още четирима мъже — всички по ризи и до един въоръжени. Сред тях бе и Джеки, шофьорът на Шърли. Кимнах му. Той също кимна в отговор. На дивана бе подпряна пушка помпа. Ниската масичка бе затрупана с остатъци от обяд, същото беше положението и с количката за обслужване по стаите. В ъгъла на масичката стърчеше бутилка червено вино.

— Джулиъс ни е търсил? — казах, без да се обръщам към никого специално.

Хоук отново се облегна на стената до вратата. Нищо особено нямаше в начина, по който стоеше облегат там, но въпреки това от него някак лъхаше заплаха.

— Вътре при госпожата е — осведоми ни Стив. — Тая работа с Шърли много я раздруса.

— Сигурно — кимнах. — Може ли да му кажеш, че сме дошли?

Стив влезе в една от стаите и се забави съвсем малко. Четиримата седяха и ни гледаха. Никой не каза и дума. Стив излезе.

— Джулиъс ви вика да влезете.

Двамата с Хоук минахме покрай него и влязохме. На леглото, несъбула обувките си, лежеше възрастна жена, облечена в черно от глава до пети. До нея на леглото бе седнал Джулиъс. На нощното шкафче имаше кофичка за лед, до половината пълна с вода. Джулиъс натопи една кърпа в нея, изстиска я и внимателно навлажни лицето на жена си. Лицето ѝ, макар и освежено от студената вода, беше бледо, а очите — зачервени и подпухнали. Имаше гъсти вежди и месест, ясно очертан нос. Ръцете ѝ почиваха на корема и късите дебели пръсти механично прехвърляха зърната на броеница, макар и устните ѝ да не потрепваха в безмълвна молитва.

— Не иска да се отделям от нея — каза Джулиъс.

— Няма нищо, и тук е добре — отвърнах.

Жената отвори очи и насочи към мен и Хоук разфокусиран поглед.

— Не ви познавам — промълви тя с усилие.

— Работят за мен, Айрис — тихо я успокои Вентура.

— И цветнокожият ли?

— Да.

— Познавахте ли Шърли? — попита тя.

— Да — отговорих.

— Мъртва е, знаеш ли?

— Знам — кимнах съчувствено. — Съжалявам.

— А ти познаваше ли я? — премести тя мътния си поглед върху Хоук.

— Да, мем — отвърна той почтително. — Съжалявам за непоправимата ви загуба.

— Да — изхлипа тя. — Ужасна загуба.

Стаята потъна в тишина. Възрастната жена отново затвори очи и веднага след това изпод клепачите ѝ бликнаха сълзи. Седнал до нея, Джулиъс отново избърса лицето ѝ с мократа кърпа. После я пусна в кофичката, взе ръката ѝ и я погали.

— Дойдохме да си я приберем — обърна се той към мен. — Знаеш ли кой го е направил?

Гласът му прозвуча като глух тътен, сякаш някъде далеч под нас преминаха гръмолящите вагони на подземно метро.

— Не — отговорих кратко.

— Хоук?

— Не — отвърна и той.

— Знаете ли къде е Антъни Мийкър?

— Да — рекох.

— Кажете на Стиви — нареди също тъй кратко Джулиъс. — А след това се приберете у дома.

— Може ли да поговорим? — попитах меко.

— Няма за какво да говорим — отрязва ме Вентура.

— Не, има.

— Не, няма! — повиши глас леко той. — Не знам дали лично го е направил. Но той избяга от нея. Ако не беше го сторил, тя нямаше да дойде тук. И сега щеше да е жива.

Докато говореше, ръката му нежно галеше ръката на жена му.

— Ти знаеше ли, че между него и Марти Анъхийм е имало нещо?

— Имало-нямало, без значение е. Това е бизнес, кръв. Ясно ли ти е?

— Нищо ли не знаеше за играта между него и Марти? — настоях аз.

Възрастната жена на леглото отвори очи. Гласът ѝ изскриптя глухо между едва размърдалите се устни:

— Няма да говорите за работа! Дъщеря ми е в моргата.

— Няма, Айрис — побърза да я успокои Джулиъс. — Никаква работа.

— Остана само едно нещо и то е да го убиете — продължи тя.

— Да — отвърна съпругът ѝ, без да спира да гали ръката ѝ.

Вдигнах поглед към Хоук. Той поклати глава. Кимнах.

— Ще го намерим и без вас — каза Вентура. — Но ако искате да ни спестите малко време, кажете на Стиви.

— Добре — отвърнах.

— Стига си говорил за работа, Джулиъс — промърмори Айрис. — Просто го убий.

Той протегна ръка, нежно затвори очите ѝ с пръсти и тихо рече:

— Опитай се да подремнеш.

Двамата с Хоук излязохме. Спрях се в хола и поговорих със Стив. След това той отиде до един от шкафове, измъкна отвътре куфарче, извади шепа стодоларови банкноти и ми даде част от тях.

Сгънах ги и ги пъгнах в джоба на панталоните си, без да ги броя.
После си тръгнахме.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

По телефона в гласа на Сюзън звучеше същият намек за обещание, както и ако бе пред мен.

— Обади ми се някакво ченге от Лас Вегас. Питаше дали си бил с мен в нощта преди да си тръгна.

— Да. Намерили Шърли Вентура мъртва и визитката ми била до нея.

— Божичко! Казах му истината, като предположих, че ако си искал да отговоря друго, щеше да ми се обадиш предварително.

— Честността е най-доброто решение — заявих.

— В повечето случаи — уточни Сюзън. — Кога си идваш?

— Защо винаги се получава така — казах аз, — че и най-простият ти въпрос относно най-обикновено нещо е изпълнен с бог знае от какво предизвикано вълнение?

— Може би това зависи повече от слушателя, отколкото от говорителя.

— Говорителя ли?

— Не забравяй, че все пак имам университетска степен — отвърна Сюзън.

— Разбира се. Индуктивно мислене, а?

— Да. Попитах само: „Кога си идваш?“ Нищо повече.

— И намеците, които усетих, са продукт на моето мислене, а не на твоето, нали?

— Разбира се. Кога си идваш?

— Ами... какво да ти кажа? От вчера съм свободен като птичка. Джулиъс ми плати.

— Значи вече нямаш клиент.

— Така е.

— Но?...

— Ами... Джулиъс обвинява Антъни за смъртта на Шърли и иска да го убие. Освен това Марти Анъхийм е тук и също може да поиска да очисти Антъни. Може да убие и Биби.

— Биби?
— Съпругата на Марти. Тя е тук с Антъни.
— Боже господи!
— Аха. И още нещо се заформя, но не мога да разбера какво точно.
— Мислиш ли, че Антъни е убил жена си?
— Убийството е извършено по доста зверски начин. Изнасилена е и е удушена с голи ръце, след което е захвърлена чисто гола на едно пусто място.
— А според теб Антъни не е способен на подобно деяние?
— Не ми изглежда да е в негов стил.
— И все пак прилича на престъпление, направено в пристъп на гняв. Изнасилване и удушване с голи ръце.
— Или на убийство, извършено така, че да прилича на такова.
— Извършено от кого?
— Когато е налице зверско убийство и Марти Анъхийм се навърта наоколо, винаги си струва да предположиш, че той може да го е извършил.
— Защо?
— Не знам.
— Обаче не искаш да се прибереш, без да си разбрал?
— Да.
— Освен това не ти се ще да изоставиш очарователната Биби на произвола на съдбата.
— Да.
— Разбира се — каза Сюзън. — А Хоук иска ли да остане?
— Не знам — отвърнах.
— Дано да остане. Чувствам се по-добре, като знам, че е с теб.
— И аз така се чувствам, по дяволите.
— Но ще останеш, независимо от това дали той ще бъде с теб или не, нали?
— Да.
— Тогава кога ще си дойдеш?
— Липсваш ми — отвърнах аз. — Ще си тръгна веднага щом мога.
— Добре. — Гласът на Сюзън отново прозвуча по същия начин.
— Защото, когато си дойдеш, смятам да проуча въображението ти.

— Индуктивно мислене, а?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Оставих Хоук в стаята на Антъни, за да не допусне Джулиъс да влезе вътре, и закрачих бавно по „Стрип“ към „МГМ Гранд“ в ялната слънчева утрин. Температурата беше някъде около четиридесетте и потта по челото ми се изпаряваше още щом избиеше по кожата ми. Движението по улицата бе доста натоварено от горе-долу еднакъв брой лимузини и пикапи. Тротоарите бяха пълни с млади жени с огромни прически и мъже с огромни шкембета, увиснали над дънковите им къси гащи. Независимо от яркото слънце, неоновите светлини продължаваха да избухват с безшумните си експлозии, като че ли беше посред нощ. Право пред мен, сякаш изникнал изведнъж от пясъците, се извиси зеленият силует на „МГМ Гранд“. Истински смарагд.

Имах намерение да потърся Марти Анъхийм. А след това да поговоря с него. За създалата се ситуация. Или за каквото там дойде. Просто защото нямах ни най-малка представа какво става и не се сещах какво друго да правя.

Влязох в просторното фоайе, изпълнено с монотонния шум от автоматите. Вътре бе поне с двадесет градуса по-хладно. Минах покрай изложбата „Магьосникът от Оз“ в предната част на фоайето и заех позиция, откъдето да виждам асансьорите за гости. Разбира се, възможно бе Марти да е отседнал в друг хотел и да е идвал тук да посети някого. Според списъка на ласвегаските ченгета, той не се бе регистрирал с името си, така че нямаше никакъв начин да разбере каква е истината. Не ми оставаше нищо друго, освен да стоя тук и да чакам да се появи. Или да не се появи. Или пък да настъпи Второто пришествие.

Казиното в МГМ изглеждаше по-голямо и по-претърпкано от това в „Мираж“. По-шумно и по-помпозно. Хора в ризи с къси ръкави и бермуди сновяха непрекъснато покрай автоматите, трупаха се около масите за игра, почтително се нижеха покрай статуите на „Магьосникът от Оз“, тълпяха се покрай баровете, лениво дъвчеха в ресторантите. Никой от тях обаче не беше Марти Анъхийм. Погледнах

часовника, предполагайки, че са минали два часа. Но бяха изтекли само двадесет минути. Вдясно от мен, на една от масите за покер, над равномерния шум от машините се извисиха възбудени възгласи. Големият удар. Опитах се да стоя, пренасяйки тежестта ту на единия, ту на другия крак. Да убивам времето. Да поработя върху равновесието си. По този начин, ако намерех Марти и той ме гръмнеше в корема, може би нямаше да падна веднага. Времето минаваше. Реших да разнообразя упражненията си, като се надигам на пръсти. После се заех да изправам стойката си, като облягах гръб плътно в стената. След това започнах ритмични упражнения, като притисках дланите си една в друга или в стената. Разкърших врат. После раменете. Преплетох пръсти, обърнах ръце с дланите навън, разкърших и бицепсите. Запитах се дали да не направя и няколко лицеви опори, но ми дойде наум, че хората ще ме зяпат. Погледнах часовника си. Започнах да броя жените, които влизаха или излизаха от асансьора и с които бих си легнал. Тия, които само минаваха, не влизаха в бройката. След около четиридесет минути цифрата се оказа по-ниска, отколкото би била едно време. Ако бях на седемнадесет, бройката щеше да се изрази само с една дума — всяка.

Малко преди дванайсет, когато се бях заел отново с набирания на пръсти, дребният тип с панамената шапка излезе от асансьора от лявата ми страна и мина покрай мен.

— Хей! — подвикнах полугласно.

Той спря, обърна се бавно и отправи поглед към мен изпод периферията на панамата. Очите му бяха съвсем близо до големия нос.

— На мен ли говориш?

— Аха. Къде е Марти?

— Кой Марти?

— Марти Анъхийм, който ти плати да следиш Антъни Мийкър.

— Гледай си работата — изръмжа дребосъкът.

После се извърна да върви. Аз обаче протегнах ръка и го хванах за десния лакът. Той замръзна на половин крачка и бавно извърна глава към мен. Каза само:

— Не ме докосвай!

— Искам да се видя с Марти — настоях.

Той не направи опит да си дръпне ръката. Стоеше, без да помръдне, и очите му не се отклоняваха от моите.

— Марти също може да иска да се види с мен — продължих. —
Защо не отидеш до някой вътрешен телефон да го извикаш? Кажи му,
че съм видял жена му.

Дребният продължаваше да ме гледа, без да помръдне. Все още
не пусках ръката му.

— Добре — каза накрая. — Ще му се обадя.

Пуснах дясната му ръка. С мълниеносно движение той я пъкна
под сакото си и я извади, стиснал оксидиран пистолет с къса цев, която
веднага се заби в корема ми, но така, че отстрани не се виждаше нищо.

— Какъв е тоя пищов? — попитах го.

— Ако още веднъж ме докоснеш — тихо каза той, без да ми
обръща внимание, — ще се наложи да дишаш през пъпа си.

— Бре, че бърз момък!

— Гледай да не го забравиш — допълни той, докато с леко и
незабележимо движение скри пистолета.

— И така, какъв е? — попитах го отново.

— Кое?

— Пищовът. Заприлича ми на малък колт.

— Точно такъв е. Хиляда деветстотин деветдесет и първа. А-
едно компакт.

— Четиридесет и пети? — учудих се престорено.

— Да. С шест патрона.

— Добро оръжие — кимнах.

Той ме изгледа непроницаемо и все със същия тих глас
промълви:

— Добро като ръката, която го държи.

— Разбира се — съгласих се. — Иди да се обадиш на Марти.

Направи го.

Над „Стрип“ има пешеходен надлез, за да нямат хората от
другата страна никакви проблеми, ако решат внезапно да се доберат до
МГМ и да пропилят някой и друг долар в казиното. Двамата с Марти
се срещнахме точно в средата му. Бе облечен в син копринен костюм и
светлосиня копринена риза, закопчана догоре.

— Окей, Бърни — обърна се той към дребния, — иди да се
поразходиш.

— Ще се навъртам наоколо, Марти — отвърна му оня, отдалечи
се на няколко метра от нас, облегна се на перилата и ни загледа оттам.

— Печено момченце — отбелязах.

— Бива го в стрелбата — каза сухо Марти. — Ти си се виждал с жена ми?

— Аха.

— Къде е?

— А къде мислиш, че е?

— Ти к'во, игрички ли ще си играеш с мен?

— Естествено — отвърнах. — Мъча се да науча какво знаеш, без да ти дам възможност да схванеш с какво разполагам аз. Разбра ли?

— Виж сега к'во знам, задник такъв. Дойдох тук да говоря с теб. Вместо да те хвърля долу на улицата, без да ми мигне окото.

— Е, чак пък.

— К'во, мислиш, че не мога ли?

— Марти — казах спокойно. — Плаша се от теб толкова, колкото и ти от мен. Един от нас явно бърка, ама точно сега ли трябва да видим кой?

— Ти ме повика, приятел.

Кимнах. Мислех усилено какво да му кажа. Тъй като изобщо не знаех какво става, изборът ми бе крайно ограничен. Прибягнах до едно от правилата на Спенсър. Когато се съмняваш в нещо, казвай истината. Правилото беше чисто ново и тъкмо сега му беше времето да видя дали дава резултати.

— Жена ти е с Антъни Мийкър — изтърсих аз.

— А стига бе! — изгледа ме подигравателно Марти. — Мислех, че ще чуя нещо, дето не го знам.

— А знаеш ли къде?

— В „Мираж“ — отвърна той.

— А знаеш ли, че и Джулиъс е там?

Този път Марти не каза нищо.

— Има намерение да убие Антъни — продължих напосоки аз.

— Няма да е зле да побърза.

— Дъщерята на Джулиъс — Шърли, беше убита в неделя — казах. — Ченгетата я намерили захвърлена в едно празно място малко по-нататък по „Стрип“.

— Така ли?

— Джулиъс е много разстроен — не се отказвах. — Обвинява Антъни.

Марти мълчеше. Под нас непрестанно се точеха коли и в двете посоки. Малко по-нататък път №15 също бе претоварен от камиони и коли, поели на запад — към Калифорния, на изток — към Юта, а на северозапад — към Аризона.

— Останах с впечатление — продължих с импровизациите, — че вие двамата с Антъни сте въртели някаква мръсна игричка.

— Онова малко лъжливо копеле ли ти каза?

— Останах с такова впечатление.

— Тъпотии.

— Тогава защо си тук?

— Дойдох да го убия и да си взема жената.

— Той нищо не ти е направил — рекох. — Тя, да.

— Няма значение кой к'во е направил. Той е мъртъв. Тя се прибира с мен.

— А ако не иска да се прибере?

— Ще се прибере.

— Или?

— Няма *или*. Прибира се.

— И ти ще й простиш — заключих аз.

— Прощката да върви на майната си! Няма нищо общо с т'ва. Тя тръгва с мен и толкоз. Т'ва е.

— А може и да не тръгне — казах аз.

— Ти ли ще ми попречиш? — впери поглед в мен Марти.

— Ти ли уби Шърли Вентура?

— Защо, по дяволите, ми трябва да я убивам?

— Каква сделка сте сключили с Антъни?

— Никаква сделка не съм сключвал с него, задник такъв. Той събираше пари за Джулиъс и част от тях предаваше на Джино.

— Чрез теб ли?

— Всичко за Джино минава през мен — натърти той.

— За да можеш да обираш каймака — допълних.

— Т'ва го е правел Антъни.

— Биби обаче разправя, че двамата с Антъни сте били комбина.

— Лъжеш, тъпако — изръмжа Марти. — Биби и понятие си няма от моята работа.

— Разправя още, че ти си я запознал с Антъни — продължих да хвърлям реплики на тъмно. — Вика, че избягала с него, за да се отърве

от теб. Казва, че си свиня.

Залагах на възможността да го ядосам до такава степен, че в гнева си да изтърси нещо. Но явно не даваше резултат. Марти не каза нито дума. Само замахна. Част от секундата по-рано разбрах какво ще стане, но успях само да подпра крак здраво към перилото. Юмрукът му намери точно дясната ми скула, накара ме да отхвъркна назад и едва не ме просна по гръб. Здравата удряше тоя мръсник. Ако не бях се подпрял с крак на перилото, като нищо щеше да ме прехвърли през него долу на улицата. В главата ми гръмнаха хиляди камбани. Пред очите ми притъмня и няколко секунди не виждах нищо. Ако не се бях хванал за перилата, щях да се свлека.

— Писна ми от теб, Спенсър! Разбра ли сега? Ако те видя още веднъж около мен, ще те размажа от бой.

Камбаните в главата ми бавно затихваха. Държах се за перилата, докато зрението ми се избистри, краката ми отново стъпиха здраво на земята и коленете ми спряха да се подгъват. Ако се сбиех с Марти Анъхийм, губех всякакъв шанс да разбере какво става.

Затова стиснах зъби и процедих:

— Не тук, Марти. И не сега.

Той вдигна ръка на височината на рамото си и насочи пръст към мен.

— Предупредих те — каза, обърна се и с твърда крачка се отправи към смарагдовия дворец.

Извърнах глава в обратна посока. Дребният тип с панамената шапка се бе облегал на перилата, гледаше ме и клатеше глава. Попипах скулата си. Пламтеше и се подуваше с всяка изминала секунда. Не бях успял да науча нищо, а на всичко отгоре ми разкрасиха и фасадата. Не ми пречеше да отнасям по някой и друг юмрук от време на време, стига работата да вървеше. В този случай обаче нищо не се знаеше. Карай, следващия път Марти сигурно щеше да е прекалено самоуверен. А това не бе никак лошо. И на Хоук щеше да му стане забавно. Е, всичко не може да е наред.

Дребосъкът се приближи с ленива крачка към мен и ми бутна визитка в джобчето на ризата.

— Здравата те сдрусаха, а? — попита.

— Е, случва се понякога, ама гледам да не е често.

— Имам бизнес тук — продължи той. — Ако ти потрябва нещо, звънни ми.

— Мислиш, че имам нужда от помощ? — запитах на свой ред.

Онзи сви рамене.

— Мисля, че бизнесът ми трябва да върви — отвърна и бавно се отдалечи към „МГМ Гранд“.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато се върнах в хотела, заварих Хоук и Биби в стаята си.

— Антъни го няма — посрещна ме Хоук още от вратата.

— Така ли? — уморено реагирах аз. — Разказвай.

— Отиде в спалнята да полегне — започна той. — Включи телевизора, остави вратата откритата. След двадесетина минути тя отиде до тоалетната. Него го нямало. Веригата на вратата към коридора беше свалена. Трябваше или да тръгна да го търся, или да остана при нея.

Биби бе приседнала в крайчеца на едно от креслата близо до Хоук.

— Е, в края на краищата той не ни нае да го държим под ключ — отбелязах.

— Същото си казах и аз.

— Останаха ли му някакви пари? — обърнах се към Биби.

Тя поклати глава:

— Взел е общите ни пари.

— Общите?

— Бяхме отделили пет хиляди долара. И да загубеше, и да спечелеше, с тези пари щяхме да заминем и да ги използваме като начало. Бях ги сложила в моя несесер. Той липсва.

— Нещо друго?

Биби пак поклати глава.

— А аз си мислех, че това е мъжът — каза тя, вперила поглед отнесено пред себе си. Гласът ѝ бе тих и равен, този път без признаци за сълзи. — Мислех, че това е мъжът, с когото ще оправя живота си, който ще ме измъкне от Марти. С когото ще се установим в някое малко градче в Орегон, на брега на океана, ще отворим магазинче или нещо от този род... Може би книжарница. Обичам да чета. Той щеше да разбие „Мираж“, щяхме да заминем за Орегон и да отворим книжарница.

— Останаха ли ти някакви пари?

Тя поклати глава. Лицето ѝ не изразяваше нищо, очите ѝ — също. Ако изпитваше някакви емоции, това личеше само по отпуснатите ѝ рамене.

— Аз щях да се занимавам с нея, да чета новите книги, да препоръчвам на хората хубавите. Щях да си взема котка... в книжарницата, да я гледам как спи на книгите... Много хубаво се протягат, като се събудят, и ходят, сякаш се хлъзгат, виждал ли си?

— Имаш ли някакъв план? — попитах я.

— Дори и да загубеше всичко — продължи тя, сякаш не бе ме чула, — пак щяха да ни останат петте хиляди. Това бе мое предложение. Някак си усетих какъв е и исках да разполагам с мои пари, ако загуби, за да имаме поне с какво да стигнем до Орегон. А там може би щях да си намеря някаква работа... сервитьорка или нещо от този род. Знам, че той никога не би се хванал на работа, не и на редовна. Но ако успееш да се добера до Орегон, това нямаше да има никакво значение за него.

— Ако се върнеш в Бостън, Марти ще те намери — промълвих.

Тя кимна:

— Не искам да се връщам в Бостън.

— Няма да ти прости това изпълнение с Антъни — продължих.

Биби сви рамене.

— Щом не искаш в Бостън, накъде смяташ да поемеш? Орегон?

— Вече отпада. Той съсипа и това.

— Все пак трябва да поемеш нанякъде — настоях.

— Има ли значение накъде, след като нямам никакви пари?

Бръкнах в десния джоб на панталона си, извадих парите на Джулиъс и ѝ ги подадох.

— Тук трябва да има около пет хиляди.

— Няма да мога да ти ги върна.

— Защо казваш, че няма значение накъде ще поемеш? — оставих аз забележката ѝ без коментар. — Нали искаше да отидеш в Орегон?

— Не. Не сега.

— Имаш ли роднини някъде?

— Не искам да ги виждам — отвърна тя. — И те нямат желание да ме виждат.

— Значи сте наравно. Какво ще кажеш за Лос Анджелис? Ходила ли си там?

— Не.

— Следователно е крайно време да отидеш — заключих.

Станах и проведох няколко телефонни разговора, облегат на стената и зареял разсеян поглед към заспалия вулкан. Хоук се бе настанил на дивана, вдигнал крака на масичката за кафе, и се бе отпуснал назад, полузатворил очи, сякаш спеше. Аз обаче знаех, че не спи.

Приключих с разговорите, върнах се на дивана и седнах до Биби.

— Добре. — Вперих поглед в нея. — В пет часа следобед излиташ за Лос Анджелис. Самолетът каца там в шест и две минути. Двамата с Хоук ще те откараме до летището. В Ел Ей ще те посрещне мъж на име Чоло. Пред себе си ще държи табела с името си, за да го познаеш.

— Чоло?

— Точно така. Освен това там живее едно ченге, казва се Самюелсън. Ще ти го напиша. Ако имаш нужда от полицейска помощ, обаждаш се на него. Той ще знае коя си.

— Какво ще прави този Чоло с мен?

— Ще се грижи за теб — уверих я. — Можеш да му имаш абсолютно доверие.

Тя кимна.

— Не искаш ли да посъбереш багажа си? — Огледах се из стаята.

Отново кимване.

— Може ли да е само една чанта, за да сме по-подвижни? — попитах я.

— Да, добре — кимна тя за трети път, но не помръдна от мястото си.

Хоук бавно отвори очи и й се усмихна.

— Хайде, ще ти помогна — каза той.

— Да си събера багажа? — вдигна вежди Биби.

— Да.

— Не можеш да ми помагаш да си събирам багажа!

— Не мога ли?

— Божичко, не, разбира се!

— Давай тогава да тръгваме — надигна се той.

Тя също се надигна. Всички отидохме в стаята ѝ, влязохме и седяхме при нея, докато си събере багажа.

— Мислил ли си какво име да дадеш на това малко синьо петънце на скулата ти? — попита ме Хоук.

— Рекох да изчакам, докато порасне и само си измисли име — отвърнах намусено.

— От Марти ли е?

— Тъхъ.

— Е, днес никой не е свършен — кимна съчувствено той.

Биби излезе от спалнята с чанта на рамо и застана до вратата.

— Окей — казах аз.

— Ами сметката в хотела? — попита тя.

— Ще оставим Антъни да му мисли — отвърнах.

Първо излезе Хоук, след него Биби и накрая аз. Оставихме я сама да си носи чантата, защото ако започнеше търкал, на никого от нас не му се искаше да му се мотае в ръцете.

Търкал обаче нямаше. Вмъкнахме се в колата на Лестър, спряна пред входа, и отпрашихме за летището.

На контролния пункт подадох оръжието си на Хоук, влязох заедно с Биби и я отведох до изхода. Преди да излезе, тя се поколеба, спря и се обърна към мен.

— Какво ще правите сега? — попита ме. — Искам да кажа, след като отлетя?

— Мислех да седнем и да се напием здравата — отвърнах.

Тя кимна замислено, после се усмихна и ме целуна много внимателно по бузата, след което се обърна и излезе. Останах на изхода, докато самолетът излети.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В 7:35 телефонът в стаята ми иззвъня. Лежах буден, мислейки как ще бляя цял ден през прозореца, съзерцавайки вулкана.

— Няма я — изтърси Чоло без предисловия. — Изчаках три полета. С табелата. Нямам представа как изглежда. Никой от пътниците не ми обърна внимание. Затова се прибрах вкъщи, като си казах, че това е поредното пращане за зелен хайвер.

— Страхотно — промърморих.

— Ако случайно решиш да изпратиш някого да виси като паяк на летището два часа с табела пред гърдите, знай, че винаги съм на твое разположение.

— Какво да се прави, и на мен не ми е никак приятно — измънках и затворих.

Станах от леглото, приближих се до прозореца и погледнах навън. Вулканът не изригваше. Обадох се на Сюзън, но ми отговори телефонният ѝ секретар, което означаваше, че е слязла долу и е започнала работния си ден. Звъннах в стаята на Джулиъс, но той вече бе напуснал хотела. Извадих визитката, която ми беше дал дребният с панамената шапка. *Бърнард Дж. Фортунато, детектив — професионализъм и дискретност*, пишеше на нея. Имаше телефон с кода на Вегас. Позвъних. Никой. Затова реших да се обадя на ченгетата. Те поне винаги си бяха на мястото. Помолих да ме свържат с Ромеро и му разказах всичко, което знаех.

— Абе ти — каза Ромеро, щом свърших, — като си бил с ченгетата в Бостън, да не си си губел постоянно пищова?

— Е, преживял съм и по-добри времена — отвърнах.

— Хм, дано да е било тъй — изхъмка той.

Затворих, отидох в банята, взех си душ и останал сам в огромния апартамент, бавно се избръснах, разтягайки времето колкото е възможно повече. После звъннах на Хоук да видя дали не иска да закуси. Облякох се, без да бързам, и слязох долу. Боб ни донесе кафе.

— Хей, Бостън — възкликна той. — Много си се издокарал.

— Няма как — вдигнах рамене. — Суетно момче съм.

Хоук отпи от портокаловия си сок. Пийнах от безкофеиновото кафе и отхапах от кифличката. Хоук си бе поръчал бъркани яйца с бекон, препечени филийки и кафе.

— Какво ще правим сега? — попита ме по едно време.

— Можеш да се прибиращ, ако искаш.

Хоук кимна.

— А ти тук ли оставаш?

— Може би още ден-два. Искам да се уверя, че не съм изпуснал нещо.

— Да не си изпуснал нещо — кимна той, помълча и добави: — Ами че ние изтървахме абсолютно всичко, което можеше да се изпусне. Антъни, Биби. Шърли я убиха. Джулиъс ни изхвърли, а Марти Анъхийм ти разкраси физиономията. Сигурно същото щеше да направи и с моята, ако бях там.

Отпих от кафето си.

— А знаеш ли какво изпускам в момента? — казах аз замислено повече на себе си, отколкото на него. — Какво ми липсва? Липсва ми Пърл, най-хубавото куче на света. Тя щеше да ме гледа в очите така, сякаш за нея друг няма. Според нея аз съм най-великият човек.

— Естествено — кимна Хоук сериозно. — Според мен също.

След закуска му пожелах приятен ден и отидох да се видя с новите ми приятели от отдел „Убийства“ на ласвегаското полицейско управление.

Ромеро пиеше кафе в отделения със стъклена преграда офис на общата зала.

— След като ми се обади — подхвана той още щом ме видя да влизам, — пратих Купър до „МГМ Гранд“. Там си поговорил с Мики Холмс, шефа на охраната на хотела. Той по-рано работеше при нас. Бърнард Дж. Фортунато напуснал хотела снощи. Немало регистриран никакъв Марти Анъхийм. Мики му казал, че вчера, когато Фортунато се отписвал от хотела, с него бил някакъв тип, който отговарял на описанието, но оттогава никой не го е виждал. Джулиъс Вентура и компания се омели в шест и петнайсет тази сутрин с полет на „Делта“. За Бостън през Далас Форт Уърт. Засега няма никаква следа от Антъни Мийкър. Но все още го търсим. Може да е платил в брой на летището

или пък да е отлетял под друго име. Проверяваме и фирмите за коли под наем.

— За това ще му трябва кредитна карта.

— И аз така знам — погледна ме накриво Ромеро.

— А нещо ново за Шърли Вентура?

— Нищо особено. Изнасилена и удушена. Медицинският експерт каза, че преди да я убият, е изяла няколко здрави шамара.

— Да сте намерили багажа й?

— Не.

— Освободихте ли тялото?

— Да. Едно местно погребално бюро се занимава с изпращането му в Бостън.

— Какво ти е известно за Бърнард Дж. Фортунато? — попитах го аз.

— За пръв път го чувам — отвърна детективът. — Има го в телефонния указател, но няма адрес. Ще го вземем от телефонната компания и ще го проверим.

— Притежава оръжие.

— И откъм тази страна ще надникнем — увери ме Ромеро. — Ако ми се обадиш след ден-два, ще ти съобщя какво съм научил.

— Вероятно утре тръгвам за Бостън — казах аз. — Някакви проблеми?

— Не. Ако ми потрябваш, ще те намеря.

— Обади ли се в ЛАПУ^[1] да питаш за Биби Анъхийм?

— Да. Изобщо не са чували за нея — отговори той. — А също и в Орегон. Ако разберат нещо, ще ни се обадят. А ти знаеш ли нещо друго за нея? Например моминско име? Къде е израсла?

Спомних си горчивия й глас, когато каза, че се омъжила за Марти веднага след завършване на училище. *Гимназия „Феърхевън“, 1977-а, съвсем подходящо.*

— Не — отвърнах, без да съм сигурен защо всъщност излъгах.

— Страхотно! Точно като всичко останало в тоя шибан случай! За нищо не можеш да се хванеш, отникъде не можеш да започнеш.

Ромеро стана и отиде да си сипе още малко кафе от кафеварката в ъгъла. Погледна и към мен. Поклатих глава. Той си наля, върна се, седна отново, вдигна единия крак на бюрото си и килна стола назад.

— Говорих с едно ченге от Лос Анджелис, Самюелсън се казва.
— Духна един-два пъти кафето, после предпазливо отпи. — Казва, че те познава и ти праща много здраве.

— И с него веднъж прецаках един случай — кимнах.

Ромеро сви рамене и се ухили:

— Стават понякога и такива неща.

— Аха — отвърнах. — Само дето напоследък доста често започнаха да стават.

[1] Лосанджелиско полицейско управление. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Седях в кантората си, вдигнал крака на бюрото, и съзерцавах как се чете името ми, гледано от обратната страна на матовото стъкло на вратата. Кантората бе стояла затворена, докато бях във Вегас, затова отворих гледащия към Бъркли стрийт прозорец, за да прочистя застоялия въздух. После отново се заех да изучавам надписа на вратата. Поцтата и по съдържание, и по количество не се различаваше от всекидневния рутинен ритъм, затова бе набързо прегледана и захвърлена. Телефонът мълчеше.

Може би нямаше да е зле **СПЕНСЪР** да е с някакъв засукан шрифт. С лек наклон, със завъртулки — като на любовно писмо, за да контрастира със сурово звучащата дума **РАЗСЛЕДВАНЕ**, която можеше да се изпише с получер, строг сансериф. А може да се измисли и някакъв девиз. **НЕ ВЪРШИМ РАБОТА, НО НЕ ПОЛУЧАВАМЕ И ХОНОРАР.**

Вратата се отвори и Сюзън влезе, понесла голям книжен плик с емблемата на известен супермаркет.

— Нямах пациенти? — изненадах се.

— Днес е ден на пациента — отвърна тя. — Но ти звучеше толкова сломено снощи по телефона, че отмених груповите часове и дойдох да ти кажа „добре дошъл“. Какво ти е на бузата?

— Професионална деформация — казах. — Според теб, ако си изпиша името на вратата с наклонен шрифт, по-добре ли ще бъде?

— Не.

— Я какъв хубав плик — подхвърлих без ентузиазъм.

— Официален Кеймбридж-плик — отвърна тя.

Сложи го на един от столовете и извади отвътре голям термос. Тъмносин, приятно изработен предмет от ония, които „Дънкин Донатс“ дават безплатно, ако го напълниш целия с кафе. Сюзън го сложи на бюрото ми с коментара:

— Безкофеиново.

— Слава богу — промърморих аз.

Следващото нещо, което излезе от плика, бе кутия сладки, две пластмасови чаши за кафе и две салфетки.

— Ти си купила сладки? — запитах невярващо.

— Да.

— Мислех, че не знаеш как да си ги поискаш.

— Не знаех. Обаче гледах какво правят хората пред мен на опашката.

Отворих кутията. Истински, обикновени сладки. Върхът!

— Знаеш ли как се яде такава сладка? — попитах.

— Първо ще те погледам — отвърна Сюзън.

Отвори термоса и наля в двете чаши кафе. Аз хапнах половината сладка.

— Хм — изхъмка тя. — Такъв ли бил номерът?

— Понякога жените отхапват по-малко — предупредих я.

— Искрено се надявам да е така — рече Сюзън.

Взе една сладка между палеца и показалеца си, отчупи препечената коричка отгоре и остави останалото обратно. После отхапа от коричката. Лапнах другата половина от моята сладка, прокарах я с глътка кафе и я погледнах. Бе облякла някаква скъпа бяла тениска, прилепнали дънки и ниски черни каубойски ботушки със сребърен ръб. Винаги когато я погледнех, като че ли изпитвах недостиг от кислород и се налагаше да поемам дълбоко дъх, наслаждавайки му се, сякаш бе станал изведнъж по-чист.

— Добре дошъл у дома — каза Сюзън.

— Да — отвърнах тъпо.

— Трудно ли мина?

— По-голямата част — закимах аз — изобщо не мина.

— Е, намери Антъни Мийкър — опита се да смекчи ситуацията
тя.

Свих рамене.

— Не си могъл да попречиш на смъртта на Шърли — продължи.

— Не можех.

— Не си могъл и да откриеш кой я е убил.

— Не успях.

— Но не искаш да приемеш това, нали?

— Не можеш да приключваш всички случаи с успех — заявих.

— Все още не знаеш какво е имало между Антъни и Марти Анъхийм.

— Не знам.

— Но приемаш и това, нали?

— Много неща са ми неизвестни — промърморих.

— А Антъни?

— Никой не ми е възлагал да го пазя — казах. — Никой не ми е поръчвал да го задържа във Вегас.

— А Биби?

— Биби не се е появила в Ел Ей.

— Мислиш, че нещо ѝ се е случило ли?

— Не знам. Чоло не знаеше как изглежда и тя може просто да е минала покрай него, без да му се обади.

— И вероятно точно това е направила — рече Сюзън. — От онова, което ми разправи за нея, тя няма никакво основание да вярва на който и да било мъж.

Отново свих рамене и си взех още една сладка. Сюзън се усмихна.

— Дори и на теб, милото ми картофче — каза тя.

— Знам.

— И това те притеснява, нали?

— Всичко ме притеснява — отвърнах. — Двамата с Хоук прекарахме кажи-речи цяла седмица във Вегас, без да надушим каквато и да било следа.

— Намерихте Антъни Мийкър — възрази Сюзън. — И точно това ви бе възложено.

— Обаче сега не знам къде е, кой уби Шърли, каква игра има между Антъни и Марти, защо Джино прояви такъв внезапен интерес, дали Джулиъс е бил замесен, къде е Биби и какво може да ѝ се е случило. Изобщо не загатна, че може да се грижи сама за себе си.

— Не можеш да помагаш на хора, които не желаят това — замислено каза Сюзън.

— Благодаря ви, докторе.

— Ти си вече голямо момче — продължи тя. — Знаеш го не по-зле от мен. И двамата с теб вършим работа, която всеки ден ни дава по един урок.

— Вярно е — кимнах.

Замълчахме. Заех се с трета сладка. Сюзън си отчупи още едно микроскопично парченце и деликатно отхапа от него. В стаята долиташе шумът от движението по Бъркли стрийт. Някъде далеч някой се мъчеше да пробие дупка в нещо много твърдо.

— Какво ще правиш сега? — попита ме тя.

— Ще си хапна от сладките — отвърнах мрачно.

— Аз винаги те храня — кимна Сюзън. — Между другото, ти не получи ли доста добра сума от известна застрахователна компания?

— Аха. Процент от парите им, които спасих. Повече, отколкото заслужавам. Всъщност повече пари, отколкото заслужава който и да било, с изключение на Майкъл Джордан.

— Значи не е необходимо да те храня. Може да си вземеш отпуск и да се отдадеш на хобитата си, ако искаш.

— За ласвегаската работа ли намекваш?

— Парите са свобода — каза Сюзън.

— Мога да отида при Джино Фиш и да разбера дали има нещо, което не ми е казал при първата ни среща.

— Ако не ти помогне, то поне няма и да ти навреди.

— Да. Освен ако на Джино не му писне и не накара Вини да ме застреля.

— Ще го направи ли? — попита Сюзън.

— Зависи.

— А ти ще го застреляш ли?

— Зависи.

— Всичко зависи, а?

— Всичко, с изключение на теб и мен, моето момиче.

— За присъстващите не важи — каза тя. — Този случай няма да ти даде мира, докато не го приключиш по някакъв начин.

— Вероятно.

— Няма вероятно. Направо си е така. В края на краищата имам докторска степен от Харвард и ги разбирам тия работи.

— Този случай няма да ми даде мира, докато не го приключи по някакъв начин.

Сюзън се усмихна.

— Хубаво е човек да се изправи лице в лице с истината — кимна тя. — Ще ти стане ли по-леко, ако седна в скута ти?

— Ами хайде да проверим.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Двамата с Хоук отидохме да се срещнем с Джино Фиш през един мрачен и ветровит ден. Джино живееше в Кохасет, в огромна къща в колониален стил на брега на океана. Пред парадния вход имаше широка дъгообразна алея за влизане на колите, а зад къщата — ливада, спускаща се под лек наклон към вълнолома. Сградата бе облицована с бели кедрови дъски, проблясващи от солта, носеща се из въздуха.

Вратата ни отвори много красив млад мъж.

— Джино вкъщи ли е? — попитах.

— За кого да му докладвам?

— Спенсър — отвърнах. — Той ме познава.

— Разбира се, сър, а другият господин?

— Хоук.

— Аз съм личният помощник на господин Фиш — каза красавецът. — Мога ли да ви помогна с нещо друго, господа?

Младежът бе облечен в нещо като бледосин анцуг с висока и твърда яка. Като че ли бе копринен. Освен това ми се стори, че откакто е бил купен, едва ли някой се е изпотявал в него.

— Просто кажи на Джино, че сме тук и искаме да му съобщим нещо за Марти.

— Господин Анъхийм?

Нито аз, нито Хоук отговорихме. Личният помощник не преставаше да се колебае. Двамата с Хоук продължавахме да стоим неподвижно.

Най-сетне младежът кимна и рече:

— Бихте ли ме извинили за момент?

След което затвори вратата.

Хоук ме погледна.

— Личен помощник?

Свих рамене:

— Така каза човекът.

Хоук кимна. Вратата отново се отвори и на прага пак застана красавецът.

— Господин Фиш в момента е зает. Но ако желаете да почакате малко, той ще се види с вас веднага щом свърши.

— Ще го изчакаме — обявих.

— В такъв случай моля, заповядайте.

Поведе ни през просторното антре, сви вдясно и ни покани в стая с внушителен по размери панорамен прозорец, гледащ към океана. С грациозен жест ни предложи да седнем в дълбоките тапицирани кресла с възглавнички, поставени от двете страни на зиданата камина. Никой от нас не седна.

— Господин Фиш ще се види с вас веднага щом се освободи — уведоми ни той.

— Разбира се, че ще се види — казах аз.

Личният помощник сви учудено вежди за миг. После кимна учтиво и излезе.

Хоук се приближи до панорамния прозорец и се загледа към оловносивите води на океана, обилно изпъстрени със зайчета от силния вятър.

— Лошото на къща с прекрасен изглед — промърмори той — е, че след като се преместиш в нея и се наслаждаваш на великолепия пейзаж няколко дни, той престава да е такъв. Просто се превръща в нещо, което се вижда от прозореца ти.

— Дълбокомислено заключение — бе моят коментар.

— И изпълнено с чувство — кимна Хоук. — Мисля си дали да не стана водещ на някое токшоу.

— А ще ме поканиш ли за гост? — попитах го.

— Не, разбира се.

Стаята, в която чакахме, бе обзаведена с дълбоки кресла, тапицирани в червено. Диванът и двата люлеещи се стола — също. На пода бе постлан червен килим с дълги сплетени ресни. В четирите ъгъла се виждаха тежки, сложени на стойки пепелници от кована мед. Над камината бе закачено огромно кръгло огледало.

— Чудя се кой ли е декораторът на Джино — подметнах по едно време.

— Моли Питчър — отвърна Хоук. — За какво дойдохме тук?

— Да потърсим Биби.

— А защo според нас e тук?

— Не знаем дали e тук — вдигнах рамене аз. — Обаче не сме наясно и откъде да започнем. Така че ако успеем да разберем какво има между Джино и Марти, може би ще добием представа къде да търсим Биби.

— А може и да не добием.

— Добре дошъл в света на детективските лутания.

— А защo търсим Биби?

— Защото се притесняваме за нея.

— Разбира се — съгласи се той.

Вратата се отвори и Джино влезе, придружен от Вини Морис. Последният забеляза Хоук и му кимна. Моят човек не отвърна.

— Идвах ви на гости — каза Джино. — Сега вие ми връщате визитата.

— На реципрочна основа — уточних аз.

Джино се усмихна невесело и без намек за топлина.

— Джефри ми спомена нещо за Марти Анъхийм — рече той.

— Джефри?

— Помощникът ми. Каза ми, че сте искали да ми съобщите нещо за Марти.

— Казах му това, за да ме пусне — отвърнах. — Нищо не знам за Марти. Той върна ли се от Лас Вегас?

— Не знам, че е бил там — каза спокойно Джино. — Нямам информация и дали се е върнал. Марти работеше за мен петнадесет години. Но вече не.

— Бихте ли ми казали защo?

— Не.

— А познавате ли жена му? Биби?

— Опасявам се, че не — отвърна Джино. — Аз държа личният ми живот да не се смесва с бизнеса. Към подчинените си се отнасям по същия начин.

— Често я биел.

— Занаятът на Марти е да бие хората — обобщи Джино. — Затова го задържах на работа толкова дълго време.

— Миналия път, като ми бяхте на гости, намекнахте, че Марти може би ви краде.

— Така ли?

— Да. Познавате ли Антъни Мийкър?

— Кого?

— Грешка, господин Фиш. Миналия път, като говорихме, го познавахте.

— Грешка, дължаща се на годините ми — отвърна Джино. — Все още разсъждавам добре, но вече не помня по същия начин. Този Антъни Мийкър да не е зет на Джулиъс Вентура?

— Пак миналия път намекнахте, че може би и той ви краде.

Джино бе седнал в края на огромния диван, кръстосал крака и отпуснал тънките си ръце в скута. По кожата им бяха избили старчески петна. Той сви устни и се загледа през панорамния прозорец към онова, което вероятно наричаше свой океан. После вдигна ръце, доближи внимателно длани една до друга и потупа един-два пъти с пръсти по устните си.

— Вие, господин Спенсър, си мислите, че хитрувам — каза той най-сетне. — И това наистина не е безпочвена мисъл. Способен съм да проявявам хитрост. Всъщност има много малко неща на този свят, на които да не съм способен. Но в дадения случай знам съвсем малко повече от вас. Имаше някои дребни финансови неуредици в бизнеса ми. Задълженията на Марти бяха да наблюдава всички финансови операции и да се грижи всичко да е наред. Неуредиците се появиха в твърде неблагоприятен момент, когато бяхме предприели стъпки за сливане. Дойдох при вас, за да разбера дали не бихте могли да хвърлите известна светлина върху евентуални простъпки на Марти. Светлината ви не бе достатъчно силна, тъй като бяхте заинтересован по-скоро аз да осветля вашата работа. Така че и двамата само си загубихме времето с тази среща.

— Но уволнихте Марти.

— Не. Марти сам напусна.

— Посочи ли причина?

— Никаква. Просто един ден не дойде на работа и оттогава не съм го виждал. Казахте ми, че бил в Лас Вегас. Може още да е там. А може и да е в съседната къща. Не знам.

— Кога ви напусна?

— Три... не, четири дни след като идвах при вас.

Пресметнах бързо наум. Излезе, че е тръгнал същия ден, в който намерих Антъни. После щях да го асимилирам на спокойствие.

— Доколкото ми е известно, господин Фиш, той е отишъл във Вегас и се е настанил в хотел „МГМ Гранд“ или под чуждо име, или в стая, наета за него от друг човек. От един дребен, но много печен мъж с голям нос и панама. Много бърз с пистолета.

— Видяхте ли се там?

— Да.

— А сте били във Вегас, за да?...

— Намеря Антъни Мийкър.

— По молба на съпругата му?

— По нейна и по молба на тъста му.

— А знаете ли защо Марти е бил в Лас Вегас? — попита Джино.

— Антъни Мийкър беше там с неговата жена.

Джино седеше, без да помръдва. Чаках. Той отново погледна към океана си навън.

— И Шърли Вентура е била във Вегас — каза след малко.

— Знаете ли нещо за нея? — попитах го.

— Да. Имате ли някаква представа кой я е убил?

— Не. Ченгетата се мъчат да го изкарат така, сякаш убийството е случайно, но съм убеден, че сами не си вярват.

— А вие?

— Аз също не вярвам. Убиецът е положил огромни усилия да скрие самоличността ѝ. Което означава, че лесно може да бъде свързан с нея.

— Съпругът ѝ?

— Възможно е — кимнах. — Но никак не е в стила му.

— Марти с удоволствие би направил такова нещо — каза Джино.

— Освен това се е намирал наблизко.

— Точно в негов стил е — кимнах отново. — А и у нея бе намерена визитката ми с телефонния номер на неговия хотел. Обаче не откривам мотив.

Джино мълчеше.

— А вие? — попитах.

Той не отговори и премести поглед към Вини.

— Ако разбере нещо, нанасящо ущърб на нашите интереси, Вини, ще го използва ли?

— Може и да го направи — отвърна Морис. — Но може и да не го стори. Дали ще го помолите да не го прави или не, няма значение.

— А може ли да бъде спрян? — попита отново Джино.

— Не.

— Ами ако го убием?

— Ще трябва да убием и Хоук — отвърна Вини.

Джино кимна замислено.

— Господа — каза най-накрая той. — Виждате в каква ситуация съм. Искам да науча какво сте открили, но не желая разследването ви да се отрази неблагоприятно на бизнеса ми. Можем ли да измислим някакво финансово разрешение?

— Какво според вас разследваме?

Джино помълча малко и изведнъж за миг се усмихна с почти истинска усмивка.

— Както ми задавате въпроса, трябва да призная, че не съм много сигурен.

— Не се притеснявайте — обади се Хоук. — И ние не сме напълно убедени.

— А кой е клиентът ви?

— Нямаме такъв — отвърнах.

— Значи проявявате най-обикновено любопитство, така ли?

— Искаме да открием Биби Анъхийм и да разберем дали е добре.

Джино втренчи поглед в мен, после леко го изви встрани и го впери в Хоук. После пак в мен.

— Но това е нелепо — каза той.

— Мекосърдечни хора сме — обади се отново Хоук.

Джино се обърна към Морис:

— Мога ли да вярвам на това, което казва, Вини?

— Да.

— Ами тогава, моля, намирайте си я — рече Джино. — Ако случайно науча нещо за местонахождението ѝ, незабавно ще ви уведомя.

— Може би ще ни помогнете повече, ако ни разкажете нещо за вашия бизнес и този на Джулиъс — намесих се аз.

Джино се изправи бавно, но с лекота, и тръгна да излиза от стаята.

— Вини ще ви изпрати — каза той и излезе.

Придружени от Морис, тръгнахме към входната врата.

— Не се заблуждавайте за Джино — рече той по едно време. — Може да приказва като професор по английски, обаче чувствата му са колкото у един крокодил.

— Знаеш ли къде е Марти? — попитах го.

— Не.

— А жена му?

— Никога не съм я виждал. И не знам къде е.

— А да знаеш нещо, което Джино не ни каза?

Вини ме погледна изненадано.

— Абе ти... Ами че аз му ям хляба бе, човек!

— Дааа — проточих аз. — Разбира се. Извинявам се.

— Благодаря — учтиво отвърна Вини и ни отвори вратата.

Двамата с Хоук излязохме.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Феърхевън се намира на стария път № 6 през Югоизточен Масачузетс — точно от другата страна на границата срещу Ню Бедфорд. Дотам се стига по дълъг мост, стъпил в средата на пристанището на малък остров, който продължава нататък и излиза на Феърхевън. А ако продължите още малко нататък и минете през Матапойсет, Марион, Уоръм и Онсет, накрая ще стигнете до Кейп Код.

Гимназията е била строена по време, когато хората са смятали ученето за важно нещо, и сградата, в която то е ставало, напълно отразяваше този възглед. Из цял Масачузетс са пръснати библиотеки, строени през този период и имащи същия британски колониален вид. Гимназията, подобно на много от библиотеките, вече бе позанемарена, отразявайки като че ли по-съвременното виждане по този въпрос.

Имаше няколко учители, които бяха работили там и преди осемнадесет години, но никой от тях не можеше да си спомни за ученичка на име Биби. Една от преподавателките по английски — възрастна жена с тънки устни — ми каза, че се стараела да ги забрави веднага щом излезели от стаята ѝ. А директорът ми довери, че помнел само лошите.

— Дневници на випуските? — попитах.

— Държим ги тук — обясни директорът. — Ако ги оставим в библиотеката, учениците ще ги направят на парцал.

— Голяма работа са това учениците, нали? — отбелязах.

Директорът беше предпазлив човек. Веднъж убедил се, че няма да го направя на парцал, той ми даде дневника на випуск'77 и ми позволи да седна на един стол с права облегалка в учителската стая, за да го разгледам.

Лесно намерих снимката на Биби. С изключение на придобития по-късно белег, тя все още изглеждаше така, както и седемнадесетгодишната Биатрис Коста. *Най-приветливата. Театрален кръжок (II, III, IV). Съставител на дневника на випуска (IV). Вестник (II, III, IV). Главна мажоретка (III, IV). Амбиции: телевизионен*

репортер. Цитат: „Хей, Аби, къде е партито?“ Нямаше нищо за Марти Анъхийм и защо носят ѝ е посплескан. Продължих да разглеждам снимките, докато попаднах на Абигейл Оливети, чийто цитат беше: „Биби и аз...“

Рових се из дневника на випуска още цял час, без да намеря нещо, което да ми помогне. В училището нямаха адрес нито на Биатрис Коста, нито на Абигейл Оливети. Секретарката ми каза това, давайки ми да разбера колко тъп въпрос съм задал.

— Надявам се, не приличаме на бюро „Справки“? — добави тя.

— По-скоро на бюро „Изгубени вещи“ — отвърнах. — Може ли да ползвам телефонния ви указател?

Подаде ми го и ми обърна гръб, заемайки се с делата си и въздишайки едва чуто. Беше ѝ станало ясно, че нямам представа колко важна и необходима работа върши тя. Всеки може да хукне и да разследва.

В указателя на Феърхевън имаше седемнадесет абонати с името Коста и само един Оливети. Преписах си телефоните и адресите, след което върнах дневника и указателя на секретарката, заслепявайки я с двайсет и четири каратовата си усмивка. Тя обикновено караше жените да си свалят очилата и да си разпускат косите. Изчаках малко. Нищо подобно не се случи. Жената очевидно бе фригидна.

— Приключихте ли? — попита ме най-сетне.

— Стига вече писалки — сериозно казах аз. — Стига вече книги. Стига вече намръщени даскалски погледи.

— Нима? — рече само тя.

Докато излизах от сградата, звънецът би и коридорите се изпълниха с ученици. Изглеждаха ми невероятно млади. Пълни с претенции, неориентирани, зле оформени, пристрастни, сърдити, сериозни, негодуващи, развълнувани, трескави, потиснати, изпълнени с надежда и страх. Когато Биатрис Коста е била на тяхната възраст, се е врекла на Марти Анъхийм и оттогава всичко се е променило.

Седях в колата с включен двигател и преглеждах списъка с имената. Здравият разум подсказваше да започна най-напред с единствения Оливети вместо със седемнайсетимата Коста. Набрах записания номер и ми отговори женски глас.

— Казвам се Спенсър — представих се аз. — Детектив съм и се опитвам да намеря една жена на име Биби Анъхийм, чието моминско

име е било Коста.

— Спомням си Биби — отговори жената. — Тя е приятелка на дъщеря ми.

— Вашата дъщеря Абигейл Оливети ли е?

— Да. Откъде сте научили името ѝ?

— От училището — отвърнах. — Дъщеря ви и Биби още виждат ли се?

— О, сигурно, бяха най-близки приятелки от деца — каза жената.

— Дъщеря ви в града ли живее?

— Не, живее в Нийдъм.

— Масачузетс?

— Ъхъ. Но вече е голяма, разбира се. Има мъж, деца... И, слава богу, че изчака, докато поотрасне повече.

— За кого се омъжи? — попитах аз.

— За Карл Бекър. Той получи добра работа в телефонната компания и трябваше да се преместят там. Но се обажда всяка седмица, а и децата праща понякога.

— Но това е прекрасно — възкликнах аз. — Домакиня ли е?

— Не, работи в една банка. Според мен ѝ идва много. Къща, деца, че и работа на всичко отгоре, но тя е съвременна жена. Нещата сега не са като едно време.

— Светата истина — съгласих се. — Бихте ли ми дали телефона и адреса ѝ? Трябва да се свържа с нея и да поговорим.

— За Биби Коста ли?

— Да.

— Нещо случило ли се е с Биби?

— Не знам — признах честно. — Изчезнала е и трябва да я намеря.

— Не съм убедена, че трябва да ви дам номера на Аби — поколеба се жената.

— Добре, дайте ми адреса ѝ тогава — отстъпих аз.

— Не. Мисля, че ще е най-добре да поговорите с мъжа ми. Може да се обадите отново довечера, ако искате. Той се прибира около шест.

— Благодаря ви — рекох аз. — Няма да е необходимо. Може ли да ми кажете дали някой от роднините на Биби живее в града?

— Не, тук Биби живееше само с майка си, а тя се омъжи повторно и се премести много отдавна.

— Знаете ли къде?

— Не.

— А помните ли за кого се омъжи?

— Не.

— Е, благодаря ви много за отделеното време.

Затворихме.

Винаги се получава така. Разговорът започва постепенно да става все по-сух, докато на хората им идва наум, че всъщност говорят с непознат човек и нямат представа какво е намислил. Затова трябва да се постараете да измъкнете колкото е възможно повече информация, и то по възможно най-бързия начин. Ако не успееш да намеря Аби Бекър в Нийдъм, Масачузетс, значи трябваше да си скъсам лиценза и да започна да бера гъби в гората. Поемайки по моста обратно към Ню Бедфорд, вече набирах „Справки“ по телефона в колата.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Абигейл Бекър живееше на Скул стрийт в Нийдъм, в сива дървена къщичка с бели капаци на прозорците и яркосиня входна врата. Отстрани на къщата бе облегат розов бегач с извити дръжки и многоскоростен венец. Спрях колата от другата страна на улицата до противопожарния кран, отпуснах се в седалката и се заех с огромната чаша безкофеиново кафе и две още по-огромни обикновени сладки.

Къщите, подредени от двете страни на улицата, бяха същите като на семейство Бекър, а единствената разлика бе в цвета и украсата. В средата на седмицата, в този ранен час на есенната утрин, наоколо нямаше никакви признаци на живот. Децата — на училище, родителите — на работа. Дъждът ту спираше, ту отново започваше да вали и бе достатъчно мрачно, за да накара останалите по къщите обитатели да запалят лампите.

Майката на Абигейл сигурно й се бе обадила и й бе казала за мен. Освен това сигурно бе споменала, че не ми е дала адреса й, и дъщеря й може би й е повярвала. Макар че вероятно й е дошло наум, че щом съм намерил майка й, значи мога да открия и нея.

Седях и чаках. Дъждът по предното стъкло размазваше очертанията на дърветата отвън и те изглеждаха като извадени от картина на някой импресионист. Хапвах от сладките и пийвах от кафето. Къщата се виждаше идеално. Дъждът не оказваше почти никакъв ефект върху страничните стъкла. Изядох втората сладка и допих кафето си. В къщата на Бекър нямаше никакви признаци на живот.

Слязох от колата и се приближих към входната врата. Децата ходеха на училище. Таткото и майката — на работа. Значи сигурно някъде имаше скрит резервен ключ. Докато се приближавах, оглеждах внимателно къде би било най-удобно да го скрият. Имаше, разбира се, изтривалка отпред, но това беше толкова изтърган номер, че едва ли биха го приложили. Поспрях за миг на първото стъпало, огледах се и отворих пощенската кутия. Не. От двете страни на входната врата

имаше прозорци, чиито капаци бяха отворени и закачени за стената. Пъхнах ръка под този отдясно и опипах дървото от вътрешната страна. Не. Повторих операцията от другата страна и този път имах успех. Ключът беше закачен на кукичка от вътрешната страна на капака. Натиснах звънеца и зачаках. Нищо. Отключих и влязох. Къщата бе празна. Веднага го усетих. Холът бе вдясно, столовата — вляво. И двете стаи бяха обзаведени с евтини датски мебели. *Холова гарнитура само за \$1100*. Столовата бе в имитация на орехов фурнир. Холът — в по-светъл. Там, на полицата над неизползваната още камина, имаше снимки на три момичета на възраст горе-долу за начално училище — може би на дванадесет, десет и осем години.

Прекоших късия коридор и влязох в кухнята. В мивката бяха струпани купи, чинии с трохи, стъклени и порцеланови чаши и мръсни прибори. На масата стърчеше празна кутия от мляко, а до нея — отворено бурканче с гроздово желе.

Срещу кухнята беше всекидневната, в която се намираще походно легло — едно от ония неща, дето може да ги вземете под наем. Изглеждаше, сякаш мястото му не е тук. Мебелите бяха разместени така, че да отворят пространство за него. Не беше оправено. От всекидневната се влизаше в малка тоалетна. На мивката се търкаляше забравен флакон червило, а в кошчето за боклук имаше няколко салфетки с отпечатъци от устни върху тях. Нямахме никакви дрехи.

Горе имаше четири стаи. Леглата навсякъде бяха разбутани, а дрехите — нахвърляни дори по земята. В банята по пода се валяха подгизнали кърпи, а от забравената отворена тубичка паста за зъби на тоалетката бе изтекло част от съдържанието ѝ. Трите стаи очевидно се обитаваха от трите момичета. Четвъртата бе по-просторна, с голямо легло — също разхвърляно — и два гардероба. Единият бе пълен с дамски дрехи, другият — с мъжки. От таблата на леглото висеше бял чорапогащник. До коша с прането бяха паднали чифт боксерки — човекът явно ги е смачкал на топка и се е опитал да умери коша отдалеч, но очевидно не бе успял. В къщата цареше абсолютна бъркотия. Ходил съм в много жилища почти без да предупредя за отиването си и горе-долу имам представа какво означава неоправена къща, но това тук... Преди да се приготвят за работа, мама и татко трябва да облекат, нахранят и изпратят на училище три деца. Явно щяха да поразтребят, след като се върнеха от работа. А през уикендите

сигурно се занимаваха с по-генерално чистене. Но ако очакваха някого, сигурно щяха да подредят всичко. Хората обаче не очакваха гости, още по-малко пък такива, дето се прокрадват крадешком. Аз също не обичах да го правя. Чувствах се като воайор, надничашц из потайните кътчета на хорските неуредици.

Слязох пак долу и отново огледах всекидневната. Под леглото се търкаляше изпусната или забравена бледозелена ролка за коса. На телевизора стърчеше празно шишенце лакочистител, а до него бе оставена чаша с малко вода на дъното. Приближих се и я помирисах. Миришеше на бърбън. Водата сигурно бе стопил се лед. Някой, най-вероятно жена, е бил в тази стая. Обаче нямаше нито дрехи, нито багаж. Върнах се отново горе в голямата спалня и прегледах още повнимателно гардероба и бюрото. Дамските дрехи бяха само 12-и размер. И всички те като че ли бяха издържани в един и същи стил. Ако Съзън беше тук, щеше много да ми помогне, но за съжаление тя имаше строго негативно отношение към влизането без позволение в чужди къщи и ровичкането из дрехите на стопаните им.

Обиколих помещенията още веднъж, но не открих нищо съществено, затова излязох навън, закачих ключа на мястото му зад капака на прозореца и се отправих към колата. Дъждът още продължаваше да вали и цялата улица приличаше на черен лъскав дъждобран. Крачейки, вдигнах яката на шлифера си.

Вмъкнах се в колата, запалих, пуснах чистачките, нагласих парното на ниска степен и почаках още малко. Гостенката може да е била Биби и да се е омела, след като майката на Аби й е казала, че някакъв детектив я търси. Опитите ми да я открия май правеха намирането й още по-трудно. Трудно място за живот е тая Вселена, по дяволите!

В жабката на колата имах Жълтите страници на района. Извадих ги и започнах да звъня по банките, докато накрая намерих онази, в чийто списък фигурираше Абигейл Бекър. Оказа се, че работи близо до дома си, в клона на „ДеПол Федерал“ в центъра на Нийдъм, само на километър и половина оттук.

Намерих я там, седнала зад бюро в отделението за клиенти. Отпред имаше табела, на която пишеше, че е управител на клона. Беше като че ли малко едричка, но много привлекателна жена с къса кестенява коса, сини очи и приятни, едва забележими бръчици от

усмивки около ъгълчетата на устата. Беше облечена в тъмен костюм, който ѝ стоеше прекрасно, и тъмнокафява блуза. Ето значи защо не си е сложила белия чорапогащник. Не би отивал на тъмния ѝ костюм.

Като ме видя да се приближавам, жената се изправи. На години беше колкото Биби, което, ако се вярва на дневника за випуск'77, означаваше тридесет и шест.

— С какво мога да ви помогна, сър?

— Вие ли сте госпожа Бекър? — попитах я аз.

— Да. Управител на клона. С какво мога да ви помогна?

Извадих портфейла и ѝ показах лиценза си.

— Казвам се Спенсър — представих се. — Вчера говорих с майка ви. Издирвам Биби Анъхийм, по баща Коста.

— Майка ми се обади, че сте ме търсили. Но мислех, че не ви е обяснила как можете да ме намерите.

— Наистина не ми обясни — успокоих я. — Директно. Обаче спомена името ви и каза, че живеете в Нийдъм, така че... — Свих рамене скромно. — Елементарно.

— Да, разбира се. Бихте ли седнали?

Седнах.

— Двете с Биби сте били съученички и приятелки.

— Да. Приятелки бяхме и преди да станем съученички. Още от малки.

— Поддържате ли връзка?

— Опасявам се, не особено често. Разменяме си картички по Коледа, но повече от това... много рядко.

— Знаете ли къде е сега?

— Значи, доколкото разбирам, не е в дома си в Медфорд?

— Да. Нямате ли някаква представа къде би могла да бъде?

— Не. Съжалявам, но нямам.

— И не сте се чували отдавна?

— Много отдавна.

Тя се размърда на стола си и кръстоса крака. Прав бях. Чорапогащникът беше тъмен. Краката също бяха чудесни.

— Значи и през ум не ви минава къде бих могъл да я намеря?

— Не, съжалявам, но наистина не знам.

— Например някоя приятелка, на която да се обади?

Тя бавно поклати глава.

Изправих се, извадих една от визитките си и ѝ я подадох.

— В такъв случай, ако ви се обади или се сетите за нещо, което би ми помогнало да я намеря, моля ви, звъннете ми.

— Разбира се. — Тя също се изправи и стисна ръката ми. — Съжалявам, че не можах да ви помогна.

— Аз също — казах и излязох обратно на дъжда, вдигнал яката на шлифера.

Подкарах към Бостън, като през цялото време си задавах въпроса как така нито веднъж не се сети да ме попита защо търся Биби, да не е загазила нещо или изобщо такова, което се пита, когато не си виждал някого отдавна. Може би ако си бях налягал парцалите известно време и не бях тревожил Абигейл, гостенката щеше да заключи, че опасността е преминала, и щеше да се върне.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Двамата с Хоук бяхме в Бей Вилидж, от южната страна на Чарлс стрийт, и се приближавахме към две проститутки.

— Доста крайна мярка, а? — подхвърли Хоук.

— А ти имаш ли по-добра идея? — троснах се аз.

— Можем да поговорим още един път с Джулиъс.

— Можем — съгласих се. — Обаче дали ще разберем какво се мъти из ниските слоеве на атмосферата?

— Където сме сега, а?

— Където се вадят мангизите — кимнах утвърдително.

— Добър вечер — обади се една от проститутките. — Аз съм Уанда.

— Не ти ли е студено? — обърнах се към нея.

Бе облечена в червена блуза без ръкави и бял минижуп и се бе качила на осемсантиметрови токчета.

— Пуловерът ми е там, във входа — посочи тя към близката сграда. — Вие к'во, да не сте ченгета?

— Виждала ли си толкова добре облечено ченге като мен? — попитах я аз.

— Ония, дето бачкат под прикритие към „Морала“, понякога се изтупват доста добре — каза Уанда.

— Не сме ченгета — отвърнах. — Просто търсим една изчезнала жена.

— Мислите, че е тръгнала да проституира? — запита приятелката на Уанда. Бе облечена в къси кожени панталонки, а на главата си бе сложила огромна руса перука.

— Не, ама не е зле да тръгнем да търсим оттук — обясних ѝ аз. — На вас кой ви е шеф?

— Имаме си сутенъор — отвърна Уанда.

— Басирам се, че не обича да му викат така — обади се Хоук.

— Как се казва? — попитах.

— Чъки. Вие, господа, няма ли да вземете да изчукате една от нас?

— Едва ли — отвърнах.

— Щото ако не щете, няма да е зле да се разкарате оттук. Чъки никак не обича да плямпаме с разни хора, дето не са... ъ-ъ... клиенти.

— Къде е Чъки?

— Някъде наоколо. Обича всичко да му е под око.

— Значи, ако постоим още малко при вас, Чъки сигурно ще дойде да ни каже да се разкараме.

— Горе-долу така прави — кимна русата. — Ама вие двамата ми изглеждате бая яки и бързи.

— Мислиш, че ще се уплаши от нас ли?

— Чъки е лош — продължи тя. — Ама като сте двама...

Кимнах.

— Хоук — извърнах се към него аз. — Що не вземем да улесним малко Чъки, а? Да не се стряска толкоз.

Хоук също кимна.

— Дами — наклони глава той към проститутките и се отдалечи по посока на Парк Скуеър.

— Ти к'во, да не искаш да се сдърпаш с Чъки? — попита учудено Уанда.

— Искам да поговоря с него — отвърнах.

— Чъки е доста гаден — предупреди ме тя.

Русата се приближи и опипа бицепса на дясната ми ръка.

— О, ето това си го бива — каза тя.

Уанда също се приближи и опипа мускулите ми. Двете жени се разкискаха.

— А знаете ли за кого работи Чъки? — поинтересувах се аз.

— Чъки не работи — възрази Уанда. — Ние работим.

— А знаете ли на кого дава парите?

— Ааа, т'ва не е наша работа и зат'ва нищо не знаем.

Към нас бавно се приближи един черен понтиак и плавно спря до тротоара. От него излезе висок и широкоплещест чернокож, заобиколи колата отзад и спря пред мен. Бе облечен в червено-черно кожено яке, а на главата си бе завързал червена кърпа. Ръкавите на якето бяха възкъсички за дългите му ръце и изпод тях се подаваха яки и дебели китки.

— Полицай ли сте? — попита ме той.

— Не.

— Тогава значи търсите забавления?

— Просто си убивам времето с тия дами тук — отвърнах.

— Е, сър, тия дами са мои. Разбирате какво искам да кажа, нали? Те са на работа и нямат никакво време за убиване.

— Ти Чъки ли си? — попитах го.

— По-добре вземи се разкарай оттук — изръмжа той, — преди чисто белият ти задник да е пострадал.

— Ето това ви е на вас, сутеньорите, проблемът — казах аз. — Не можете да преценявате правилно. Винаги си изигравате козовете по-рано, отколкото трябва.

Двете проститутки бяха отстъпили към входа на сградата и гледаха към нас с неподправен интерес.

— Не искам да се мотаеш тук и да безпокоиш курвите ми — викна Чъки и се приближи още по-плътно до мен.

— Кой се занимава с проститутките сега, когато Тони е в пандиза? — попитах аз.

— Не познавам никакъв Тони — повторно изръмжа Чъки.

— Тони Маркъс — опитах се да опресня паметта му.

— Не познавам никакъв Тони Маркъс — заплашително произнесе той. — И не искам да повтарям. Изчезвай оттук!

От дясната страна на колана си сутеньорът носеше пистолет, преместен малко напред, към бедрото му. Виждах издутината под якето му. Чудех се как да го притисна достатъчно силно, за да го накарам да говори, но не толкова, че да го накарам да извади пистолета. Накрая той сам разреши проблема. Протегна лявата си ръка, опря пръсти в гърдите ми и ме бутна назад.

— Хайде, чупката! — извиси се заповеднически гласът му.

Правеше се на главен герой пред флърците, но това си беше в реда на нещата. Обаче никак не обичам да ме бутат. Ударих го с ляво кроше, сетне светкавично извих рамото си под стрелналата му се към мен лява ръка и последвалият ъперкът го намери под брадичката, по към гърлото, където бе най-малко вероятно да си нараня кокалчетата. Чъки отхвъркна назад и се строполи тежко по гръб. Без да бързам, заставах до него с изваден пистолет, насочен право към челото му. Курвите се кискаха истерично.

— Ай-ай, господин Чъки — викна едната от тях.

Той лежеше по гръб, с гръмнала от болка глава, опитвайки се да докара зрението си на фокус. Изчаках го. Когато ми се стори, че вече ще ме чуе, заговорих с преднамерено любезен тон:

— От дясната страна на колана ти има пистолет. Извади го с двата пръста на дясната ръка. Само с двата. Ако видя повече от два, мозъкът ти ще се разплеска по тротоара. Е, няма да го изцапа кой знае колко, но...

Чъки се поколеба. Реших да му помогна да мисли по-бързо и бавно запънах петлето на пистолета. Онзи трепна леко. Ако беше прав, сигурно щеше яко да подскочи. После бавно измъкна пистолета.

— Плъзни го към бордюра — заповядах. — Само с два пръста, не забравяй!

Той се подчини, аз се дръпнах от него, взех оръжието му и го пъгнах в джоба на сакото си. После свалих бавно петлето на моя пистолет и го прибрах.

— А сега — обърнах се отново към него, — както вече ти казах, искам да знам кой се занимава с проститутките, след като Тони замина на почивка в сградата със сините лампи.

Без да става от тротоара, Чъки ме изгледа така, сякаш някой ден щеше хубавичко да ме нареди за това мое своеволие. Ритнах го нежно в ребрата.

— Пак Тони — изхриптя той. — Оттам.

— А кой му помага отвън? — попитах аз.

— Тароун.

— Дай ми цялото име.

— Тароун Джезъп.

— Благодаря ти.

Обърнах се към кискащите се във входа курви.

— Дами — казах учтиво.

Те се разкикотиха още по-силно, но някак нервно, като че ли им се искаше да го потиснат. Чъки сигурно щеше да ги спуска от бой, ако решеше, че се смеят на него. Усмихнах им се.

Чъки тъкмо се опитваше да стане.

— Хей! — подвикна той към мен. — Няма ли да ми върнеш пищова?

— Няма — отвърнах аз.

— Похарчил съм за него пет стотака бе, човек.

— Смятай, че си ми го дал назаем — подхвърлих през рамо и продължих нататък, без да се обръщам.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На другия ден Хоук успя да установи къде се намира Тароун Джезъп и двамата отидохме да го посетим в задната стая на една видеозала на Ръгълс стрийт. Салонът бе пълен с чернокожи тийнейджъри, които спряха игрите и разговорите и втренчените им погледи ни съпроводиха през цялата зала. Вратата на Тароун бе отворена и двамата с Хоук влязохме. Вътре имаше трима души. Единият бе седнал зад бюрото с вдигнати на него крака, а останалите двама седяха покрай дясната стена.

— Ти ли си Тароун Джезъп? — обърна се Хоук към мъжа с вдигнатите на бюрото крака.

— Ъхъ.

Беше слаб, приличаше на нервак, с остър нос и черни, кръгли като на бултериер очи.

— Аз съм Хоук.

— Знам, че си — отвърна Тароун. — А тоя с теб кой е? Доброто духче Каспар?

Двамата мъже покрай стената се разсмяха малко по-силно, отколкото го изискваше плоското подмятане.

— Наистина изглежда малко бледичък — кимна Хоук.

— Мен ако питаш, повече ми прилича на шибан гъзар.

— Смятай, че си ме обидил на боя — обадох се аз. — На кого плащаш, за да ти позволява да въртиш бизнес с ония курви в Бей Вилидж?

Джезъп бе облечен с някаква широка африканска дреха — май й викаха бурнус, — а на главата си бе сложил нещо като кръгла тубетейка. От Африка сме, с една дума.

— Гъзарят скача направо в лайната, а? — лениво подметка Тароун.

Двамата покрай стената поцвилиха още малко. Единият приличаше по телосложение на неособено успял в спорта борец.

Другият, по-висок и по-млад, имаше такъв вид, сякаш някой и друг тупаник по фасадата нямаше да му се отрази никак зле.

— Двамата с тоя пич търсим една жена — каза Хоук. — Тъй да се каже, тръгваме от другия край. Схващаш ли? Няма нищо общо с теб.

— Жена ли? — В кръглите очи на Тароун просветна подигравателен интерес. — Веднага ти намираме една. Само жени да искаш.

После отпрати поглед към подгласниците си до стената, които явно го смятаха за по-смешен и от Чарли Чаплин. Младият дори тропаше с крак, докато се кискаше в захлас.

Хоук ме погледна. После се облегна на бюрото на Тароун и му заговори съвсем тихо:

— Тароун, ти не ме познаваш. Но си чувал за мен, нали?

— Е, как? Зная те.

— Някой да ти е казал, че обичам да ме поднасят?

През цялото време Хоук се бе навеждал към него и сега очите му се намираха на около двадесет сантиметра от тези на Тароун. Африканецът хвърли бърз поглед към двамата клакьори край стената. После отново отпрати поглед към Хоук. Приятелите му се изправиха някак сковано и се облегнаха на стената. Приближил глава толкова близо до Тароун, че носовете им като че ли всеки момент щяха да се докоснат, Хоук не помръдваше поглед от очите му.

— Спокойно, Хоук — проговори най-сетне Джебъп. — Никой не те поднася.

Хоук бавно се изправи. После се усмихна любезно. Очите му обаче не помръдваша от Тароун.

— Е, добре тогава — каза той. — Това е много хубаво... Хайде кажи сега на кого плащаш, за да ти позволява да въртиш бизнес с ония курви в Бей Вилидж?

— Веднъж седмично идва един пич — Антъни, и събира процента.

— Антъни Мийкър? — попитах аз.

— Аха.

— И на кого ги носи? — обади се Хоук.

— На господин Вентура.

Хоук хвърли поглед към мен.

— Колко? — запитах.

— Даваме му по пет бона на седмица — отвърна Джебзъп.

— А да си въртял някакъв бизнес с Джино Фиш? — продължих

аз.

Тароун поклати глава.

— С Марти Анъхийм?

Отново поклащане на главата.

— На някой друг да си плащал?

— Малко рушвет и на „Морала“. Ама нищо особено. Дребни пари.

Закимах с разбиране.

— Нещо необичайно да има в сделката ти с Вентура?

— Не. Това си е негова локва. И тя има право на притоци.

— На притоци? — Изненадах се от образната метафора.

Тароун сви рамене.

— Това е негов лаф — каза той безучастно.

— И нямаш никаква работа с Джино Фиш? — продължих аз.

— Не и директна. Той може да има някакво споразумение с господин Вентура. И ако има, не знам нищо за това.

— Благодаря ти за отделеното време, Тароун — рекох аз.

Кимнах към Хоук и двамата се отправихме към вратата.

— Хей, Хоук! — обади се по-младият мъж. — Наистина ли си толкоз печен, колкото си мислиш?

Без да му отговори, Хоук се извърна към него и с рязко движение го ритна в чатала. Младият тип се сви одве, падна на пода и застана. Моят човек вдигна поглед към бившия борец. Онзи поклати глава. Хоук отново тръгна към вратата и подхвърли през рамо:

— Вероятно съм.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дикси Уокър се съгласи да се повози с мен, преди да отиде на работа, и аз минах да я взема от „Старлайт“ в четвъртък в 16:30. Времето беше противно — от небето, надвиснало и сиво, непрекъснато се сипеше дъжд. Над дънките Дикси бе облякла жълто яке, а за да се предпази поне малко от дъжда, бе нахлупила голяма бейзболна шапка, регулираща се отзад с ремъче. Въпреки това, косата ѝ бе бухнала на всички страни.

— Приятно ми е да те видя облечена — казах аз.

— О, много благодаря.

— Но ми е добре да те виждам и съблечена — добавих.

Тя се усмихна невесело.

— Така звучи малко по-вярно — отвърна. — Върни се сега към едно-А. Квартирата на Антъни е там, на Ийстърн Авеню.

— Знаеш ли адреса?

— Не, но мога да го намеря. Ходила съм много пъти.

— Добре.

— Ала за първи път отивам дотам с трезвен мъж.

— А ти? — Обърнах глава към нея.

— Понякога и аз бях пияна — отвърна тя. — Да се надяваме, че ще успея да се ориентирам, без някой да ми бърка под полата.

— Е — колебливо се обадох аз. — Ако не успееш...

Дикси отново се усмихна, този път по-неподправено.

— Ще ти кажа.

Път №1А е тесен и минава през малкото градче Лин. Дъждът бе отвратителен. Не бе достатъчно силен, за да мокри предното стъкло, и чистачките търкаха на сухо. Обаче ако ги изключех, ситните капчици го покриваха като пелена и не можеше да се види почти нищо. Ритъмът бе всичко.

— Не намерихте ли Антъни във Вегас? — попита Дикси по едно време.

— Намерихме го и го изтървахме — отвърнах. — Жена му беше убита.

— Наистина? И той ли я е убил?

— Не знам — вдигнах рамене аз. — Според мен не.

— Вярно, на него не му стиска да направи такова нещо — съгласи се тя.

Свихме вляво по Ийстърн Авеню, минавайки покрай солидни дървени къщи, повечето двуфамилни, бели, с малки затревени дворчета отпред. Това беше горе-долу целият Лин.

— Намали — обади се Дикси. — Тук някъде беше.

Намалих. Колите зад мен писнаха веднага с клаксоните си.

— Задържахме хората — размърда се смутено жената на мястото си.

— Спокойно, не бързай — успокоих я.

Песента на клаксоните отзад се засили. Първият зад мен не издържа, даде газ и ме подмина със свирещи гуми, не забравяйки да ми покаже среден пръст, като се изравни с мен.

— Вика, че съм номер едно — казах аз.

— Ето тук — повиши глас Дикси.

Спрях до пожарния кран пред бяла триетажна къща с тъмозелени капаци на прозорците и ошмулени люлякови храсти от двете страни на алеята. Колоната коли зад мен възмутено изфорсира двигателите си и изчезна нататък в облак изгорели газове. Испитах леко чувство на вина.

— Квартирата му е на втория етаж — обясни Дикси. — Влизаш през входната врата, качваш се по стълбите и излизаш на коридор. Не знам защо, но тук винаги ми е миришело на газ.

— Негова ли е или е под наем? — попитах.

— Не знам. Викаше й „моята бърлога“.

— Ама че любовно гнезденце — промърморих аз.

— Разбираш ли сега какво искам да кажа? — обърна глава тя към мен. — Какъв е този задръстен тип, дето ще си прави любовно скривалище в някаква дървения в Лин?

— Не ти ли се е обаждал, откакто разговаряхме?

— Не. Пък и не ме интересува. И да беше позвънил, щях да му затворя.

— Ако ти се обади, опитай се да разбереш къде е, преди да затвориш — посъветвах я.

Дикси отново се усмихна. Усмивката ѝ беше някак колеблива, плаха, сякаш бе изгубила навика да се усмихва и сега опитваше да разбере дали отново може да го прави.

— Искаш да ти върша работата? — закачливо ме попита.

— Щом върви, няма значение кой я върши.

Обърнах на първото удобно място и подкарах обратно по Ийстърн Авеню.

— Имаш ли време да хапнем нещо, преди да отидеш на работа? — попитах я.

— Да.

— А да знаеш някое място, където няма да ни отровят?

— Не мога да се сетя.

— В Суомпскот мисля, че няма да е зле — рекох.

— Никога не съм се хранила по тия места.

— Къде живееш?

— В Евърет, държим там апартамент със сестра ми.

В края на Ийстърн Авеню свих по Хъмфри стрийт и мярнах едно ресторантче точно срещу плажа. Вкарах колата в паркинга, спрях и заобиколих вратата, за да отворя на Дикси. Тя седеше на мястото си, без да помръдне. Отворих вратата ѝ. Отново никакво движение от нейна страна.

— Искаш ли да вечеряме?... — попитах я.

Тя вдигна глава към мен и чак тогава видях, че плаче.

— Или не — довърших.

— Няма нужда да ми се отплащаш — прошепна — само за това, че ти посочих къде живее Антъни.

— Знам — кимнах аз. — Но на мен ми е приятна компанията ти.

— А след това ще очакваш ли нещо от моя страна?

— Не.

Дикси отпрати поглед право пред себе си. Чуха се тихи хлипове.

— Много време мина — прошепна, — откакто ме водиха на вечеря за последен път.

— Ами дай тогава да опитаме — казах. — Ако ни хареса, пак ще го направим.

Тя кимна и излезе бавно от колата, а аз през това време придържах вратата. Кухнята в ресторанта не беше нищо особено, но затова пък си прекарахме чудесно.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Демаркационната линия на Чайнатаун в Бостън минава малко на изток от Бей Вилидж и стига недалеч от мястото, където Саут Стейшън опира гръб във Форт Пойнт Ченъл. Двамата с Хоук се намирахме в един китайски магазин, където бяхме отишли на разговор с Еди Лий Бързака, под чийто контрол беше Чайнатаун. Бяхме си взели преводачка — студентката от Харвард Мей Линг, която бе седнала до Хоук и когато не превеждаше, не свалеше очи от него.

— Господин Лий казва, че му е приятно да ви види отново — рече Мей Линг.

— Кажете на господин Лий, че на нас също ни е приятно — наредих ѝ аз.

Еди Бързака кимна и заговори, без да сваля цигарата от устата си.

— Господин Лий казва, че поведението ви в Порт Сити преди две години било достойно за уважение — преведе Мей Линг.

— Неговото също — отвърнах.

Еди Бързака се усмихна топло. Беше нисък и набит старец с рядка бяла косица. Късите му дебели пръсти бяха пожълтели от тютюна. Зъбите — също. Старецът оглавяваше Куан Чанг-тонг. Приличаше на китайски Дядо Мраз. Беше безмилостен като хищник.

— Отново съм се заел да търся една жена — продължих аз. — За да я намеря, трябва да ти задам няколко въпроса относно това по какъв начин се върши бизнесът в Бостън.

Изчаках, докато Мей Линг преведе. Слушайки превода, Еди Бързака запали нова цигара от фасата на старата, тикна я в ъгъла на устата си и хвърли угарката в кутия с вода.

— Имаш ли някакви бизнесотношения с Джулиъс Вентура? — попитах го аз.

Еди Бързака кимна още преди да е чул превода на Мей Линг.

— А с Джино Фиш?

Бързака кимна повторно.

— Познаваш ли Марти Анъхийм?

Кимване.

— Антъни Мийкър?

Еди Бързака се обърна към Мей Линг и каза нещо.

— Господин Лий ви моли да повторите името още веднъж, но побавно.

— Антъни Мийкър.

— Аха — каза Бързака и кимна.

— Хайде тогава да ми разкажеш за тях — подканих го аз.

Еди Бързака малко се замисли. Зачакахме мълчаливо. До вратата на магазина седеше възрастна китайка, стегнала косата си в плътен кок, и също пушеше. Клиенти нямаше. Над главите ни огромните перки на вентилатора се въртяха бавно и разнасяха облаците дим, издигащи се от цигарата на Бързака. Голяма зелена муха бръмчеше безцелно из стаята.

Еди Бързака погледа мухата известно време и след това заговори, правейки паузи, за да даде възможност на Мей Линг да превежда.

— Господин Лий познава Марти Анъхийм само по репутацията му — започна превода Мей Линг. — Той е убиецът на Джино Фиш. Джулиъс, Джино и господин Лий са в бизнесотношения. Имат отделни... ъ-ъ... сфери на влияние, но понякога те се застъпват и се налага да се правят някои споразумения. Понякога тези споразумения са...

Мей Линг засече, търсейки подходяща дума.

— Това е китайска поговорка — вдигна поглед тя към мен. — Моето прасе, твоето прасе...

— *Quid pro quo*^[1]? — опитах се да налучкам аз.

Усмивката на Мей Линг бе лъчезарна.

— Да — каза. — Точно така. Понякога уговорките са *quid pro quo*, но много често застъпването не е равно на другото и тогава трябва да се плати, за да се запази... ъ-ъ... равновесието.

— Кой се грижи за извършване на плащанията? — попитах аз.

Без да изчака Мей Линг, Еди Бързака отговори:

— Антъни Мийкър.

Името прозвуча като китайско.

— И в двете посоки ли? — попитах.

Еди Бързака премести поглед върху Мей Линг.

— Не ви разбирам, сър — смутено промърмори момичето.

— Как е разнасял Антъни парите? И на тримата? На господин Лий, на Джулиъс и на Джино?

Мей Линг преведе. Еди Бързака кимна и заговори на Мей Линг.

— Да. Антъни е разнасял парите между тримата — потвърди тя.

Зелената муха пикира към нас от тавана и с бръснещ полет се насочи към главата на Хоук. Без да гледа към нея, той рязко вдигна ръка, хвана я във въздуха и я уби.

— А имали ли сте проблеми с Джино или с Джулиъс?

Палейки нова цигара по същия начин, Еди Бързака помисли, преди да ми отговори.

— Откакто Джоузеф Броз се оттегли — запревежда Мей Линг, — по-голямата част от бизнеса в Бостън остана под контрола на четирима души. Ирландската групировка в Съмървил и Чарлстаун има свой собствен кръг и територия, но тя е второстепенна. И не си сътрудничи с останалите. Има известно влияние в Южен Бостън, обаче всичко останало — източно от Спрингфийлд и северно от Провидънс, с една дума всичко, което е било на Джоузеф Броз — сега принадлежи на Джулиъс, Джино, Тони Маркъс и на господин Лий.

Еди Бързака пое дима от цигарата дълбоко, изпусна го бавно и с удоволствие, след което продължи.

— Господин Лий казва, че тези четирима души били като камъни в чувал. Те се търкали един в друг.

— Спри се по-подробно на това — помолих го аз.

Отново облаци цигарен дим, пак замислено-отнесен поглед в далечината. Мълчаливо чакахме. После Бързака заговори и Мей Линг започна да превежда:

— Докато господин Броз бил на линия, системата работела гладко. После обаче дошъл упадъкът му. Все пак известен баланс бил запазен. Господин Лий контролирал китайците, господин Маркъс — чернокожите. А господин Фиш и господин Вентура делели останалото. Техните сфери на влияние били най-неясно очертани, затова трябвало да си сътрудничат по-отблизо, за да избегнат конфликтите, от които никой нямало да спечели. По този начин техните сфери постепенно се слели в една по-голяма и бизнесът в града продължил, разделен на три части, докато господин Маркъс не влязъл в затвора. Той оставил за бизнеса да се грижи слаб заместник, което било мъдра постъпка, казва

господин Лий, защото силните заместници винаги могат да се превърнат в собственици. Обаче такава слабост привлича останалите и откакто господин Маркър бил в затвора, камъните в чувала се размърдали.

— Някой се опитва да завладее бизнеса на Тони ли? — попитах аз.

— Има вакуум и той дърпа хората да го запълнят.

— А теб не дърпа ли?

— Не. Господин Лий не желае да прави бизнес с варвари.

При произнасянето на думата *варвари* Мей Линг ни се усмихна извинително.

— А Джино или Джулиърс?

Еди Бързака сви рамене.

— Или и двамата?

Отново свиване на раменете.

— Антъни Мийкър има ли нещо общо с това?

Трето свиване на раменете.

— Гатанка — промърморих.

Еди Бързака се усмихна. Седяхме и чакахме.

— Не мисля, че ще чуете нещо повече от него, сър — обърна се Мей Линг към мен.

Усмивката на Еди Бързака се разшири още повече.

— Ти прави бъркотия — каза той. — Изпраща Тони Маркър в затвор. Сега трябва оправя бъркотия. Приятен прекарване.

Изправих се и рекох:

— Благодаря ви за помощта, господин Лий.

Той се усмихна и кимна.

— Приятен прекарване — повтори китаецът.

Хоук и Мей Линг също станаха. Тя го хвана под ръка и тримата се изнизахме от магазина.

[1] Услуга за услуга (лат.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Седях в офиса си с вестник в ръце през един дъждовен ден, когато в кантората ми влезе шофьорът на Шърли Вентура и отръска мокрия си шлифер от дъжда.

— Разбрах, че си искал да говориш нещо с мен — каза той.

— Аха — кимнах.

Джеки си съблече шлифера, окачи го на закачалката зад вратата, после свали шапката си, отръска и нея от дъжда и внимателно я закачи на друга кука, така че да не капе върху шлифера.

— Може ли да седна? — попита ме най-сетне.

Кимнах към един от столовете за гости и той се настани на него. Беше едър и хубав мъж с гъста и дълга тъмна коса. Бе облечен в бяла риза без яка, закопчана догоре, и черно сако. Погледът му внимателно обходи кантората ми.

— Нищо особено — последва кратката му оценка.

— Е, по-добре е, отколкото във на дъжда — отвърнах.

— Вадиш ли добри пари?

— Понякога.

Джеки се замисли върху чутото. Чаках.

— Моите познати — рече той след кратък размисъл — казват, че си мъжко момче.

Кимнах. Джеки отново заоглежда стаята.

— Шърли интересува ли те още? — попита ме по едно време.

— Да.

— Знаеш ли, че беше много гъста с Марти Анъхийм?

— Не.

— Да. Често я карах при него.

— Тя ли искаше да я караш? — попитах.

— Да. Тя не можеше да шофира.

— Искаш да кажеш, че не са ѝ давали да кара кола или че не е знаела как?

— И двете. Според мен майка ѝ никога не ѝ е разрешавала да се научи.

— Тя ли ти каза, че се вижда с Марти?

— Неее. Тя ми нареждаше да я закарам до Копли Плейс. Казваше ми, че отива да купи някои неща, затова да мина да я взема след час. Обаче аз, нали се сещаш, не работех за нея. Служител съм на Джулиъс. И не съм просто шофьор. Трябваше да се грижа за нея. Сам Бог знае, че тя не можеше, не знаеше как да се грижи за себе си. Видя я какво направи в ресторанта тогава, нали? Затова я пусках да се отдалечи и я следях. Тя влиза в големия магазин, застава до асансьорите, дето е водопадът. След малко идва Марти, двамата започват да се разхождат из магазина, разговаряйки, и така може би около половин час, после тя си тръгва и аз я откарвам у дома. Преди да тръгне за Вегас, започна да се среща с него по два пъти седмично. Не знаех какво да правя. Ако я бях заговорил за това, щеше да побеснее, да отрича и накрая да ме изхвърли като нищо. Ако кажех на Джулиъс, тя щеше да ревне на майка си и малкото момиченце на мама пак щеше да излезе чистичко като ангелче. Така че във всички случаи се виждах как изхвърчам от работа, а може би и осъден от Джулиъс.

— И си траеше.

— А ти какво би направил?

Свих рамене.

— Карах я там, където ми наредеше — продължи Джеки. — Следях я къде ходи. После я връщах вкъщи цяла и невредима. Правех това, което можех, Спенсър.

— Но защо все пак не си е хващала някое такси? — попитах аз.

Джеки се изсмя:

— Човече, ама ти май нищо не разбираш, а? Тя не можеше да направи нищо сама. Дъртата винаги беше с нея. И правеше всичко вместо нея. Ставаше това, което тя кажеше. Шърли си седеше у дома по цял ден и си играеше на кукли. Никога не излизаше от къщи сама. Никога не си е хващала такси сама. И сигурно не знаеше как се прави.

— Двамата с Антъни живееха с родителите ѝ?

— Ами да. Огромна къща в Пойнт ъф Пайнс. Шърли си имаше собствен апартамент в задната част на къщата. Когато се омъжи за Антъни, той просто се нанесе при нея и толкоз.

— Тогава защо ми разправяш всичко това?

— Откакто я убиха, все си мисля... Чух, че Марти бил във Вегас, когато са я убили. Не знам дали той я е затрил, ама си мисля... Умувам какво е кроял Марти. Защо се занимаваше с Шърли? Ти знаеш ли? Искам да кажа, щеше ли да се занимаваш с нея?

Поклатих глава и промърморих:

— Любовта е сляпа.

— Любов? Марти Анъхийм? Ти ме уби! Беше намислил нещо и колкото повече разсъждавам за това, толкова по ми се струва, че то означава проблем за Джулиъс.

— Може и да си прав — казах.

— Е, аз работя за Джулиъс. Почнах работа при него още щом се уволних от морската пехота. Винаги е бил точен с мен. Знаеш как е. Работиш за някой човек, значи си на негова страна, не е ли така?

— Чувал съм, че е така — кимнах.

Джеки отвори уста да продължи, но някаква мисъл го спря.

— Бъзикаш ли ме нещо?

Поклатих глава:

— Не.

— Добре. Та такъв ми е проблемът. Не мога да кажа на Джулиъс, че дъщеря му се е лигавила нещо с Марти Анъхийм. Той просто няма да иска да го чуе. Старата и тя няма да ще да го чуе. За бога, само да я видиш! Ходи из къщата в черно с кукла в ръцете, мамка му! Тръпки да те побият.

— Не можеш да идеш и при ченгетата — предположих.

— Не, разбира се.

— Затова дойде при мен.

Джеки сви рамене:

— Не можах да се сетя за никой друг.

Кимнах. Той бе изплакал болката си. Двамата седяхме и мълчахме, дъждът барабанеше по прозореца и криволичеше по стъклото в кристалночисти струйки.

— На някого другото от вашите дали не можеш да кажеш? — попитах го по едно време.

— Не — поклати глава Джеки. — Джулиъс държи всички карти. А останалите просто работят за него. Когато Шърли се омъжи за Антъни, помислихме, че той ще е номер две. Но излезе абсолютен некадърник.

Помълчахме още малко.

Най-сетне аз проговорих:

— Не знам какво да правя с тази информация, Джеки. По дяволите, даже нямам представа какво означава. Но рано или късно ще се сетя и ще направя нещо.

Джеки поседя още малко, без да каже дума. После стана, облече се и си сложи шапката. След това ме погледа две-три секунди, кимна и излезе все така безмълвно.

Станах, спрях се пред прозореца и се загледах навън към улицата, блеснала под дъжда, към колите, сновящи напред-назад с енергично работещи чистачки. Тревата бе все още яркозелена и лъскава от есенния дъжд и някъде там — зад дъждовната завеса, скриваща половината град — имаше някой, който беше наясно какво става. Аз обаче не бях. Не знаех и кой беше наясно.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Потта се бе просмукала в черния спандекс на Сюзън и бе образувала влажно петно на кръста ѝ. Мускулите по голия ѝ гръб ритмично се издуваха и спадаха, следвайки задъхания ритъм на уреда, в който бе седнала да тренира.

— Не се навеждай назад — посъветвах я. — Дръж се изправена. Помагай си с ръцете.

— Сигурен ли си, че не тренирам само ръцете си? — попита ме задъхано тя.

— Не виждаш ли, че по-голямата част от усилието се пада на раменните мускули? — отвърнах аз.

Сюзън спря упражнението и сложи ръка отзад, малко над бедрената става.

— Ето тук — каза тя. — Това трябва да го няма.

— Кое, бедрото ти ли? — направих се на ударен аз.

— Не, разбира се. Ей това тук. Тая гадна сланина.

Не забелязвах нищо такова. Обаче по този въпрос бяхме спорили много пъти и не виждах никаква причина пак да се набутвам между шамарите. Освен това вече бяхме обсъждали и невъзможността за частично отслабване.

— Смятай, че в това е чарът ти.

Бяхме в клуба на Сюзън, заобиколени от мъже и жени — последните бяха повече, — усърдно мъчещи се да се преборят кой с тегло, кой с години. Повечето от тях като че ли губеха борбата, ако се съдеше по външния им вид, но сякаш никой нямаше намерение да се предава. Треньорката на Сюзън и приятелят ѝ се бяха оттеглили да тренират в уединение — явно не бе педагогично да се показват този вид упражнения, — така че в момента аз изпълнявах функциите ѝ. Изпълнявах май не беше точната дума. По-точно бе да се каже „отбивах номера“.

— А тръбният уред дали няма да ми помогне повече? — попита Сюзън.

— Той ще укрепи кръста ти — отговорих аз. — Обаче се съмнявам, че ще стопи масивните ти тлъстини.

— Я ми покажи как работи.

Потрудохме се малко на гръбния уред. После направихме няколко лицеви опори. Сюзън се отказа от туистъра.

— Чувала съм, че на този уред хората правят мускули, но талията им надебелява.

— Съмнявам се — казах.

— Все пак не ми се иска да рискувам.

— Добре.

— Дай да порботим върху бицепсите.

У жените мускулите не се развиват толкова лесно, както у мъжете, и не се очертават толкова, но тези на Сюзън бяха съвсем ясно очертани. Гърбът ѝ също бе мускулест и по него нямаше грам тлъстинка. Независимо от това, тя направи комплекс упражнения на уреда, после запъхтяно спря и отиде да пийне вода.

— Брей, ама ти си можела да пиеш и от чешмичка — удивих се аз. — А не само от личната бутилка в чантата ти.

— Много неща мога — разсеяно отвърна Сюзън, явно мислейки за друго. — Имаш ли някакъв напредък с Биби... как ѝ беше името?

— Анъхийм — отвърнах. — Има ли такава дума като назадък?

— Не, ама в случая сигурно е много подходяща.

— Е, както и да е. В момента събирам информация за взаимоотношенията между играчите в бостънския подземен свят и научих, че Шърли Вентура и Марти Анъхийм са играли в един отбор.

— Мъжът на Биби?

— Същият — кимнах.

— И какво отношение има това към Биби?

— Няма.

— Но може би ще има — предположи Сюзън.

— Може би ще има.

— А да имаш представа как ще стане това?

— Ами... как да ти кажа? То е горе-долу като твоята работа. Слушаш, слушаш, но нищо не се връзва, затова продължаваш да слушаш, докато в един момент нещо изпъкне — някакво събитие, начин на изразяване, противоречие. И може това нещо да се окаже

крайчето на някаква нишка, която ти хващаш и лекичко започваш да издърпваш.

Сюзън се наведе и пийна още малко вода, после се изправи. Няколко капчици се бяха задържали на брадичката ѝ. Тя ги избърса с опакото на дланта си. Носеше ръкавици за щангисти — от ония, дето са без пръсти. Ноктите ѝ проблеснаха на светлината.

— Да — кимна. — Психотерапията е нещо подобно. Макар че при нас пациентът е този, който трябва да улови нещото.

— Няма абсолютни аналогии — съгласих се аз. — Тъй или иначе, при мен е така. Разкарвам се насам-натам и надавам ухо.

— И целта е?

— Да намеря Биби.

— И като я намериш, какво?

— Ще се погрижа да е добре.

— Ти си много сантиментален мъж — каза Сюзън.

— Професията ми дава право на това — вдигнах рамене аз.

— Което е причината да я избереш.

Отново вдигнах рамене.

— Трябва да си много твърд мъж, за да останеш сантиментален в този свят — отбеляза тя.

— Професията ми дава право и на това — отвърнах.

— Ето още една причина да я избереш.

— Избрах я, защото чух, че помагала много, ако си решил да излизаш с разни похотливи психоложки от еврейски произход — казах аз.

— Това ли е специалността ти?

— Не — поклатих глава. — Специалността ми са похотливи еврейки. Психоложки е тясната ми специалност.

— И с колко си излизал досега?

— С похотливи еврейки ли? С хиляди. Ааа, ти имаш предвид психоложки? Само с една.

— А ако бях похотлива ирландска психоложка, щеше ли пак да ме обичаш?

— Отговорът е „да“ — кимнах аз. — Обаче ми се струва, че току-що се сблъска с ярко изразен случай на раздвоение на личността.

— Ай-ай-ай — поклати глава Сюзън. — Полицията не може ли да ти помогне да намериш Биби?

— Вегаските ченгета искат да говорят и с тримата.

— Антъни е неин мъж, Биби е негова любовница. И двамата изчезват, след като Шърли е убита. Кой е третият?

— Марти. Бил е в „МГМ Гранд“. Телефонният номер на хотела бил у нея, когато я намерили мъртва.

— Дали ще те държат в течение?

— Съмнявам се, но ще им се обаждам от време на време.

— А нашата полиция? Франк Белсън ти дължи огромна услуга.

— Куърк каза, че ще хвърля по едно око.

— А защо не Франк? — В гласа на Сюзън прозвуча лека изненада.

— Не ми се иска да го ангажирам.

— Защото ти дължи услуга ли?

— Не искам да мисли, че съм тръгнал да си събирам дълговете — отвърнах.

Сюзън отпи още веднъж, изправи се и отново си избърса устата внимателно, за да не си развали червилото. После ме погледна с огромните си тъмни очи и се усмихна широко.

— Голямо момче, а? Ама и ти си един образ...

— Колко мило от твоя страна, че най-сетне го забеляза.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник Хоук дойде в кантората, понесъл голям кафяв плик.

— Няма го там — каза той вместо поздрав и сложи плика на бюрото ми.

После съблече белия си шлифер и го окачи на закачалката.

— Кого, Антъни ли?

— Аха. Там живеят две жени. И той не е нито една от тях. Всяка сутрин отиват на работа и се връщат вечерта. Тази сутрин, след като излязоха, влязох и поогледах. Само жени, никакви признаци за друго присъствие.

Докато говореше, бръкна в плика и извади сандвич и половинлитрова кутия бира. После приглади плика и го постла вместо салфетка.

— Какъв е тоя сандвич? — попитах го.

— Омар и майонеза на бяло хлебче.

— И целия ли ще го изядеш?

— Ъхъ.

Той отхапа голям залък и отвори бирата, докато дъвчеше.

— Прекрасно — рекох. — А пък аз през това време ще подъвча края на тази химикалка.

— Какво направи в Нийдъм? — попита Хоук, без да дава ухо на намеците ми.

— Съпругът на Аби има дъщеря от първия си брак. Тя му ходи на гости през уикендите.

— Значи сме нула на две.

— В най-добрия случай — кимнах.

— Страхотен детектив си. Откри любовното гнезденце на Антъни. Намери и най-добрата приятелка на Биби от училище.

— Е, какво, малко ли е? Човек може да се гордее с такава работа.

— Можеш да си направиш и реклама — каза Хоук с пълна уста.
— „Желаете да изчезнете? Не искате никой да ви намери? Обадете се

на Спенсър. Вашата тайна ще си остане на сигурно място.“

— Ама и ти не си намерил никого — опитах се да се защитя.

— Така е — отвърна той. — Ала си имам сандвич с омар.

— Прекрасен аргумент.

Мълчахме, докато Хоук изяде сандвича и изпие бирата. Когато приключи, стана и изми лицето и ръцете си на мивката. После се върна, седна пак на мястото си и вдигна краката си на бюрото ми.

— Та докъде бяхме стигнали? — попита той.

— Не знам — отвърнах. — Но където и да сме, няма за какво да се хванем.

— Е — възрази Хоук. — Все знаем нещо.

— Знаем, че не знаем нищо — рекох аз.

— Нали чухме какво ни каза Еди Лий Бързака. Наясно сме, че май се мъти бързо завладяване.

— Окей, наясно сме — съгласих се.

— И знаем, че явно има нещо общо с Антъни Мийкър.

— Но не знаем какво — възразих този път аз.

— Все още — кимна Хоук.

— Освен това не сме наясно и къде е Антъни — продължих. — Нито пък какво се е мъчел да завърти с Марти, нито какво е имало между Марти и Шърли, нито какво се е объркало между тях, нито кой кого ще завладява, нито кой уби Шърли Вентура, нито дали Марти търси Биби, нито къде е Биби.

— Добре — рече Хоук. — Значи не знаем всичко.

— Мисля, че и така може да се каже.

— Говорил ли си с Джулиъс, откакто се върнахме от Вегас?

— Не.

— Значи можем да отидем и да си поприказваме с него — заключи той.

— Брей, на много нахакан се правиш май, а?

— Щях да бъда още по-нахакан, ако знаех какво, по дяволите, се опитваме да направим. Да намерим Биби или Антъни, да разберем кой уби Шърли Вентура или пък се мъчим да си върнем на Марти Анъхийм за това, че разкраси физиономията ти?

— Да — казах аз.

— Да?

— Всичко от изброеното. Никак не обичам да убиват без причина, особено пък ако убитият ми е бил нещо като клиент. Не желая Марти да намери Биби и да я смаже от бой. Не искам да изтърва и Антъни. Не обичам около мен да се случват някакви неща, а аз да не знам за какво става въпрос.

— Ако някой се кани да завладява някого, можем да си седим на задниците, да гледаме и след известно време ще разберем — каза Хоук.

— А оттам може и да изпадне нещо и ние да научим още.

— Възможно е — съгласи се Хоук.

— Всичко е възможно — обобщих аз. — Може и Мадона да дойде утре в кантората и да каже, че иска да изчезне.

— Дай боже!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джулиъс живееше в триетажна къща с гараж за пет коли и решетки по прозорците. Двамата с него бяхме седнали в огромния хол на високи и твърди столове от махагон, резбовани на ръка, и гледахме през обезопасените прозорци към бунгалото за гости в задния двор — умалено копие на къщата. Отзад не бе затревено. Цялата площ бе покрита със ситни камъчета и тук-там украсена със статуи.

— Как е жена ти? — попитах го аз.

— Не е добре.

— Ще се оправя.

Джулиъс поклати глава:

— Няма да се оправя.

— Познавам един психолог.

— Психарите не са нищо друго, освен тайфа обикновени перверзници — изръмжа той.

— О, да — кимнах аз. — Забравих.

— Да знаеш случайно къде е тоя шибаняк Антъни?

— Не — признах. — Обаче го търся.

— Можеш да го търсиш колкото си искаш, стига само да не си мислиш, че продължавам да ти плащам.

— Интересът ми е личен — успокоих го.

— Давам сто хиляди за него — продължи Джулиъс. — Намираш го, пречукаваш го, получавааш стоте бона. Като всички останали.

— Абсолютно честно — отвърнах. — А знаеш ли, че той и Марти са сключили някаква сделка?

— Каква сделка?

— Не знам. Информиран ли си, че дъщеря ти и Марти са били приятели?

Джулиъс втренчи поглед в мен.

— Шърли?

— Аха.

Той поклати глава, без да сваля поглед от мен:

— Не и с Марти Анъхийм.

— Това случайно да ти говори нещо?

— Вярно ли е?

— Знам го от сигурен източник.

— От кого?

Поклатих глава.

— Нещо да ти говори това? — повторих аз.

Раменете на Джулиъс се отпуснаха рязко, но втрещеният му поглед не слизаше от мен.

— Искаш ли малко плодове? — попита ме ни в клин, ни в ръкав.

После махна вяло към розово-бялата купа на кафе-масичката. До нея бе сложена голяма цветна снимка на Шърли.

— Не, благодаря.

— Майка ѝ не можеше повече да ражда — продължи той все така без връзка. — Докторите казаха, че нещо ѝ станало на утробата.

Погледът му вече се рееше навън през прозореца. Гласът му боботеше тихо и равно, като че ли съзнанието му бе някъде далеч оттук и думите се лееха от устата без негово участие.

— А аз имах бизнес. Майка ѝ трябваше да се грижи за нея.

Замълча за момент. В огромната къща сигурно имаше още много хора, но не се чуваше никакъв звук. Нищо не помръдваше. Човек можеше да остане с впечатление, че къщата е необитаема от доста време насам.

— Никога не я пускаше навън. Даже и на училище. Една шибана монахиня идваше всеки ден и ѝ преподаваше, а жена ми седеше с нея през цялото време. И когато накрая трябваше да тръгне на училище в горните класове, жена ми всяка сутрин я водеше дотам и следобед я взимаше. Не се научи да кара кола. По дяволите, тя дори не може... не можеше... да кара колело. Ами ако случайно падне и се удари...

Отново мълчание. Усещах аромата на ябълките и прасковите в купата на масата.

— Как се е запознала с Антъни?

— В училище. Идваше на гости, носеше видеокасети и Шърли и майка ѝ седяха с него и гледаха филми.

— Тримата?

— Да. Жена ми следеше да не ѝ показват лоши филми. Да няма секс. Така че те си седяха в стаята, гледаха видео и... много странно

нещо, направо да го досмешее човек... жена ми почна да харесва това лайно. Това шибано голишарче... и то сякаш харесваше хитрата лисица. Ооо, учтив, ще знаеш, отнасяше се почитателно с нея. И правилно... За к'во, мамка му, би могъл да говори с Шърли? Та тя даже не е излизала от къщи! Да, ама жена ми казваше, че не бил някакво си шибано гаменче... е, не викаше „шибано“ де... като тия, дето работели за мен. И щял да се ожени за Шърли, а аз трябвало да му намеря някоя хубава и отговорна работа. Още тогава й казвах, че е боклук. Ама тя не ме слушаше. Добра е и не ми обърна никакво внимание. Така че го назначих на работа. Събираше парите от извънданъчната ми дейност и носеше на ония, на които трябваше да плащам, за да си гледам бизнеса на спокойствие в някои райони. За такава работа ми трябваше някой, на когото да имам доверие.

— А защо не си плащал на хората от ведомостта както трябва?

— Счетоводство. Карах Антъни да събира... да речем, от букмейкърите в района на Джино. Той взимаше парите и от тях веднага плащаше на Джино на ръка, за да няма никаква следа. Федералните ужасно обичат да проследяват потока на парите. Колкото по-малко дири водят до мен, толкова по-гладко върви бизнесът.

— И толкова по-лесно може да се обира каймакът — вметнах аз.

— Точно затова ми трябваше доверен човек — каза Джулиъс.

— Като Антъни.

— Точно като него — кимна бавно той.

— Да си имал намерение да отмъкваш бизнеса на Тони Маркърс, докато той е в пандиза?

Джулиъс сви рамене.

— Ами помисли малко — рече той. — Тони праща някакъв си тъпак, на име Тароун, да му върши работата, докато е вътре. Спокойно можех да го избутам.

— Видях се с Тароун.

— Разбирам проблема на Тони — продължи Вентура. — Никой не ще да размътва водата, докато го няма, щото като се върне, тя може да се излее на главата му.

— Тони е в безопасност в момента — казах аз.

— От друга страна пък, на никого не му се иска някакъв си захаросан задник да ти върти нещата. Всеки може да им хвърли око и да се опита да те изрита от бизнеса.

— Не е лесно да си криминален бос — подметнах.

Джулиъс не обърна внимание на забележката. Обичаше човекът да приказва за бизнес.

— Такъв беше Броз, докато беше по-млад. Отиваш при него, разговаряте, той ти казва какво може да стане, какво не може — и всичко се оправяше, всеки правеше пари. А сега... все едно разграден двор. Тъй че — да, смятахме да направим нещо такова. Джино сигурно също. За Бързака не знам. Нищо не е казвал. Тия шибаняци и без това не обичат да дрънкат много.

— И още не си се наканил?

— Не, сега само правим оценка.

— Антъни имаше ли нещо общо с тази оценка?

— Стига вече с тоя Антъни. Казах ти, за него давам сто бона. Той вече е никой. Мъртъв е. Само дето още не го знае.

— А мислиш ли, че Шърли и Марти Анъхийм може да имат нещо общо с оценката?

— Няма такъв филм като Шърли и Марти Анъхийм.

— На мен пък ми подшушнаха, че има.

— Който ти е казал, лъже, мамка му! — прогърмя гласът на Джулиъс. — Кажй кой е?

Поклатих глава.

— Ще разбере кой ги разправя тия — закани се Вентура. — И ще го пречукам. Сам. Лично.

Явно отгук нататък просто нямаше смисъл да разговаряме. Изправих се.

— Ще си вървя — казах аз. — Съжалявам за дъщеря ти.

— Тъхъ — кимна той.

— И се надявам жена ти да намери някаква утеха.

Джулиъс кимна отново. Главата му като че ли се бе източила напред и целият изглеждаше някак смачкан в стола.

— Нищо няма да намери — поклати глава той.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В четвъртък вечерта Сюзън имаше приемни часове в здравния център „Спенс“ в Кеймбридж и до девет часа бе заета. След това почти винаги идваше у дома да вечеряме заедно и оставаше да спи при мен. И винаги, преди да си легнем, излизахме да разходим кучето чудо Пърл по Комънуелт Авеню. Това правехме и в момента, както всеки четвъртък около 23:30. Времето вече бе определено есенно. Листата бяха пожълтели и там, където уличното осветление падаше върху тях, приличаха на изкуствени на фона на мрака. Движение почти нямаше, новините в единадесет бяха минали и повечето къщи наоколо бяха тъмни. Сюзън водеше Пърл за каишката. Кучето я опъваше силно напред, настоявайки за повече свобода, и от време на време пъхтеше от усилието.

— Да си се питала някога закъде бърза така? — рекох по едно време.

— Просто ѝ харесва да го прави — отвърна Сюзън.

Прекосихме Дартмът стрийт. На кръстовището с Иксетър стрийт спря някаква кола. От нея излязоха двама мъже и закрачиха бавно към нас. Чух как и отзад на Дартмът стрийт също спря кола. Обърнах се тъкмо навреме, за да видя слизащия от нея мъж, който бавно пое подир нас.

Обърнах се към Сюзън:

— Целуни ме бързо, все едно се разделяме, вземай Пърл със себе си, иди на другия тротоар и тръгвай за вкъщи. Като стигнеш до ония коли там, наведи се зад тях и изчезвай по най-бързия начин.

— Какво има?

— Май загазих.

Обърнах я към себе си и я целунах, сякаш няха какво друго да правя. Докато се целувахме, измъкнах оръжието си изпод самото.

После прошепнах до устните ѝ:

— Пусна ли те, обръщаш се и веднага тръгваш. Не бързай, но и не се мотай. Като пресечеш улицата, се обърни и ми махни.

Не каза и дума. Прекъснахме целувката, тя ме докосна лекичко по бузата, после се обърна и тръгна да пресича Комънуелт Авеню. Двете с Пърл се провряха между две паркирани до тротоара коли, Сюзън стъпи на тротоара, обърна се и весело ми помаха с ръка. След това тръгна към Арлингтън стрийт, без да бърза. Онези, дето бяха пред мен, не ѝ обърнаха никакво внимание. Аз обаче се престорих, че целият съм погълнат от нея. Мъжът, идващ откъм другата страна, вървеше спокойно, оглеждайки витрините наоколо със скучаещ вид. Стисках оръжието си така, че в тъмнината никой не можеше да го види. Беше малък и удобен револвер „Смит и Уесън“, 38-и калибър, с петгнездов барабан. Винаги държах гнездото под ударника празно, така че патроните в момента бяха четири. В повечето случаи се оказваха достатъчни — надявах се и сега да е така. В края на краищата имах един патрон повече от броя на нападателите. Макар че ако знаех какво ми предстои, щях да взема 9-милиметровия броунинг, чийто пълнител побира тринадесет патрона.

Вдясно от мен имаше пейка. Спрях до нея, вдигнах крак и се престорих, че си връзвам обувката. Дватамата, които идваха отпред, се намираха на десетина метра от мен. Онзи отзад — малко по-близо. Видях как един от първите двама бръкна под палтото си и в ръката му проблесна пистолет. „Хората точно затова са измислили матовата повърхност, тъпако“, казах си.

Както бях стъпил с единия крак на пейката, рязко се отблъснах с другия, прескочих я и веднага клекнах зад нея. Отпред отекна изстрел и куршумът отцепи парченце бетон от крака на пейката. От другата страна на улицата писна алармената система на една от паркираните коли. Запънах ударника на револвера, поех въздух, издишах го и пронизах мъжа с пистолета точно в средата на гърдите. Той издаде хъркащ звук — също като Пърл, когато се напъва да скъса каишката — и се просна по гръб. В пейката се заби още един куршум — този път в дървената ѝ част, — пръскайки тресчици на всички страни. Отново запънах трийсет и осмака, издишах, прицелвайки се в тъмната фигура, тичаща към мен, и застрелях мъжа, който се приближаваше. Той се килна напред — инерцията на тялото му преодоля ударната сила на куршума — и се заби в земята по лице. Веднага се завъртях към третия тип, който по това време вече би трябвало да се хвърля отгоре ми. Но него го нямаше. Секунда по-късно го видях да тича с всички сили по

Иксетър стрийт. Колата, която до този момент бе работила на място на „Дартмът“, рязко се отдели от тротоара и минавайки на червено през кръстовището, стремглаво пое към реката. Изправих се и стрелях веднъж подир тичащия с всички сили мъж, но разстоянието бе твърде голямо за десетсантиметрова цев. Той отвори задната врата на заковалата до него кола и се хвърли на седалката с главата напред. Автомобилът веднага се спусна рязко напред и вратата се затвори от инерцията.

Алармата на паркираната кола продължаваше да пици. Извадих шепя патрони от джоба си и презаредих, оглеждайки се за Сюзън. Видях я да излиза иззад една от колите до пресечката на Дартмът стрийт. Пърл, която ужасно се страхуваше от гърмежи, едва ли не се катереше по Сюзън.

Прибрах оръжието си и коленичих до човека, който ме бе следил. Беше огромен мъж с брада и ясно изразено шкембе. Нямаше пулс. Отидох при другия — голобрад мургав мъж. И той бе мъртъв. Напоследък нещо хич не ме биваше в мисленето, но в престрелките се оправях.

— Улучиха ли те? — Сюзън дотича разтреперана до мен.

Прегърнах я през рамо.

— Не — успокоих я. — Какво й става на тая кола, че пици така?

— Ритах всички коли по улицата — каза тя. — Поне една трябваше да има аларма.

— Умно! — възхитих се аз.

— Имам докторска степен от Харвард.

— И не започна да дрънкаш тъпотии, като ти казах да изчезваш — продължих да я четкам.

— Двете с Пърл щяхме само да ти се пречкаме.

Кучето с усилie се вмъкна между нас, изправи се и сложи лапи на гърдите ми. Погалих го по главата.

— Мъртви ли са? — попита Сюзън, без да гледа към труповете.

— Да.

— Кои бяха?

— Не знам.

Някъде отдалеч, присъединявайки се към мелодичните писъци на колата, се чу вой на сирена. Околните прозорци, тъмни до този момент, започваха да светват един след друг.

— Отивайте двете с Пърл у дома. Иначе ще искат да разпитат и теб, а това може да отнеме половината нощ. Пърл няма да го понесе.

— Да, ама ще имаш нужда от свидетел.

— Правилно — кимнах.

— Радвам се, че остана жив.

— Колко мило от твоя страна — отвърнах.

Първата патрулка изскочи от пресечката с „Дартмът“ и се насочи към нас. Фаровете ѝ осветиха ясно сцената и кръвта около двамата убити от мен мъже се видя ясно.

От колата изхвърчаха две ченгета с извадени оръжия и без да затварят вратите, клекнаха зад тях, насочвайки цевите към мен през пролуката между отворените врати и колата. Пърл ги залая. Сюзън ѝ изшътка да мълчи. Аз бавно вдигнах ръце и ги сложих на тила си.

— Оръжието ми е отдясно на колана — подвикнах. — Аз ли да ви го дам или сами ще дойдете да го вземете?

— Така си е добре — каза ченгето откъм дясната страна на колата. — Само се дръпни от жената.

Подчиних се и полицаят се изправи иззад вратата с протегнат напред пистолет.

— Ела бавно насам и сложи ръце на покрива на колата.

Отново се подчиних. Опрях ръце на покрива на колата и отдалечих краката си така, че цялата тежест на тялото ми да се опира на ръцете, за да нямам възможност да правя резки движения. Ченгето откъм лявата страна ме държеше на мушка през покрива на колата, докато партньорът му откачи револвера ми от колана и го подуши. После ме потупа по рамото.

— Протегни лявата си ръка назад.

Подчиних се и той щракна едната гривна на китката ми.

— Хайде сега дай и другата.

Отблъснах се от колата и му я подадох. Той заключи и нея и попита:

— Ти ли ги застреля?

— Да.

— С това нещо?

— Аха.

Тъй като процедурата по слагането на бележниците вече бе привършила, партньорът му прибра пистолета си и отиде да опипа

двата трупа за пулс.

— Мъртви ли са? — попита го първото ченге.

— Да, и двамата.

Партньорът му бе мускулест младеж в шита по поръчка униформена риза и с късо подстригана коса. До нас долетя вой на още сирени, идващи от двата края на Комънуелт Авеню, като поне още една се носеше насам по „Дартмът“.

— Защо ги застреля? — попита ме първото ченге.

— Защото се опитаха да застрелят мен.

— Знаеш ли кои са?

— Не.

— Видяхте ли какво стана, госпожо?

— Да — отвърна Сюзън. — Бях с него. Разхождахме Пърл, когато тия двамата и още един тръгнаха към нас и се опитаха да го убият.

— Пърл е името на кучето, така ли?

— Да.

— А къде е третият нападател?

— Избяга с една кола, която го чакаше — отговори тя.

Първото ченге се дръпна от мен. Беше по-възрастен от партньора си, с въздлъжка прошарваща се коса и безцветни очила — като онези, дето ги носят военните.

— Значи трима души те нападат, с цел да те застрелят — резюмира той. — Двама от тях падат убити, а третият избягва. Обикновено не става така.

— Беше много вълнуващо — казах аз.

— Има си хас да не е било — кимна ченгето. — Притежаваш ли разрешително за това желязо?

— Да.

— А някакъв документ за самоличност?

— В портфейла, в левия ми заден джоб.

Той го извади, намери документите — разрешителното, лиценза и шофьорската ми книжка — и внимателно започна да ги проучва. Наклонил личната ми карта към светлината от фаровете, огледа снимката, после вдигна глава и впери внимателен поглед в лицето ми. Сетне прибра всичко обратно в портфейла и го тикна обратно в задния ми джоб.

По Иксетър стрийт се зададе втора патрулка, закова до тротоара и още преди да излезе някой, зад нея спря трета, дошла откъм „Дартмът“. За разлика от първите две, третата бе необозначена — от нея се измъкна Франк Белсън и бавно се запъти към нас. Цялата сценка заприлича на декор от сапунена опера. Белсън се обърна към по-възрастното ченге.

— Случайно бях наблизо. Какво има, Чък?

— Този е застрелял двама мъже. Казва, че е при самоотбрана. Приятелката му е свидетелка.

Белсън ме погледна.

— Уф, мамка му! — изпъшка.

После хвърли поглед на Сюзън, след това на Пърл. Приблужи се и я погали по главата.

— Извини ме за езика — вдигна глава той към Сюзън.

— Няма да те извиня — сопна се тя. — Адски неприятна ситуация, мамка му!

Белсън кимна и се ухили широко.

— Познаваш ли го, Франк? — обади се Чък.

— Аха.

— Частен детектив е.

— Знам. Можеш да му свалиш белезниците.

— Застрелял е двама души — напomini му Чък.

— Арестува ли го?

— Не.

— А ще го арестуваш ли?

— Ще оставя тая работа на теб.

— Свали му белезниците.

Чък ги отключи и прибра в калъфчето им, закачено отзад на колана му. С усилие потиснах рефлексивния жест да си разтрия китките: беше много банален. Сюзън и Пърл се приближиха и застанаха до мен. Протегнах ръка и прегърнах Сюзън през рамо. Белсън се обърна към другия детектив, който се бе приближил след него:

— Няма да е зле да се обадиш на Куърк.

Детективът кимна и се отправи към колата. Франк насочи поглед към Чък и партньора му.

— Добре ще е, ако Куърк ви завари с шапки на главите, като дойде — посъветва ги той.

Двете ченгета се спогледаха и явно се съгласиха с него, защото се запътиха към патрулката, придружени от още един полицай от новопристигналите, който също беше без шапка.

Най-накрая Белсън се извърна към мен, скръсти ръце на гърдите си, пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Е — рече, — започвай да разказваш.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сюзън, Хоук и аз вечеряхме в „Капитал Грил“.

— Значи си изгървал един, а? — попита ме Хоук.

— Плюс шофьора на обслужващата кола, когото — ако беше ти, разбира се — щеше да стигнеш със спринт, нали?

— И да му прегриза гърлото — кимна той.

Сервитьорът пристигна с питиетата.

— Мерло — каза той, поставяйки чашата пред Сюзън.

— Благодаря, Джон — усмихна му се тя.

Аз си бях поръчал бира, Хоук — чаша шампанско.

— И не можа да видиш номерата? — продължи приятелят ми.

— Естествено, че не — отвърнах. — Ако ги бях видял, досега да съм научил нещо.

— И не знаеш кои са били? — продължи да се интересува той.

— Всъщност знам — казах аз. — Белсън ми се обади. Руснаци били. С някакви дълги и труднопроизносими имена.

— Руснаци? — възкликна Сюзън. — От Русия?

— Аха. Само че през Ню Йорк. След като им лепнаха титлата „Империя на злото“, решили да я оправдаят и си основали база в Ню Йорк. От ОБОП казали на Белсън, че са започнали да напират и към Бостън.

— ОБОП? — вдигна вежди Сюзън.

— Отдел за борба с организираната престъпност — отговорих.

— И защо са искали да те убият? — попита тя.

— Не знам.

— Напоследък имахме работа с доста криминални типове — отбеляза Хоук. — Някой от тях може да ги е наел.

— Защо?

— Май много се доближихме до плана за сливането, а?

— Ако изобщо има такъв.

— Еди Бързака вика, че има.

— Той рече, че камъните се търкали един о друг в чувала или нещо от този род.

— Искаше да каже, че предстои сливане — обясни Хоук спокойно.

— Ако има такъв план и ние сме се доближили толкова много до него, защо не знаем нищо? — попитах го аз.

— Защото сме тъпи — отвърна той.

— Ааа, да — кимнах. — Вярно.

Джон ни донесе две пържолки и плато със студени морски деликатеси, което сервира на Сюзън.

— Не е ли много? — попита тя.

— Можем да ти помогнем — услужливо предложих аз.

— Работата не я умеем чак толкова — подхвърли Хоук, — ама в яденето ни бива.

Сюзън бодна една мида, топна крайчето ѝ в соса, после деликатно го отхапа и задъвка замислено.

— Не мога да разбера — каза, като преглътна — как така ужким търсите Биби Анъхийм, а пък в един момент започвате да се стреляте с някакви руски бандити.

— И ние не можем да го разберем — отвърнах. — Пържолата е екстра. Искаш ли да я опиташ?

Тя поклати глава.

— Мислиш ли, че може пак да опитат?

— Няма откъде да разберем — отговорих.

— С изключение на това, че оня, който е искал да те пречука, не е удовлетворил желанието си.

— Да, с изключение на него — кимнах.

— Това не те ли притеснява?

Свих рамене.

— С какво оръжие си тази вечер? — попита ме Сюзън.

— С броунинга — казах аз.

— Оня, дето е тежък и неудобен за носене, но пък събира повечко патрони, а?

— Тринайсет в пълнителя и един в цевта.

Загледана в мен, закима бавно.

— А ти какво мислиш? — обърна се тя към Хоук.

— Мисля да се мотая наоколо — отвърна ѝ.

— Така ще се чувствам по-добре — каза Сюзън.
— Всички ще се чувстваме по-добре — сви рамене той.
Сюзън се усмихна и лапна остатъка от мидата.
— Не мога да изям всичко това — оплака се тя. — На бебчето ми
обаче може да му хареса.
— Ще го даваш на кучето? — Хоук втренчи поглед в нея.
— Нея също я бива в яденето.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хоук бе облечен в тъмносин костюм и бяла поплинена риза без яка. Бръснатата му глава блестеше като фар. От другия му край черните ботуши ни най-малко не й отстъпваха по блясък. Бе леко вдигнал единия от столовете на кантората ми на задните му крака и облегал гръб в стената, четеше книга със заглавие *Да си спомниш Дени* от Калвин Трилин. А аз бях седнал зад бюрото си и се мъчех да науча фразата „Не можеш да ме хванеш, мръсен плъх такъв“ на руски.

— Още ли не си измислил план? — попита Хоук, без да вдига поглед от книгата.

— Можем да се скрием тук, да заключим и да спим на смени.

— Мислих вече за това — отвърна той все още без да вдига глава.

Телефонът иззвъня.

— Идеално би било, ако разберем в чий гьол нагазихме — казах замислено аз.

— Аха, идеално. Да ги псуваме на име, докато спим на смени.

— Ако знаем кои са, може би ще ни стане ясно какво да правим.

Телефонът отново иззвъня.

— Хубаво би било — измърмори Хоук равнодушно.

Кимнах и вдигнах слушалката.

— Да? — казах на руски.

— Искам да говоря със Спенсър — отвърна нечий глас.

— На телефона.

— Ти беше във Вегас през септември — рече гласът.

— Аха.

— С един як чернокож тип с плешива глава, нали?

— Всъщност не е плешив. Бръсне я.

— Все тая — чу се в слушалката. — Казвам се Бърнард Дж. Фортунато. Помниш ли ме?

Дръпнах чекмеджето и вперих поглед във визитката, която бях пуснал там преди повече от месец. На нея пишеше: „Бърнард Дж.

Фортуно, детектив — професионализъм и дискретност“.

— Аха — отвърнах. — Един дребен, с панама и къс колт.

— Не точно дребен, а компактен — поправи ме.

— Разбира се — съгласих се веднага аз. — Точно това исках да кажа. Компактен мъж с панама и компактен колт.

— Още ли те интересува една откачалка на име Биби Анъхийм?
— попита ме той.

— Какво те кара да мислиш, че ме интересува? — попитах го на свой ред.

— Не мисля, а знам — отряза ме.

— Добре де, откъде знаеш? — въздъхнах аз.

— Защото си държа очите и ушите отворени — не без гордост заяви Фортуно. — Гледам, задавам въпроси. Казвай сега интересува ли те или не?

— Интересува ме.

— Върна се във Вегас — изтърси той.

— И сега е там.

— И сега е тук.

— Къде?

— Отседнала е в хотел-казино „Деби Рейнълдс“.

— Ти видя ли я?

— Аха.

— И я позна?

— Вече ти казах. Държа си очите и ушите отворени. Това ми е работата.

— А каза ли на мъжа й? — попитах го аз.

— Не.

— Мислех, че работиш за него.

— Работех. Той ми възложи да държа под око един тип на име Антъни Мийкър по време на престоя му във Вегас. Освен това ми каза, че ако те видя, може да ме заведеш при него. Обясни ми и къде да те чакам да се появиш.

— Което и стори.

— Точно така.

— И го намерихме.

— Точно така — повтори Фортуно. — И после го държах под око, докато Анъхийм се появи лично.

— И му запази стая в хотела на твое име.

— Аха, а след това ме завлече със сметката за нея и за работата. А като разкраси физиономията ти, разбрах, че нещо приятелството между вас не върви, затова сега ти казвам какво съм видял.

— Да си го върнеш, а?

— Абе ти интересуваш ли се или не?

— Интересувам се — побързах да го успокоя. — Искаш ли да работиш за мен?

— Както ти казах, това ми е бизнесът.

— Хубаво тогава, дръж я под око, докато дойда. Ако тръгне нанякъде, проследи я.

— Разходите?

— Гаранция — казах.

— Дори и ако хукне... например за Париж?

— Дори и тогава.

— Не те ли интересува тарифата ми?

— Не — отсякох аз.

— Повече няма да се набутвам, да ти е ясно. Давам ти номера, ти ми пращаш парите по сметката още днес. Ако не ги получа днес, отървавам се от нея като от лош навик.

— Казвам се Спенсър, плащам в брой, кажи само къде ги искаш.

Той ми съобщи сумата и къде да я изпратя. Добре че витаех из облаците.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джо Броз още държеше офис в зоната на финансовите институции в града с хубав, директорски изглед към пристанището. Във външния кабинет още се мотаеха двама едри типове, работещи усилено върху отпуснато-заплашителните си стойки на професионални биячи. А у самия Джо все още се долавяше полъх от едновременната му слабост към театралничене. Влизайки в офиса му обаче, веднага разбрах, че срещу мен сега стои старец. Промените не бяха толкова физически, колкото сетивни. Като че ли сам той бе решил да бъде старец. Беше се изправил с гръб към вратата пред огромния панорамен прозорец зад бюрото си — тъмен и безформен силует без доловими очертания, рязко изпъкващ на фона на ярката светлина на утринното слънце, нахлуваща отвън. Не се обърна да види кой е влязъл. Затворих вратата зад себе си, прекосих разстоянието до бюрото и седнах на стола пред него. Най-накрая Джо бавно се извърна да види кой е дошъл.

Бе облечен в тъмносин, почти черен костюм, подобна риза и светлосиня вратовръзка. Оставаше само да започне да си подхвърля сребърен долар. Погледа ме известно време, после каза:

— Откога те познавам, Спенсър?

— От много време — отвърнах аз.

— Хубаво приказваш. Винаги съм казвал, че си Божи дар за цялата шибана Вселена. А за мен си бил винаги трън в задника. Откакто те познавам.

— Радвам се, че не си ме забравил, Джо.

— Отдавна трябваше да те тикна на два метра под земята.

— Но не го направи — рекох.

— Половината от ония, дето познавах, са мъртви, а по-голямата част от останалите изчезнаха. Ти обаче не забравяш да се мяркаш от време на време.

— Добре е да знаеш, че можеш да разчиташ на нещо със сигурност, нали?

Броз прекоси сковано разстоянието от прозореца до стола си зад бюрото и бавно се отпусна на него. Внимателно прилепи длани една о друга и опря леко брадичка на двата показалеца. После пое предпазливо въздух и бавно го изпусна през носа.

— Какво искаш? — попита ме той.

— Някакви руснаци снощи се опитаха да ме убият.

— Браво на тях!

— Зависи от гледната точка — обясних аз. — Двама от тях са мъртви.

— Знам, че си добър — сви рамене Броз. — Никога не съм казвал обратното.

— Нямам какво да дяля с никакви руснаци — уверих го. — Някой ги беше изпратил.

Джо ме гледаше, продължавайки да крепи глава на връхчетата на пръстите си. От джобчето на сакото му се подаваше светлосиня кърпичка. Отиваше на цвета на вратовръзката му перфектно.

— В града в момента май има нещо като... ъ-ъ... прегрупиране на силите — продължих аз. — Нещо става с Джино Фиш и Джулиъс Вентура. Чувам, че руснаците се опитвали да вкарат тук някакви свои хора от Ню Йорк.

Броз кимна безмълвно.

— И си помислих, че може би ти ще можеш да ме осветлиш по този въпрос.

Той не помръдна. Не каза нищо. Отправих поглед покрай него навън, но там се виждаше само небе и отразена от водата светлина. Чаках. Джо най-сетне раздели дланите си, положи ги върху ореховите облегалки на креслото си и бавно бутна облегалото му назад.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита ме.

— Малко ми е рано.

Леко кимване.

— Рано или късно, за мен вече няма никаква разлика. Не мога да спя, а когато се случи, не усещам, че го правя, ако не сънувам нещо. Ям, като огладнея. Пия, като ожаднея.

Изправи се и бавно се приближи към махагоновото барче в ъгъла, където преди доста години един мъж, на име Фил, ми бе наливал бърбън с вода и съвсем малко битър. Нещата между мен и

Фил нещо не потръгнаха тогава. Две седмици по-късно ми се наложи да го убия.

Джо извади лед от сребърната купичка и го пусна в ниска чаша с дебело дъно, след което го заля с щедра доза „Уайлд Търки“. После внимателно я отнесе на бюрото, сложи я на него и отново се настани на стола. След това взе чашата, надникна в нея любопитно, отпи и отново я остави на бюрото. Вдигна поглед към мен, задържа го за миг, после го отклони и се загледа встрани.

— Знам, че съм ти длъжник — заговори той. — Не го споменавах и аз го отбелязвам. Но можеше да убиеш детето ми преди... колко? Три години?

— Пет ако кажеш, ще е по-точно.

— Преди пет години. Можеше да го убиеш и никой нямаше да ти каже нищо.

Отново взе чашата, отпи и пак я сложи внимателно на бюрото, замислено загледан в нея.

— Хлапето не е в бизнеса — продължи. Сякаш говореше сам на себе си, а мен ме нямаше. — Направих му хубава таверна в Питсфийлд. Не ставаше за нашия бизнес. А на това отгоре и Вини вече го няма.

— Сега работи за Джино — обадих се аз колкото да му напомня за присъствието си.

— Знаеш ли, че Джино е обратен?

Не отговорих. На Броз обаче му бе все едно и продължи:

— Като уредих Джери с таверната, реших, че трябва да предам бизнеса на Вини. — Пак отпи от уискито. — Исках да се оттегля. Желаех да предам бизнеса на хлапето, а Вини да му помага. Обаче работата не стана. Жена ми почина. Вкъщи нямаше кой знае какво да правя толкова, просто нямаше нищо за вършене, затова реших да поработя още малко. Тони Маркър го няма, дворчето му е разградено, а Джино и Джулиърс се примъкват към него, щото вече сигурно си викат, че съм с единия крак в гроба. Мисля си за всички тия неща и ето че един ден при мен идва руснак от Ню Йорк и ми доверява, че иска да почне една работа тук. Аз му казвам, че няма място за никого, а той вика, че иска да минат към моите хора, да изритаме Джино и Джулиърс, да си вземем пак дворчето на Маркър, а аз да се заема с това.

Джо се усмихна леко и пак отпи уиски.

— Аз питам руснака какво ще спечелят неговите хора от това. И той обяснява, че не познавали тукашната територия, но искат да я опознаят и малко по малко да се примъкнат насам, и че желяели само едно. Когато умра, те да поемат бизнеса от мен.

— Ами Еди Лий Бързака? — запитах.

— И аз това го питах. Той рече, че не щели да правят бизнес с жълти. Каза, че щели да оставят Бързака на мира, ако и той не се закача с тях.

— Ти повярва ли му? — прекъснах го аз.

— Сега-засега, според тях, Бързака е костелив орех. Щели да се занимават с всичко останало, да го изолират постепенно, а после, когато са готови, щели да му скочат. От мен зависело.

Кимнах. Седяхме, без да говорим. Гледах Броз. Той зяпаше покрай мен. Трудничко му беше да ми изплаче мъката си. Но аз имах време. Самолетът за Лас Вегас излиташе чак в 16:05 ч.

— Казах му „не“ — продължи Джо. — Рекох му, че не е останало кой знае какво, особено пък за делене със съдружници. А той вика, че щели да почнат нов бизнес и да го разширяват. Аз пък му казах, че не ща да разраствам бизнеса си. Вече нямам хъс за тия работи. Заявих му, че изобщо не ми пука какво ще стане с моя пай, след като умра. Могат да го вземат, както би могъл и всеки друг. Обаче, казах му, ха някой се е опитал да ми отмъкне кокала, докато съм жив, ще го сдъвча и ще го изплюя заедно със смрадливите му парцали. И той рече окей, не бих ли обмислил варианта да им бъда нещо като консултант, тъй като съм познавал града. Казах, че ако цената е добра, нямам проблеми да им дам какъвто съвет искат. Цената беше добра и сделката стана. Те не закачат хората ми, а аз им давам съвет, когато го поискат, и точка.

— Съветник по националната сигурност — вметнах аз.

Без да обръща внимание на подмятането, Джо продължи:

— И те ме питат от кого да започнат. Аз им рекох: „От Тони Маркър.“ Той е вътре на топло. Едно негово мекере командва парада сега. А те разправят, че било кофти, щото Джино и Джулиър щели да заподозрат нещо, което можело да ги подтикне да скочат на руските другари, и те трябвало да се бият с тях, преди да му е дошло времето. Искали да ги изритат един по един. Тогава им рекох да почват с Джулиър. Те питат: „Защо?“ „Щото — викам им аз — Джино си има заместник, Марти Анъхийм, а Джулиър — само един скапан зет.“

— Той не му е заместник — намесих се отново аз.

— Не е, ама се върти наоколо като такъв, дето само чака сгоден случай, и нищо не се знае. Усещам ги тия работи. Нали затова изтървах Вини. Заради хлапето.

— И послушаха ли те?

Джо сви красноречиво рамене:

— Аз съм само консултант. Търсят ме, когато имат нужда от мен.

— А как ще го направят?

Същото красноречиво свиване на раменете:

— Откъде да знам?

— А ти как би постъпил?

— Сключвам сделка с Джино. После, като ми помогне да изритаме Джулиъс, правя сделка с машината на Тони Маркълс, за да изпързаяме Джино. След като работата стане, мекерето мога да го отстраня, когато си искам. И накрая Бързака си остава с жълтурковците, а аз — с всичко останало.

— А мислиш ли, че теб ще те оставят на мира?

— Мира за мен вече има само на едно място — отсече Броз. — Нямаат никаква причина да се захващат с мен.

— Добре, а защо тогава ми скочиха снощи? — попитах го аз.

— Откъде да знам? — сви рамене той.

После се наведе напред, взе слушалката и набра някакъв номер.

— Броз съм, дай ми Вик... Джо се обажда. Снощи двама-трима от твоите са скочили на един тип на име Спенсър. Защо?... Аха, знам какво може. В момента седи срещу мен в офиса ми... Да?... Да?... Не бе, не ми е приятел, задължен съм му, а аз винаги си връщам дълговете... Да... Кой те накара?... Да... Де да знам, може да е лично. Можеш ли да отложиш тази работа със Спенсър? Само това му дължа. После, ако го видиш, можеш да го направиш на кайма, ако щеш... Окей? Окей.

Затвори.

— Марти Анъхийм ги е накарал.

— Значи явно почват така, както ти би постъпил.

— Така изглежда — кимна Броз.

— Само че Марти вече не е с Джино.

— Не е — кимна повторно той.

— Ама вероятно е бил — казах аз, — преди мелето да започне.

— Сигурно — съгласи се равнодушно Джо.

— А знаеш ли защо Марти избяга от Джино? — попитах го.

— Не — отсече Броз и лисна остатъка от питието в гърлото си.

— Можеш спокойно да пречукаш Марти — каза, след като преглътна парливата глътка. — Никой няма да заплаче. Обаче не се доближавай до мен или до руските другари.

— Търся Биби Анъхийм. — Погледнах го в очите.

Джо бавно се изправи и се приближи отново до барчето. Повтори процедурата с леда и уискито, после се обърна с чаша в ръка и се облегна на барчето, както правеше винаги.

— Това, дето ти го разказах, е само между мен и теб.

— Разбира се — уверих го аз.

— Думата ти?

— Имаш я.

— Ти държиш на нея — кимна той. — Квит ли сме сега?

— Не знам, Джо, никога не съм казвал, че не сме.

— Вярно е — кимна Броз. — Никога.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Мислиш, че Марти иска да те очисти, защото непрекъснато си пъхаш носа в неговите работи? — попита Хоук.

— Аха — отвърнах кратко.

Намирахме се на 11 000 метра над Западна Пенсилвания в отделението за първа класа (нито Хоук, нито аз успяхме да се сместим удобно в туристическа класа) на полета за Далас, откъдето щяхме да направим връзка за Лас Вегас. Някак си преживях излитането. Масичката пред мен бе свалена. Бях си поръчал скоч със сода, стюардесите сновяха нагоре-надолу по пътеката и сервираха хапването, всичко бе наред.

— Не се прави на много отворен — лениво продължи Хоук. — Пъхахме си носовете насам-натам, ама не стигнахме доникъде. Само дето ни стана ясно, че камъните в торбата се разместват. И какво можем да направим според това?

— Например можем да кажем на Джулиъс — предложих аз.

Сервирането бавно ни приближаваше. В самолетите хапването винаги бе в огромни количества и всякога го очаквах с нетърпение.

— Ти какво, мислиш, че Джулиъс не знае? — попита Хоук.

— Подробностите може да не са му ясни.

— А на нас са ни ясни, така ли?

— Марти не знае какво сме научили — казах аз. — Знае само, че много си пъхаме носовете и няма да се откажем.

— Тогава как така не се опита да очисти мен?

— Вероятно си мисли, че като ме премахне, ти ще се откажеш. А може да се е канел след това и теб да очисти.

Хоук отпи от шампанското и помисли.

— Не съм чул някой да казва, че Марти е хитър — обади се накрая той. — Обаче дори и на него би трябвало да му е ясно, че убийството ти по-скоро ще разбуди кошера, отколкото да го успокои.

— Може да няма нищо общо с мафиотските работи — промърморих разсеяно.

Една стюардеса с огромна руса прическа сложи пълния с храна поднос на масичката ми. На табелката на гърдите ѝ пишеше: ЧЕРИЛ. Хапнах малко. Хоук любопитно ме загледа, докато дъвчех.

— Какво е това? — попита ме без особен интерес.

— Май пилешко — отвърнах. — А твоето?

— Идеално са го притоплили тоя стек — обърна той глава към подноса си. — И според теб не му се иска да намериш Биби?

— Аха — изфъфлих с пълна уста.

— Защо?

— Защото мисля, че той е убил Шърли Вентура. А Биби знае това със сигурност или поне толкова, че като ни го каже, ще го разберем и сами.

Хоук замислено сдъвка хапката си и я преглътна.

— Питал ли си се някога защо в самолетите не сервират просто по някой и друг хубав сандвич? — произнесе той все така замислено.

— А те тъпчат с пет блюда, притоплени в микровълновата фурна и имащи вкус на добре сварен картон.

— Често — кимнах аз.

Хоук отпи от шампанското си.

— Ако има някой убит и наблизо се е навъртал Марти, почти няма никакъв риск, ако заложиш, че той го е направил — рече той.

— А освен това да не забравяме, че между тях е имало нещо — добавих. — Шърли се е срещала с Марти доста често. Номерът на хотела му е бил в нея, когато е била убита.

— А и да не пренебрегваме това, че между него и нейния старец също е имало нещо.

— Кое то пък навярно има общо с разместването на мафиотските пластове в града.

— Биби наистина може да знае нещо — кимна Хоук.

На минаване край нас Черил се спря и попита моя човек:

— Хареса ли ви яденето, сър?

— Добрите коне умират трудно — отвърна той. Стюардесата се усмихна.

— Още малко шампанско?

— Глупаво ще е да откажа.

Черил веднага извади бутилка отнякъде и му напълни чашата.

— Ще го занеса в хладилника, за да не се стопли — каза тя.

— Чудесно — кимна леко Хоук.

— И ще поглеждам по-често дали нямате нужда от нещо — добави момичето.

Загледан в нея, докато се отдалечаваше, ми се стори, че бедрата ѝ се полюляваха вече по съвсем друг начин.

— Черил май се влюби в теб, а? — подметнах аз.

— Да — отвърна Хоук.

Преживяхме някак и кацането в Далас. На слизане от самолета Черил пхна бележка в ръката на Хоук. Той ѝ се усмихна и я мушна в джобчето на ризата си. Двамата се помотахме из летището и после хванахме самолета за Вегас.

— Май видях Черил да ти пъха номера си или само така ми се стори? — обърнах се към него, когато вече бяхме във въздуха и можех спокойно да отпусна стиснатите си до болка челюсти.

Хоук бръкна в джобчето на ризата си, разгъна листчето и го погледна.

— Трите имена, адреса и телефона — кимна той.

— Пише ли „Ако искате да прекарате приятни мигове, обадете се на Черил“?

— Глупости, разбира се, че не. Да не е кол гърла?

— В Бостън ли живее?

— Не, в Далас.

— Кофти.

Хоук сви рамене:

— Може би на връщане ще се отбия.

— Ще е много глупаво, ако не го сториш — заявих. — Лестър ще ни вземе ли от летището?

— Аха — отвърна Хоук. — Освен ако не се разбием при кацането и не се изпотрепем до един.

— Вярно — кимнах мрачно аз.

Поръчах си скоч със сода на старшата стюардеса, която имаше дълбок кадифен глас. Беше съвсем леко понатежала жена с посребрени тук-там коси и очила със зелени рамки, висящи на резедаво шнурче от врата ѝ. Хоук поиска шампанско и тя се запъти да изпълни поръчката.

— Може и тя да ти даде бележка — рекох.

— Ако го направи, този път ти си наред — отбеляза той.

Като си изпих питието, бутнах облегалката назад, затворих очи, но не заспах, както и никога досега не съм могъл да го направя в самолет — просто лежах и се мъчех да измисля най-добрия начин за измъкване, в случай че претърпим авария при кацането. В осем без десет тихоокеанско време самолетът направи уморен кръг над безшумните светлинни експлозии, изригващи отдолу като че ли от самата чернота на нощното небе. После неусетно се плъзнахме по пистата на „Маккарън“ и бавно се приближихме към ръкава. Пак оцеляхме.

Лестър ни чакаше и точно в девет без двадесет вече седяхме в бара на хотел „Деби Рейнълдс“, очаквайки Бърнард Дж. Фортунато.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Хотелът беше доста по-привлекателен от „Сиърс Рубък“. Имаше малко фоайе с няколко игрални автомата и бар, където в момента бяхме седнали. Отсреща се помещаваше магазин, специализиран в продажба на всякакви сувенири, свързани с Деби Рейнълдс. Плакати с портрета ѝ в естествена големина, снимки в рамки, касети с филмите ѝ, екземпляри от книгата ѝ, ключодържатели, шапки, чаши и още много, много неща. Барманът ни каза, че Деби всяка вечер излизала след представлението си, приказвала с феновете си точно на това място и раздавала автографи.

— Дай тогава да свършваме работата, преди да е приключило представлението ѝ, че и ние да вземем по един автограф — сухо отбеляза Хоук.

— Или да се щракнем с нея и да отнесем снимката на Лий Фаръл — добавих аз.

Бърнард Дж. Фортунато влезе в бара и седна до мен. Беше все още с панамата си и розовата вратовръзка. От устата му стърчеше клечка за зъби.

— Как я караш? — поздравих го.

Той бе вперил одобрителен поглед в Хоук.

Представих ги един на друг.

— Дано да си толкова добър, колкото изглеждаш — каза Бърнард.

— Или толкова лош — усмихна се Хоук.

Фортунато кимна и се обърна към мен:

— Още е тук. Преди около час се качи в стаята си и оттогава не е слизала. Стая петстотин двадесет и едно. Вече разпитах администратора.

— А има ли заден изход отнякъде? — попитах.

— Трябва да излезе или през фоайето, или по пожарната стълба, спускаща се от другата страна, откъм „Стрип“.

Посочих с ръка, за да се уверя, че съм разбрал:

— Там ли?

— Да — кимна той.

Погледнах Хоук, който също кимна и стана, без да каже и дума.

— Къде има вътрешен телефон? — поинтересувах се.

— Ей там във фоайето, близо до рецепцията.

Платих и двамата с Бърнард Дж. Фортунато излязохме във фоайето. Вляво от нас беше рецепцията, а вдясно от нея — цял ред телефони. Администраторът беше млад мъж в синя риза с къси ръкави, който пушеше със скупаещ вид, без да вади цигарата от устата си. От време на време се извърщаше назад и я изтръскваше в пепелник, който не се виждаше отгук. Всъщност може да тръскаше и на пода.

— Колко му бутна да го преслушаш? — попитах Фортунато.

— Стотак — отвърна той. — Ще го видиш в сметката.

Имаше и огромен щанд със справочници и списания за Лас Вегас, рекламиращи по лъскавите си корици живота на звезди от едър калибър, за които аз, какъвто си бях неграмотник, не бях чувал никога. Е, Деби Рейнълдс все пак я знаех.

— Обади се на Биби — обърнах се към Бърнард. — Кажи й кой си, че работиш за Марти и искаш веднага да се видиш с нея във фоайето.

— И тя тутакси ще хукне по пожарната стълба, а приятелчето ти ще я причака долу.

Кимнах. Той вдигна слушалката, набра номера и каза каквото му бях наредил. После млъкна, заслушан в отговора, след което добави:

— Вие не ме познавате, но се казвам Фортунато и работя за Марти Анъхийм.

Пауза.

— Да, така е — подзе отново той. — Знам, че е ваш съпруг.

Отново пауза, придружена от ловкото местене на клечката от единия край на устата в другия.

— Както желаете — рече Бърнард. — Аз съм във фоайето. Искам да се видим. Така че аз ли да се кача или вие ще слезете?

Намигна ми.

— Не, не, сестро. Положението е такова. Или ти слизаш долу, или аз се качвам горе.

Заслушан в отговора, кимна:

— Хубаво, но ако те няма след петнайсет минути, на шестнайсетата ще ме чуеш да чукам на вратата ти.

Затвори и се ухили.

— Май иска време да се посъвземе — каза той. — Вика, че току-що излизала от банята. Трябвало да се облече и след петнадесет минути щяла да слезе.

— Може и да не лъже — отбелязах аз.

— Естествено. Залагам десетачка, че Черньо ще ни я доведе след по-малко от три минути.

— Името му е Хоук — рекох безизразно.

— Не се обиждай де. По дяволите, аз понякога сам се наричам пони!

Погледнах часовника си. После зачакахме. Голяма група хора, навярно току-що докарани с автобус от Канзас, се тълпяха пред входа. Свиха вляво и следвайки гида си, поеха по коридора вдясно, където представлението на Деби набираше инерция. Тъкмо се източиха всички, Хоук влезе вътре, хванал внимателно Биби за лакътя. От момента, в който Фортунато бе затворил, бяха минали точно две минути и четиридесет и три секунди.

— Дължиш ми десетачка — грейна той.

— Не съм се обзалагал.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Платих на Бърнард Дж. Фортунато. В брой. На място. Включително разходите. Той сгъна парите, без да ги брои, и ги пхна в десния джоб на панталоните си.

— Няма ли да ги преброиш? — вдигнах учудено вежди.

— Еее, занаятът ми е такъв, че знам на кого мога да имам доверие и на кого не, но... май е време да го сменям този занаят.

Нахлупи панамата над огромния си нос и се обърна към питието си на бара, където го и оставихме. Вероятно щеше да изчака появата на Деби.

Беше около 23:30 и в този късен час Кънвеншън Сентър Драйв беше най-малко натоварената улица във Вегас. Поели на запад към „Стрип“ в окъпаната в неонена светлина нощ, която във Вегас бе съвсем относително понятие, Хоук, Биби и аз бяхме комай единствените хора на улицата. Ако Биби се радваше да ни види, значи успяваше да скрие чувствата си напълно. Откакто Хоук я бе въвел във фойето, не бе казала нито дума. И сега, докато крачеше безмълвно между нас, жената сякаш се ограждаше с мълчанието си като с крепостна стена, зад която никой да не може да я достигне.

— Казах й, че не работим за Марти — обади се Хоук по едно време.

Кимнах и добавих:

— Скъсахме се да те търсим.

Тя изобщо не показа, че ме е чула.

— Наистина се притеснявахме за теб. Доста дълго си водила отвратителен живот.

Излязохме на „Стрип“ и свърнахме наляво към „Мираж“. Тук вече бе пълно с народ, улицата грееше, сякаш бе ден в сухата пустинна нощ, потокът от коли и в двете посоки бе плътен, въздухът бе наситен с миризма на отработени газове, тютюн, дезодоранти, парфюми, лакове за коса, примесен с мрачния и едва доловим мирис на алкохолни изпарения и отчаяние. „Стрип“ кипеше от енергия, но тя

беше някак трескава — енергия, която не ти дава да заспиш, която те кара да настъпваш газта на колата повече, отколкото е необходимо, да пушиш цигара след цигара и да обръщаш чаша след чаша. „Стрип“ бе задръстена от хора, впуснали се в упорито търсене на забавления, на лов за онова смътно и неуловимо обещание на Лас Вегас, което ги бе накарало да дойдат чак дотук от затънтени и никому неизвестни градчета и селца от цялата страна. Но нещо не беше така, както трябваше да е. Това не беше приключението на живота ти. Обаче трябваше да бъде. На всяка цена. Не искаш да го признаеш в никакъв случай, че наистина не е. Дошъл си от толкова далеч, очаквал си така много, планирал си го толкова време. Ако останеш още мъничко, ако поиграеш още миг, ако залагаш малко повече, ако ходиш на повече места, ако посетиш още едно шоу, ако пийнеш още една чаша...

— Преди няколко дни ходих до гимназия „Феърхевън“ — продължих аз. — Хубава стара сграда. Прилича на истинско училище, нали?

Тя не отговори. Пробивахме си път през тълпата и от време на време долавях как хората отправят неподправено любопитни погледи към Хоук.

— Видях се с твоята приятелка Абигейл — добавих аз.

Никаква реакция.

— Абигейл Оливети — не се предавах. — *Хей, Аби, къде е партито?*

Биби мълчеше.

— Минали са почти двадесет години — продължавах аз.

Тя заплака. Никакви драматични изпълнения — сълзите просто се затъркаляха мълчаливо по бузите ѝ и жената не направи никакъв опит да ги изтрие.

— Доста време, а? — казах.

Тя кимна.

— И нищо хубаво — уточних.

Биби поклати глава.

— Може пък да успеем да го променим към по-добро — рекох.

Тя изведнъж спря по средата на тротоара пред „Дезърт Ин“. Не направи никакво движение — просто стоеше, без да помръдне, и сълзите се стичаха по бузите ѝ. Обгърнах раменете ѝ с ръка. Стегна се за миг, после се извърна сковано и бавно опря чело на рамото ми. Хоук

като че ли не ѝ се върза много, но застана така, че да ни заслони от погледите на минувачите и да ѝ даде възможност да се наплаче, без да я оглеждат.

Постояхме известно време по този начин и накрая Биби спря да плаче, макар и с видими усилия от нейна страна, и непохватно се отдръпна от рамото ми. Като че ли вече бе излязла от скривалището си, сякаш плачът я бе измъкнал от него и тя вече нямаше какво да крие.

— Запознах се с Марти малко преди да завърша — каза пресекливо. — Всички ги бе страх от него, само мен — не.

Отново тръгнахме. Тротоарът бе претъпкан, но хората сякаш ни правеха път. Щом Хоук е с теб, няма да се блъскаш в другите.

— Къде отиде, като кацна в Лос Анджелис? — попитах я аз.

— Имам една приятелка в Оушънсайд, Даян Лали, при нея отидох.

— От училище?

— Да. След като завърших гимназия, повече няха никакви приятели. Наистина ли си ходил при Аби?

— Да, тя е омъжена, има три деца, живее в Нийдъм и работи в една банка.

— А мъжът ѝ къде работи?

— В телефонната компания.

— А моят — не. — Биби поклати глава едва забележимо.

— И през цялото това време си била на гости на Даян Лали? — попитах я аз.

— Не, на мъжа ѝ не му допадаше да им гостувам. Отидох за малко до Портланд, после се върнах.

— Защо именно тук?

— Заради Антъни.

— Мислиш, че е наоколо?

— Знам, че е тук. Той има пост за свързване в „Справки“. Така поддържахме връзка, когато не можеше да ми се обади у Марти, а аз — у Шърли.

— Та ти се обади на този пост.

— И той ми отговори. Оттук. От „Мираж“. Каза ми да дойда при него.

— След като избяга от теб по такъв начин — намеси се Хоук, — мислех, че повече няма да искаш да се върнеш при него.

— И не искам — реагира за първи път тя без обичайното равнодушие. — Затова се настаних в друг хотел... Той е луд. Трябва да довърши на всяка цена онова, което е започнал. Трябва да изгуби всичко.

— Знае ли, че си тук?

— Още не.

— Тогава защо си дошла? — попитах я.

— Парите, които задигна, бяха наши.

— А ти откъде ги имаш? — не спирах с въпросите аз.

— Той свиваше по малко от Джино и Джулиъс — отвърна Биби.
— За нас. Те бяха за нас. За да започнем нов живот.

— Чия беше тази идея?

Тя почти се изсмя:

— Идеята за новия живот беше моя. А най-странното е, че предложението да свива по малко беше на Шърли. Тя го накара да върши тази работа за Джулиъс. Успокоявала го, че дори и да го хване, няма да му направи нищо, защото ѝ е мъж.

— И тя ли е искала да се махне от къщи?

— Сигурно — отвърна Биби. — От майка си, както казваше Антъни.

— Значи и за нея е трябвало да бъде начало на нов живот — въздъхнах аз. — А как се е набъркал и Джино в тази работа?

— Нов живот се започва трудно — отговори Биби. — Тъй или иначе, на Антъни идеята му хареса. Отначало обираше каймака само от Джулиъс. После сметна, че няма да е зле да го прави и с Джино. Само че този път го хванаха.

— Хвана го Марти — вметнах аз.

Тя ме погледна изненадано.

— Откъде знаеш?

— Ами... добър детектив съм — отвърнах скромно. — И вместо да вдигне аларма по Антъни, Марти се включи в играта.

— Да.

— И му стана съдружник. Което пък отговаря на въпроса как си се запознала с Антъни.

— Да.

Биби отвърщаше с такава лекота и толкова спокойно, че ми беше много трудно да си дам сметка, че всъщност отговаря на всички

въпроси, които ме бяха измъчвали от деня, в който Шърли и Джулиъс влязоха в кантората ми.

— А Марти се е запознал с Шърли — добавих.

— Марти се е познавал с Шърли?

— Аха — свих рамене аз. — Срещали са се редовно.

— Спал ли е с нея?

— Не мисля.

— Късметлийка — равнодушно изрече Биби.

— В тази сделка имало ли е и нещо друго, освен пари?

— Не знам, може и да е имало.

— Задоволяваше ли се Марти с положението си на втори човек при Джино?

— Не. Казваше, че Джино бил обратен и никак не му харесвало да го командва такъв шеф.

Хвърлих поглед към Хоук.

— Използвал е Антъни като свой вътрешен човек в обкръжението на Джулиъс — каза той.

— Като през това време е събирал пари за въоръжен сблъсък — допълних.

Хоук помълча малко, после кимна и рече:

— Възможно е.

— И ето, за късмет, се намесват и руснаците — продължих аз.

— Марти май е голям почитател на **гласността** — отбеляза Хоук.

— Не съм чувала нищо за никакви руснаци — прекъсна ни Биби.

— Нямамо е причина да чуеш — обясних й аз.

— И тъй като всички са в купа, той се завърта около Шърли — продължи Хоук да разсъждава на глас. — За да може да държи Антъни под око, точно както е използвал него, за да знае какво прави Джулиъс.

— Най-много ми харесва увереността му, че е манипулирал Антъни — казах аз. — Манипулирал, ама друг път! Антъни е събрал достатъчно пари, за да избяга от Шърли, отмъквайки събраното от Марти за готвения преврат. И жена му.

— И той хуква да ги търси, оставяйки Шърли да се мята като риба на сухо, примирайки от страх за мъжа си — добави Хоук.

— Затова се е наложило да я убие, когато тя се е появила тук — продължих. — Защото е знаела за какво става въпрос или поне толкова, колкото да му създаде главоболия.

— Затова трябва да убие и нея. — Той кимна към Биби. — Пък и Антъни.

— Ако сме прави — рекох аз.

— Може и да сме — кимна Хоук.

— Крайно време е да сме — натъртих аз.

— Не разбирам за какво говорите — обади се Биби. — Той ли е убил Шърли?

— Заради това го харесвам — отвърнах. — Така всичко си идва на мястото.

— Нищо не разбирам.

— Ако сме прави — заобяснявах аз, — Марти се опитва да поеме контрол над цялата престъпна общност в Бостън. Сега не е важно да знаеш защо мислим така. Важното е само да помниш защо трябва да убие и теб.

— Не ми казваш нищо ново — отвърна с равен глас тя. — Той и бездруго щеше да ме убие по един или друг начин. И в известен смисъл даже вече го е направил.

Кимнах.

— Не знам дали някога ще мога пак да обичам. Нямам представа дали ще мога отново да бъда с мъж.

— Това ще се оправи — казах. — Всъщност е първото нещо, което трябва да се оправи.

— Искам да си върна парите от Антъни, преди да ги е загубил — заяви твърдо Биби. — Те са мои и Бог ми е свидетел, че в момента нямам друга грижа.

— А грижата за себе си? — напомних ѝ аз.

— По-голяма грижа за себе си от това да си върна парите, здраве му кажи — отсеке тя.

— Как смяташ да си ги вземеш? — попита я Хоук. — Ако, разбира се, е останало нещо от тях.

— Ще си ги прибера, колкото и да са останали — упорстваше Биби. — По какъвто и да е начин. Той ми взе всичко, което някога съм имала.

— Харесва ми стилът ти — промърмори Хоук сякаш на себе си.

— А не ти ли е нужна помощ? — попитах я аз.

— Не ми е необходима никаква помощ от мъже — каза тя. — Дори и от теб. Знаем, че си добър човек. И двамата сте такива. Обаче

поне за известно време не искам да виждам мъже около себе си.

— Помощта си е помощ — възразих аз. — Независимо от това кой ти я дава.

— Никога не съм срещала мъж, когото да го е грижа за мен. Знам, че вас ви е грижа, но не мога да ви откликна, разбирате ли? Поне засега не мога. А да не говорим за това, че се опитвате и да ме използвате, за да се доберете до Антъни.

— Искам да разбера защо е била убита Шърли Вентура и да направя така, че да не пострадаш и ти — уверих я аз. — Как стигна до Портланд?

— С влака.

— А с какво плати билета?

— Имах па... — Тя сепнато млъкна, припомняйки си. — Добре де, ти ми даде пари, а пък аз ти избягах. Знам. Но и ти се опитай да ме разбереш. През целия си съзнателен живот съм била експлоатирана от мъже. Просто не съм способна да изпитвам доверие към теб. Трябва да направя всичко, което е необходимо. Сама. Имам право да опитам.

— Положителна реакция — промърмори Хоук.

— Никога не съм действала сама. Омъжих се за Марти на седемнайсет години, за да се измъкна от къщи. Нищо не стана. Петнадесет години по-късно се хванах с Антъни, за да се откопча от Марти. И с това нищо не се получи. Цял живот съм търсила мъж, който да се грижи за мен, и вече не искам да го правя.

— Защо си бързала толкова да се измъкнеш от къщи?

— Моят старец беше голям гадняр.

— Такъв се е оказал и заместникът му — казах аз.

Биби се втренчи в мен и ме загледа, без да мигне.

— Е, това вече свърши — рече тя накрая. — Гадняри повече няма да има.

— Това се отнася и за нас — промърмори Хоук отстрани.

— Може да се окаже страшно — подметнах. — Така изведнъж сама...

— Да, възможно е, но няма да е по-страшно, отколкото целият ми досегашен живот. Знам, че искате само да ми помогнете, и доколкото мога да изпитвам такива чувства, страшно съм ви задължена. Наистина съм ви благодарна. Но да пукна, ако се оставя още веднъж да завися от мъж! Дори и да е като вас.

— Хубаво ще е да го направиш — кимнах аз. — Но ми се струва трудно да го постигнеш сама. И е още по-мъчно да правиш всичко наведнъж.

— Това е първата стъпка. Не разбирате ли? Първата стъпка! Не мога да разчитам на вас. По дяволите, умирам от страх, че Марти може да ме намери! Но не мога да разчитам на вас.

Хвърлих поглед към Хоук.

— Май не съм много убедителен, а?

— Май не — потвърди той.

— Хубаво — въздъгнах. — Искаш ли да се върнеш в хотела?

Вперила поглед в мен, Биби мълчеше.

— Да — отвърна най-сетне. — Искам.

— Сама ли желаш да се върнеш?

Тя пое дълбоко въздух.

— Да. Сама.

— Знаеш, че ако Марти те открие, ще те убие. Антъни също, ако му стиска.

— Не му стиска — каза Биби.

— Човек никога не бива да бъде сигурен в това — поклатих глава аз.

Стиснала устни, жената мрачно ме гледаше.

— Добре тогава — рекох аз, направих жест „моля“ с ръка и отстъпих встрани.

Биби направи няколко крачки към Кънвеншън Сентър Драйв. После спря и се обърна към мен:

— Ако успея да си взема парите, ще ти се издължа.

— Разбира се — отвърнах.

Отново пое нататък, после забави крачка и пак се обърна.

— Благодаря и на двама ви за това, което направихте за мен.

— Радваме се, че можахме да помогнем — казах аз.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Биби вървеше нататък, без да се обръща. Двамата с Хоук стояхме и я гледахме как минава покрай „Дезърт Ин“ и свива наляво по Кънвеншън Сентър Драйв.

— Сума ти време изгубихме, докато я намерим — промърмори Хоук. — И пари. Изминаваме четири хиляди и петстотин километра и когато най-накрая я намираме, тя ти дръпва една реч и ти я пускаш да си върви.

— Феминизмът винаги ми е бил слабост — казах аз.

— Разбира се — кимна той. — И на мен. И сигурно, мисля си, няма да е хубаво от наша страна, ако я понаглеждаме от време на време, нали?

— Много покровителствено и експлоататорски ще изглежда.

— Ако ни забележи — натърти Хоук. — А ако не ни забележи?

— Тогава може — отвърнах.

По обратния път до „Мираж“ двамата обсъждахме надълго и нашироко кой да поеме Биби утре сутринта и кой да остане да спи. Главният ми довод беше, че ранното ставане е заложено в гените му от цели поколения прародители, вдигани по тъмно да берат памук, преди росата да се е вдигнала. Според него обаче това било расистки начин на мислене. Той го заклейми и ми разясни, че съм бяло мамино синче с манталитет на кръвожаден плантатор. На свой ред, аз му обясних, че тъй като съм от ирландски произход, въобще нямам никакъв манталитет, най-малко пък плантаторски. На което той отговори, че не е необходимо да имаш две педи чело, за да се правиш и на такъв, и на инакъв. Тук за момент ме хвана натясно, но вече бяхме стигнали до „Мираж“ и влизахме във фоайето. Там спряхме, хвърлихме ези и тура и той загуби.

Оказа се, че спорът ни е бил абсолютно безсмислен, защото само четиридесет и пет минути по-късно Биби се обади по телефона.

— Долу във фоайето съм — задъхано каза тя. — Марти е тук.

— Долу?

— Не, видях го във фоайето на моя хотел, като се върнах от разходката с вас.

— Той забеляза ли те?

— Не. Тичах чак дотук.

— Стая десет двайсет и четири — продиктувах ѝ. — Качвай се!

Набързо нахлузих панталоните, скочих в чифт обувки и в този момент звънецът иззвъня. Тъй като съм предпазлив по природа, извадих пистолета, преди да отворя вратата, но тя беше сама.

— Заклучи — каза Биби, след като влезе. Дишането ѝ още не се бе успокоило и цялото ѝ лице пламтеше. — Тичала съм дотук... Сложи и веригата.

Метнах завивките върху неоправеното легло. Когато съм без Съюзън, нямам нужда от апартамент. Една стая — нищо повече. Без изглед към вулкана.

— Сядай — посочих с брадичка към ниската масичка. — Искаш ли да пийнеш нещо?

Тя поклати глава и продължи да стои права.

— Марти сам ли беше? — попитах я.

— Оня дребният, дето бе с теб тая вечер, беше с него. Видях ги през вратата и изобщо не влязох. Може да е имало и други с тях. В секундата, в която погледът ми падна върху Марти, се обърнах и хукнах.

— Бърнард Дж. Фортунато — промърморих аз.

— Това да не е дребният, с когото беше тази вечер?

— Аха — отвърнах. — Май е продал една и съща стока два пъти.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и се заразхожда напред-назад, гледайки да не се приближава към прозореца, макар че бяхме на десетия етаж.

— Искаш да кажеш, че той е извикал Марти? — попита ме.

— Обзалагам се — отговорих. — Двойна печалба, двойна доза емоции.

— Страх ме е.

— Не те обвинявам.

— Не знам какво да правя.

— Стой тук — казах ѝ. — Това на първо време. И не се опитвай да бягаш.

— Чувствам се толкова глупаво след тия неща, дето ви ги наговорих за мъжете.

— В това, което ни наговори, имаше нещо вярно — успокоих я аз. — Ти просто още не си готова да свършиш всичко съвсем сама и без помощ. И никой не го прави по този начин. А аз точно такава помощ обичам да давам.

Тя впери поглед в мен.

— Гол до кръста... Не бях си давала сметка. Ами че ти си доста едър мъж...

— Да, и не е необходимо да се правиш на възхитена — прекъснах я аз. — И без това ще ти помогна.

— Не се правя... а може би наистина се правя... Обаче Марти също е много едър, а и безмилостен. Никой не може да го спре.

— Дватамата с Хоук ще го спрем — уверих я. — Всичко ще бъде наред.

— Ще го убиете ли?

— Ще видим — отвърнах уклончиво.

— Убийте го! — каза тя с равен и тих глас. — Трябва да го убиете. Друг начин да го спрете няма.

— Ще действваме според обстановката — рекох аз.

— Ако го убиете, ще направя за вас каквото пожелаете — продължи тя, сякаш не ме бе чула.

— Никакво заплащане — поклатих глава. — Независимо от изхода... И така... Аз отивам при Хоук, ти оставаш да спиш тук.

Тя не се съгласи.

— Страх ме е да остана сама.

— Добре. Ще сваля матрака на пода. Един от нас ще спи на него, а другият — на дъските.

— Много мило от твоя страна.

— Аха. Чуй сега. Това, дето го каза одева, е така. Има неща, които едни хора могат да ги вършат, и неща, които други хора могат да ги правят. Така че ако на теб ти трябва помощ, това не означава, че изпадаш в зависимост от някого. Пак си оставаш свободна. Само гледай да стоиш настрана от задници. Това е.

Тя кимна, без да отпускат скръстените си ръце, и все така внимавайки да не се доближава до прозореца, продължи да се разхожда бавно напред-назад. Аз разтурих леглото, свалих матрака на

пода, проснах завивките вместо дюшек на дъските на леглото, измъкнах одеяло от гардероба, хвърлих по една възглавница и за двамата и се изправих.

— Избирай.

— Не мога просто така да легна и да заспя — каза тя.

— Можеш да правиш каквото пожелаеш — отвърнах аз. —

Просто искам да знам кога и къде ще си легнеш.

— Но аз нямам пижама.

— Нито пък аз.

Биби стоеше на едно място, обгърнала раменете си с ръце, и като че ли се чудеше какво да прави. Хвърлих поглед към касата на леглото. Май беше по-неудобна, отколкото матракът.

— Банята е ей там. Можеш да ползваш всичко в нея. Утре ме чака тежък ден. Схватка с Марти и така нататък, затова трябва да си почина добре.

Събух обувките си и акуратно ги сложих на полицата над закачалката — навик, създаден ми от Пърл, която много обичаше да си играе с тях и да ги гризе. После си събух панталона и го окачих на закачалката в гардероба. Сложих пистолета на нощното шкафче до мен и нали винаги съм си бил кавалер, се проснах на дъските на леглото и моментално заспах. Какво е правила Биби след това — нямам представа.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Утринта се оказа малко по-интимна, отколкото и на двама ни би се искало, но някак си я преживяхме и в девет часа вече седяхме долу в ресторанта с Хоук и сервитьора Боб и закусвахме. Моят човек естествено не показва никаква изненада, когато се появих с Биби. И като му обясних ситуацията, на него сякаш му стана приятно.

— Провери ли за Антъни? — попитах го.

— Да, моят приятел ми каза, че е тук. Стая четиринайсет петнайсет. Пак сме съквартиранти.

— Колко удобно за него — възкликнах.

Дойде Боб, сервитьорът, и ми доля чашата с безкофеиново кафе.

— Хей, Бостън — бодро подвижна той. — Върна се да видиш какво правят парите ти ли?

Поръчахме си закуска и докато се занимавахме с нея, без да бързаме, обмислихме ситуацията. Всъщност обмисляхме почти само Хоук и аз. Биби пък изпи цял литър чай. Тъй или иначе докъм десет часа вече бяхме готови с нещо като план за действие. Хоук тръгна преди нас. Аз подписах сметката, оставих щедър бакшиш на Боб за това, че не ме е забравил, качих се пак с Биби в стаята ми и веднага се обадох на Бърнард Дж. Фортунато.

— Искам да говоря с Марти Анъхийм — казах му без предисловия.

— Тогава защо се обаждаш на мен?

— Защото знаеш къде е — отвърнах аз.

— Какво те кара да мислиш така?

— Хайде стига глупости, Бърни. Ти си топна човката два пъти. Първо я продаде на мен, след това — и на Марти. Той е тук и искам да говоря с него. Ти знаеш къде е.

— Трябва да се живее, няма как — отвърна Бърнард. — За какво искаш да говориш с него?

— При мен са жена му и Антъни Мийкър. Ще направим сделка.

— Да кажем, че му предам това и той се навие да говори с теб. Къде искаш да се видите?

— На едно запуснато място — отвърнах, — недалеч от „Стрип“, на половината път между „Мираж“ и „МГМ Гранд“. Заден двор на един изоставен гръцки ресторант. Сещаш ли се?

— Дето намериха утрепаната флърца? — попита Бърни.

— Аха.

— Ами ако на Марти мястото не му хареса?

— Тогава да върви по дяволите — казах аз.

— Добре, ще ти се обадя.

— Знаеш ли къде съм?

— Е, как, ти си в „Мираж“. Какво, за глупак ли ме мислиш?

— А Марти сигурно е в „Гранд“ — предположих. — Хората обичат да се връщат по старите места.

— Дори и така да е, не знаеш под какво име.

— Защо му трябва да използва фалшиво име? — попитах аз.

— Де да знам — отвърна Бърни и затвори.

След десет минути пак се обади.

— Марти ще бъде там в един — съобщи кратко.

— Окей — казах и затворих.

После се обърнах към Биби:

— Хайде сега да отидем да вземем и Антъни.

Тя погледна часовника си.

— Той сигурно още спи.

— Добре, почваме от стаята му. Звъниш и заставащ така, че да те види през шпионката. Като чуеш, че трака с веригата, се дърпаш встрани.

— Какво ще правиш?

— Ще гледам да бъда убедителен.

Качихме се още четири етажа нагоре и установихме, че 1415 е в другия край на коридора. Аз залепих гръб о стената от едната страна на вратата — на тази откъм дръжката. Биби звънна. Отвътре — никакъв признак на живот. Натисна звънеца още веднъж. Този път отвътре долетя глас, мърморещ нещо неясно. После тишина. След това гласът отново замърмори. Пак така неясно. Веригата затрака. Биби се отмести встрани и когато вратата се отвори, аз се извъртях и още с влизането му нанесох здраво дясно кроше, което го отпрати обратно в

стоята и го тръшна в леглото. Хванах Биби за ръката, дръпнах я вътре и затворих вратата.

Очите на Антъни трескаво се въртнаха към нощното шкафче. Направих две дълги и енергични крачки, прибрах 38-калибровия колт от шкафчето и го пуснах в джоба си.

— Какво, по дяволите, правиш? — писна Антъни.

— Разплитам случая — отвърнах кратко аз.

— Какъв случай?

— Този.

— Нямам представа за какво става въпрос. — Сниши гласа си с една октава. — Защо, по дяволите, ме удари?

— За да привлече вниманието ти — обясних му.

Беше наметнал хавлията си за баня, а лявата му буза — там, където го бях ударил — бе започнала да отича.

— Сложи си някоя дреха на гърба — продължих аз. — Излизаме.

— Ти да не си откачил? Не можеш да нахълтваш така в чуждите стаи и да се разпореждаш, както ти скимне!

— Точно затова изяде един в ченето — казах. — За да ти напомня, че мога да нахълтвам и да се разпореждам, както ми скимне. Обличай се!

— Биби, скъпа, това са тъпотии, какво става тук?

— Трябва да правиш онова, което ти каже, Антъни.

Потупах го леко по здравата буза.

— Хайде движение, Антъни. Защото, когато и да те ударя пак, все ще е късно.

— За бога! — въздъхна той, но стана, приближи се към стола, на чиято облегалка бяха метнати панталоните му, обърна ни гръб срамежливо, свали хавлията и ги нахлузи.

После се запъти към банята. Отидох с него и го загледах как си плиска лицето, как се сресва, след това го сподирях обратно в стаята, където облече чиста риза. Закопча всички копчета, обърна ръкавелите и натика ризата в панталоните. Последните бяха без гайки за колан.

— Къде отиваме? — попита той, слагайки си часовника.

— Имаме уговорена среща с Марти Анъхийм.

Антъни замръзна. Устата му се отвори, но не излезе никакъв звук. Обърна поглед към Биби. Тя кимна.

— Той ще ме убие — най-сетне рече Антъни със скърцащ глас.
— Ще затрие и Биби.

— Не — поклатих глава. — Няма да убие никого.

— Не, ама да! Много знаеш! Ще ме утрепе като нищо!

— Няма да му позволя — казах аз. — Хайде по-живичко, трябва да тръгваме.

— Що не извикаме ченгетата? — попита той. — Те могат да се погрижат за Марти, нали така?

— Ченгетата мислят, че ти си убил жена си — отвърнах му. — И нямат никаква причина да търсят Марти. Ако искаш, дрънни им един телефон.

— Добре бе, за какво съм ви аз — опита се да отбие атаката Антъни. — Мирно и кротко си седя на масата за блекджек. Работата ми върви. Днес щях да ги разбия. Нямам какво даделя с Марти. Биби може да се върне при него. По дяволите, та тя му е съпруга!

Отново му треснах един, но не силно. Той залитна към стената, ала не падна.

— Ето затова — казах.

— Господи, човече, стига! Идвам. Окей? Добре. Нямах проблем.

Отдръпна се от стената и разтърка мястото, където го бях ударил два пъти.

— Може ли да ми върнеш пистолета?

— Не.

Тримата прекосихме коридора и влязохме в асансьора в пълно мълчание. Разбира се, Антъни би могъл да пробва изведнъж да хукне през казиното, но това означаваше да дойдат ченгетата. А те мислеха, че той е убил жена си.

Навън чистият пустинен въздух намирисваше на въглероден окис. Тримата поехме по „Стрип“.

— Много е горещо бе, човек — оплака се Антъни. — Пеш ли ще вървим? Защо не хванем някое такси?

— Затваряй си устата! — сопнах се аз.

— А къде е Хоук? Не трябва ли да е с нас? Да не мислиш, че можеш да се справиш с Марти сам?

— Марти ще има компания — обади се Биби. — Той никога не ходи сам. С него ще има още трима-четирима души.

— Предвидил съм го — отвърнах.

Стигнахме до изоставения гръцки ресторант някъде към един. Прозорците му бяха заковани с шперплат. Входната врата — също. Там някой бе изписал със спрей *Хулио Сезар Чавес*.

Заобиколихме пустото заведение и пристъпихме в задния му двор. Мястото беше все така безлюдно, както когато бях тук за последен път, загледан в мъртвите очи на Шърли Вентура, вперени невиждащо в ясносиньото пустинно небе. До мен Антъни започна да проскимтява и да се оглежда трескаво. Биби преглъщаше мъчително. Чуваше се песен на птици, макар да не виждах нито една, а от междуцатски път № 15, може би на около стотина метра оттук, зад мрежата, заграждаща задния двор, се носеше фученето на преминаващите по него возила. Стоманената мрежа бе обрасла с трева и бурени, оформяйки нещо като плътна ограда. Островчета от такива бурени се виждаха тук-там из задния двор на изоставения ресторант. Стъпките ни хрущяха по чакъла, с който бе посипан. На петнадесетина метра отгатък ресторанта имаше барачка, скована от гофрирана ламарина, служеща вероятно за склад. Далеч в другия ъгъл на двора — избелели от безмилостното слънце и заприличали на оглозгани трупове — се виждаха изтърбушените купета на няколко захвърлени коли.

— Място само за Марти, а? — замислено промълвих аз.

Никой не ми отговори. Всеки възприемаше злокобния пейзаж по свой начин.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Зачакахме. Обедното слънце безжалостно сипеше жар по посипания с чакъл заден двор. Почти безшумно през предния вход влезе голяма кафява кола и спря от другата страна на сградата, където не можехме да я видим. Чух отварянето и хлопването на вратите, след това отмерени стъпки по чакъла — и Марти Анъхийм се показа иззад ъгъла, облечен в бял костюм и черна тениска. До него крачеше дебел мексиканец в шарена риза на цветя и смешна шапчица на главата. Биби стоеше като статуя до мен и не помръдваше. Антъни тихичко скимтеше.

— Марти, суетно копеле такава — рекох аз. — Страхотна тениска имаш.

Без да кажат нито дума, Марти и мексиканецът напредваха към нас. Всичко това бе разчетено да ме накара да изгубя ума и дума от страх. На мен не ми оказваше никакво въздействие, обаче ефектът върху Антъни бе поразителен. Още малко — и сигурно щеше да се напикае.

Най-сетне ония спряха на два метра от нас. Мексиканецът се премести по-вдясно от мен. Очичките му бяха малки, неиздаващи нищо.

— Кой е тоя? — кимнах аз към него. — Дали са ти го назаем местните пичове?

Марти не ми обръщаше никакво внимание. Погледът му бе вперен право в Биби.

— Когато всичко приключи, малката, тръгваш си с мен.

Тя не отговори. Марти премести поглед върху Антъни.

— А ти си мъртъв — продължи с безизразен глас.

Чак след това, като че ли внезапно сетил се за нещо досадно, той се обърна към мен:

— Хайде, задник такъв, казвай к'во искаш.

— Искам да приключа с тая сделка, Марти.

— К'ва сделка?

— Тая, дето крадеш от Джино и убиваш дъщерята на Джулиъс, гушкаш се с руснаците в Бостън, караш ги да ме очистят... та ето за това става въпрос.

Марти ме слушаше, без да мигне.

— А тия двама нещастници к'во правят с теб? — попита той.

— Знаех, че ги търсиш — отвърнах аз. — Взех ги със себе си, за да те накарам да дойдеш.

— Божичко! — възкликна Биби. — Използвал си ни за примамка.

Марти отново премести поглед върху нея.

— Несъвършен свят, а, мила?

Тя не отговори. Усещах как слънцето изгаря гърба ми.

— И така, к'во предлагаш? — продължи Марти, обръщайки се към мен.

— Ще стигна до това след минутка — спрях го аз. — Първо обаче имам два-три въпроса.

— Много работи започна да искаш, говнъо.

— Всичко е започнало — продължих, без да му обръщам внимание — с Антъни, който обирал каймака от някои сметки на Джино. Ти си го хванал, щото Антъни е по-тъп и от слонски задник, обаче, вместо да го натопиш, си го накарал да обира и Джулиъс, като откраднатото дели с теб.

Марти кимна леко. Сухият пустинен въздух реши да се пораздвижи малко и направи немощен опит да разроши косата му.

— И тъй като по този начин Антъни ти е бил вързан в кърпа, карал си го да ти докладва какво става в лагера на Джулиъс.

— И не само него — допълни Марти. — Дъщеря му също ми снасяше информация. Голяма тъпачка, ама беше по-умна от мъжа си.

— А когато Антъни се измъкна и от двама ви, тя ти е станала съюзник. И точно от нея си научил, че се каня да идвам тук да го търся.

Анъхийм поклати глава, престорено смаян:

— Ами че тя наистина желаше да го върне, за бога!

— А ти го искаше мъртъв — и тя го е знаела. Затова е дошла тук. За да се убеди, че няма да му сториш нищо.

Марти се изсмя. В смеха му нямаше нищо приятно — преливаше от презрение. И освен това чувство явно не бе изпитвал никакво друго в живота си.

— И ти си я убил — заключих аз. — Набил си я, изнасилил си я, удушил си я и си хвърлил трупа гол тук, на това място.

Той сви рамене:

— Имаш ли наистина някакви въпроси или трябва да те напляскам?

— Защо я наби и изнасили? Защото си искал да отклониш вниманието на ченгетата или просто за тонус?

— Т'ва ли е въпросът ти? — вдигна брадичка Марти.

— Един от въпросите — отвърнах.

Той се ухили. Презрението му отново се озъби зад разтеглените широко устни.

— И двете — отвърна.

— Така си и мислех — кимнах аз.

— Други въпроси имаш ли?

— Защо ми прати руснаците?

— Откъде знаеш, че съм бил аз?

— Джо Броз ми каза.

За миг Марти като че ли се стресна. Но бе само за секунда и презрителната му усмивка пак се върна.

— Е, и?

— Е?

— Защо, мислиш? Ти си се набутал в работите ми до шията. Проучваш Антъни Ахмака, търсиш Биби, дрънкаш с черните, с Джино, Джулиъс, Еди Бързака... Непрекъснато се пречкаш. И не си даваш сметка за това. Някакво си шибано детективче, дето си клати по цял ден краката от нямане к'во да прави, щото е тъпо, си пъха носа в нещо, от което си няма и понятие!

— Значи нещо голямо, а?

— По-голямо, отколкото умът ти може да го побере, дрипльо.

— Да превземеш целия град, а?

— Като начало, мизернико, само като начало.

— Днес Бостън — казах аз. — Утре целия свят.

— К'во, майтап ли ти се струва?

— Абе не знам. — Почесах се замислено по главата. — До този момент всичко, което си вършил, е да гониш Антъни и жена си, а и тук губиш с нула на две. А руснаците ще те скрият на два метра под земята само час след като приключиш операцията.

— Така ли мислиш?

— Няма значение — рекох. — И бездруго няма да позволя това да се случи.

— Ти? — изсмя се Марти и смехът му този път прозвуча като драскане на грабливи нокти по ламарина. — Спенсър, понякога направо ме убиваш, да ти кажа. Ти ще спреш мен! Ти, най-големият от всички задници! Ами че ти току-що ми докара тези трима души, които най-много искам да убия!

— За теб такова степенуване няма — казах аз спокойно. — Дали го искаш много или малко, за теб няма значение. Ти убиваш и толкоз.

Марти не ми обърна внимание.

— И изобщо нямаш представа в к'во си се забъркал, за бога!

— Марти, не ми казвай само, че си ми заложил капан — промърморих аз.

— Задник такъв!

— Да не искаш да кажеш, че предварително си изпратил някого тук?

Марти се намръщи едва-едва.

— Изумен съм — въздъгнах. — Направо съм изумен.

Мексиканецът не помръдна, но като че ли изведнъж у него се появи напрежение, каквото по-рано нямаше.

Без да сваля очи от мен, Марти извика:

— Поли!

Вратата на металната барачка се отвори и от нея излязоха двама души. Единият почти не можеше да ходи и направо бе увиснал на рамото на другия. По лицето му се стичаше кръв. Зад тях се показва Хоук. В ръката му проблясваше лъскавият метал на полиран 44-калибров магнум, с насочена към земята цев.

— Един остана зад оградата — каза Хоук. — В буренака.

Зъбите му проблеснаха в широка усмивка, насочена към мексиканеца.

— *Hasta la vista*^[1] — добави той.

— Измамата поражда измама — обърнах се аз към Марти. — Хоук дойде тук още преди да ти се обадя.

До мен Антъни изсъска:

— Застреляй го! Застреляй го, докато можеш!

Никой не му обърна внимание.

Малките очички на мексиканеца трескаво се местеха от Хоук към Марти, после върху мен и обратно върху Хоук. Накрая, хвърляйки последен кос поглед към шефа си, той се обърна и без да каже дума, закрачи обратно към улицата. Марти бавно изви глава и проследи с поглед отдалечаващия се масивен гръб. Усетих как до мен Антъни се кани да пристъпи напред — протегнах ръка, стиснах го за лакътя и поклатих отрицателно глава. Той замръзна на място.

— Май е трудничко да намериш помощ тук, а? — подхвърлих аз.

Марти извърна очи към мен. После премести поглед върху Хоук и двамата наемни убийци. Някъде от другата страна на сградата заработи двигателят на кафявата кола, после се чу хрущенето на чакъла и накрая се показа и автомобилът, изчезващ по посока на улицата.

— Окей — каза отчетливо Марти. — И без т'ва така по ми харесва. Работата си остава между теб и мен, нали?

— Тъй изглежда — кимнах.

— Сделка ли искаш да правим или к'во?

— Има едно-две неща наистина — кимнах повторно аз.

— Например?

Обърнах се към Биби:

— Този човек биеше ли те?

— Да — каза тя, без да помръдне. Гласът ѝ бе толкова тих, че отговорът едва се чу.

Погледът ми се върна отново на Марти:

— Ти уби клиентката ми — Шърли.

— Така ли?

— Така — отвърнах и внезапно замахнах с левия юмрук, който приключи късата си дъга под дясното му око.

Чух как Биби до мен тихо ахна.

Повторих късото ляво кроше още веднъж, последвано от ляв прав, който попадна в носа му. Рукна кръв. Марти замахна с дясната си ръка. Поех по-голямата част от удара с лявото си рамо, но дори и при това положение залитнах от силата му и ръката ми за момент изтръпна от болка. Направих малък полукръг откъм лявата му страна и успях да повторя левия прав в носа му. Той обаче се гмурна под удара, сграбчи ме през кръста и ме вдигна във въздуха. Свих ръце в юмруци и като чукове ги стоварих едновременно от двете страни на главата му малко

пред ушите. Той изпъшка и залитна, но не ме изпусна. Подложи бедрото си, извъртя ме и със сила ме тръшна о земята. Паднах по гръб и докато той се хвърляше върху мен, свих коляно и го отхвърлих вдясно. Марти тъкмо бе започнал да се надига, но закъсна с частица от секундата — беше все още на четири крака и ръцете му тъкмо се отлепяха от земята, когато ритникът ми го умери в главата, отхвърляйки го встрани. Той отново се просна на земята, падайки на дясната си страна, и още като се стовари, трескаво задрапа, за да се дръпне колкото е възможно по-далеч от мен. Спрях и зачаках. Чувахе се как някой диша задъхано и осъзнах, че това е собственият ми накъсан дъх. Ризата ми бе подгизнала от пот, лицето и ръцете ми бяха окъпани в нея. Дланите ми бяха хлъзгави и от кръвта на Марти. Цялата сила на пустинното слънце като че ли се изливаше само върху нас двамата.

Накрая той се изправи на крака. Отново го ударих с ляв прав. Посегна да ме хване за ръката, но не успя и последвалият ъперкът го намери отново под лявото око. Видях как коленете му омекнаха. Не се отказваше от борбата, но ударите му се бяха превърнали в безцелно размахване. Пернах лявата му ръка встрани и влагайки цялата си тежест, му нанесох убийствено дясно кроше, което го свали на земята. Отново спрях и зачаках. Той се надигна на крака с огромно усилие и без да се изправя докрай, свел глава като таран, се хвърли към мен. Светнах го с коляно в лицето и той падна на колене, обгръщайки краката ми с ръце. Измъкнах се от хлабавата му прегръдка, дръпнах се и пак зачаках. Марти лежа така около минута, заровил лице в парещия чакъл, после бавно, с неимоверно усилие, като човек, правещ стотната си лицева опора, започна да се изправя. Чаках. Беше вече коленичил. После на едно коляно. И накрая се изправи несигурно на крака. Чаках. Лявото му око бе затворено. Цялото му лице бе омазано в кръв, стекла се надолу и по тениската му. Чаках. Той направи крачка към мен, килна се напред и губейки равновесие, отново зарови лице в чакъла, този път оставайки неподвижен. Никой не помръдна. Нито пък каза дума. Откъм „Стрип“ се носеше нескончаемото бръмчене на движението, някъде зад нас, но по-ясно, се чуваше и потокът по път №15.

Биби се приближи към Марти и го ритна в главата. После се извърна и ме погледна.

— Ти ме използва като примамка.

— Има нещо вярно — кимнах. — Но пък от теб става и чудесен свидетел. Чу го как потвърди, че е убил Шърли.

— Ти по-добре го убий — обади се Антъни. — Докато още можеш. Няма да имаш никакви проблеми с ченгетата. Всички ще потвърдим, че е било при самоотбрана.

Загледах го, без да промълвя дума. Той извърна поглед към Хоук.

— Ти го направи тогава — каза му Антъни. — Направи го и никой няма да ти каже нищо. Пречукай и тия двамата, ако те притесняват.

Хоук впери поглед в Антъни и го прикова с нетрепващи очи за близо минута. После се обърна към мен.

— Старият Марти не се предаде — рече той. — Това поне трябва да му се признае.

— Дори и само като свидетел — продължи Биби, сякаш Антъни изобщо не се бе намесвал в разговора. Тихият ѝ глас потреперваше. — Ти ме използва. Мислиш, че си имал това право?

— Беше необходимост — казах аз, — която даде резултат. Човек понякога трябва да избира по-малкото зло.

— Не биваше да ме използваш — настоя Биби.

[1] Довиждане (исп.). — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше вече ноември и тъй като още не бе валил сняг, навън бе студено. Двамата със Сюзън седяхме на дивана пред камината в къщата в Конкорд, която наскоро бяхме завършили. Бяхме седнали един до друг с намерението да се гушнем, но кучето чудо Пърл се бе промъкнало между нас и гушкането ни си бе останало само намерение.

— ДНК пробите от Марти и от спермата, взета от Шърли, съвпадат и това реши въпроса — казах аз.

— Полицията благодарна ли ти беше? — попита Сюзън.

— Доколкото може да бъде благодарна една полиция — отговорих. — Ромеро пусна Биби да си върви, без да каже дума.

— А Антъни Мийкър?

— Това малко копеле — поклатих глава аз. — Поначало той е виновен за цялата тая бъркотия. Още откакто се е оженил за Шърли, за да се докопа до парите на Джулиъс.

— Да, ама не могат да му прикачат нищо, нали?

Пърл се облегна на мен с цялата си тежест и ме лизна с мокрия си език по бузата за благодарност.

— Обича те животинката — отбеляза Сюзън.

— Като й угаждам толкова... — отвърнах разсеяно. — Да. Не е направил нищо, за което да се хванат. Обаче Ромеро каза, че ще го задържи няколко дни в качеството му на свидетел и след това ще го пусне. Аз пък ще видя накъде ще поеме и ще уведомя Джулиъс.

Сюзън се отдръпна леко от мен и ме загледа.

— Божичко, понякога дори и аз забравям колко си жесток.

— Той се е оженил за емоционално осакатено същество, използвал я е за целите си, с което предизвика убийството й — натъртих аз. — Изостави Биби без цент във Вегас, отмъквайки всичките им пари, предназначени за нов старт.

Пърл отново ме близна.

— Освен това обичам кучета — допълних аз.

— И Хитлер ги е обичал — каза Сюзън.

Избутах Пърл от мен и се изправих. Кучето моментално пренесе тежестта си върху Сюзън. Сложих още две цепеници в огъня, отидох до печката и отворих фурната. Вътре се запичаше боб в глинени гювечи. Нахвърлях няколко филийки хляб в свободното пространство до гювечата, затворих и се изправих. После извадих от хладилника бутилка шампанско, взех две чаши от шкафа и се върнах на дивана.

— А какво стана с мафиотските борби в Бостън? — попита ме Сюзън.

— Не знам — вдигнах рамене аз. — Във вестниците прочетох, че Тароун Джебъп бил убит. Две седмици по-късно писаха, че двама руснаци от Ню Йорк били намерени утрепани на авеню „Блу Хил“. Това вероятно означава, че Тони Маркър трябва да си намери по-печен заместник, докато излезе навън.

— Мислиш ли, че руснаците могат да го направят?

— Трябва да сключат съюз — отвърнах. — С Джино, Джулиъс или с Еди Бързака. Обаче след фиаското с Марти не вярвам да мислят по същия начин.

— А с Марти какво ще стане?

— Веднъж разберат ли за връзките му с руснаците, федералните ще направят пътека до Невада, за да проучат какво би го накарало да им помогне срещу тях.

— Лошо ли ще е, ако руснаците успеят? Ако те... какво? Поемат организираната престъпност в Бостън.

Вдигнах рамене:

— Това е прекалено сложно за мен. Аз работя в далеч по-малък мащаб.

— Като например кой уби Шърли Вентура — каза Сюзън.

— Аха.

— Как да спасиш Биби Анъхийм.

— Тя си върна моминското име — възразих. — Коста.

— Идвало ли ти е наум какво щеше да стане, ако двамата с Хоук се бяхте провалили?

— Аха.

— Права е била — рече Сюзън. — Ти наистина си я използвал.

— Знам.

— Макар да е било в неин интерес.

— Знам.

— Трябвало е да намериш друг начин.

— Знам.

— Но ако ти се наложи да го повториш отново, пак ще постъпиш така, нали?

— Аха.

Сюзън ми се усмихна и отпи от шампанското си. Невероятно, но Пърл се бе проснала по цялата ширина на дивана между нас и не пречеше на никого. Все пак ни оставаше по-малко място от двата края на дивана, отколкото би ни се искало.

Пламъците вече изцяло бяха обхванали новите цепеници и отблясъците по стените придаваха на стаята причудлива атмосфера. Отпих от шампанското. Беше много студено, каквото би трябвало да бъде, и приятно щипеше езика.

— Невинаги постъпваш по най-правилния начин — рече Сюзън.

— Вярно е — кимнах.

— Но се стараеш да си колкото е възможно по-близо до него — продължи тя.

От края на една от цепениците изби сок и със съскане се изпари. Дървото хлътна навътре и в комина се издигна рой искри.

— Какво ще ядем с боба?

— Имам четири еленови пържоли — отвърнах. — Цял ден киснат в червено вино с розмарин.

— А за десерт?

— Пудинг със сос от уиски.

— Божичко! — въздъхна Сюзън. — Няма да мога да се изправа на краката си.

— А друго ще можеш ли да правиш?

— Всичко, свързано с лежане — отвърна тя.

— Точно това имах предвид.

— Хубаво — усмихна ми се. — А с Биби какво стана?

— Каза, че щяла да се върне във Феърхевън.

— Със старото си име — замисли се Сюзън. — Да започне наново.

— Кой беше казал, че в американската действителност нямало място за второ действие? — попитах аз.

— Не знам — отвърна тя. — Но който и да е, сбъркал е. Може би ще си спомниш, че самите ние сме вече във второ действие.

— Спомням си.

— Била е малтретирана. Има нужда от помощ.

— Предложих ѝ. Рече, че не иска. Въпреки това ѝ дадох телефона ти. Казах ѝ, че може би ще успееш да ѝ помогнеш.

— Ако се обади, ще я препратя на друго място. Твърде заета съм с теб, за да ѝ помагам.

— Приятно ми е да го чуя.

— Но тя може и да не се обади — побърза да добави Сюзън.

Вдигнах рамене.

— Просто още не осъзнава — продължи тя — колко много си ѝ помогнал. Пречи ѝ натрупаният горчив опит и си спомня само как си я използвал за примамка, за да пипнеш Марти.

— Знам — отвърнах.

— Но някой ден ще разбере.

— Няма значение — поклатих глава аз.

Тя се изправи и заобиколи дивана. Пърл незабавно се просна на освободената площ. Сюзън седна на облегалката до мен, прегърна ме и леко положи буза върху темето ми.

— Разбира се, че има — каза ми тихичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.